

SÄPÄTTIKOULU- LÄKSYT

2 neljännes 2024

APOSTOLIEN TEOT

2 osa

14. läksy

Sapattina 6. huhtikuuta 2024

Saarnaaminen pakanoiden keskuudessa

”Mutta ne juutalaiset, jotka eivät uskoneet, yllyttivät ja kiihdyttivät pakanain mieltä veljiä vastaan.” Apt. 14:2.

”Kaikissa lähetystyöhön liittyvissä toimissaan Paavali ja Barnabas pyrkivät seuraamaan Kristuksen esimerkkiä auliista uhrautuvaisuudesta ja uskollisesta, innokkaasta työstä sielujen hyväksi. Nuo valppaat, tarmokkaat, uupumattomat miehet eivät kuunnelleet omien taipumustensa tai henkilökohtaisen mukavuudenhalunsa houkutusia, vaan he kylvivät hartaalla innolla ja herpaantumattomalla tarmolla totuuden siementä. Ja siementä kylväessään apostolit muistivat aina antaa kaikille, jotka tunnustautuivat evankeliumin kannattajiksi, verrattoman arvokkaita käytännöllisiä ohjeita. Tämä hartauden ja jumalanpelon henki jätti uusien opetuslasten mieleen pysyvän vaikutelman evankeliumin sanoman tärkeydestä.” ApT. s. 143.

Ikonion

1. Kun Paavali ja Barnabas saarnasivat Ikonionissa, monet niin juutalaiset kuin kreikkalaisetkin uskoivat evankeliumin. Mutta mitä ne juutalaiset, jotka eivät uskoneet, tekivät?

Apt. 14:1,2. Ikonionissa he samoin menivät juutalaisten synagoogaan ja puhuivat niin, että suuri joukko sekä juutalaisia että kreikkalaisia uskoi. Mutta ne juutalaiset, jotka eivät uskoneet, yllyttivät ja kiihdyttivät pakanain mieltä veljiä vastaan.

”Se, että apostolien levittämä sanoma sai yhä enemmän suosiota, synnytti kateutta ja vihaa niissä juutalaisissa, jotka eivät tätä sanomaa vastaanottaneet, ja he päättivät tehdä heti lopun Paavalin ja Barnabaan työstä. Valheellisten ja liioiteltujen huhujen avulla he saivat viranomaiset pelkäämään, että koko kaupunkia uhkasi kansannousu. He selittivät, että suuret määrät ihmisiä olivat asettuneet apostolien kannattajiksi, ja vihjasivat, että tämän takana olivat salaiset ja vaaralliset suunnitelmat.” ApT. s. 136.

2. Kuinka Herra tuki opetuslapsiaan, kun he kohtasivat vääryyttä? Mitä kansan keskuudessa tapahtui?

Apt. 14:3,4. Niin he oleskelivat siellä kauan aikaa ja puhuivat rohkeasti, luottaen Herraan, joka armonsa sanan todistukseksi antoi tapahtua tunnustekoja ja ihmeitä heidän kättensä kautta. Ja kaupungin väestö jakaantui: toiset olivat juutalaisten puolella, toiset taas apostolien puolella.

”Näiden syytösten johdosta opetuslapset joutuivat useita kertoja viranomaisten eteen, mutta he puolustautuivat niin selkeällä ja järkevällä tavalla ja esittivät opettamansa asiat niin tyynesti ja perusteellisesti, että tekivät kuulijoihinsa voimakkaan myönteisen vaikutuksen. Vaikka hallintoviranomaisilla oli ennakkoluuloja heitä

vastaan kuulemiensa valheellisten väitteiden johdosta, he eivät uskaltaneet tuomita heitä. Heidän oli pakostakin tunnustettava, että Paavalin ja Barnabaan opetukset olivat omiaan tekemään ihmisistä hyviä, lainkuuliaisia kansalaisia ja että kaupungin moraalit ja järjestys paranisi, jos apostolien opettamat totuudet otettaisiin vastaan.” ApT. s. 137.

Selkkausten kohtaaminen

3. Mihin vaaralliseen pisteeseen apostolien vastustus laajeni? Mitä he siksi tekivät?

ApT. 14:5,6. Mutta kun pakanat ja juutalaiset ynnä heidän hallitusmiehensä mielivät ryhtyä pahoinpitelemään ja kivittämään heitä, ja he sen huomasiivat, pakenivat he Lykaonian kaupunkiin, Lystraan ja Derbeen, ja niiden ympäristöön.

”Niin raivoissaan olivat juutalaisten johtajat käänteestä, jonka asiat olivat saamassa, että he päättivät saavuttaa päämääränsä väkivalloin. Vetoamalla ymmärtämättömän, meluavan roskajoukon alhaisimpiin tunteisiin he onnistuivat aikaansaamaan mellakan, jonka he selittivät aiheutuneen opetuslasten opetuksesta. Tämän valheellisen syytöksen avulla he toivoivat saavansa hallintoviranomaisilta apua aikomuksensa toteuttamiseksi. He päättivät, ettei apostoleille pitänyt suoda mahdollisuutta puolustautua. Roskajoukon oli puututtava asioiden kulkuun, kivitettävä Paavali ja Barnabas ja tehtävä siten loppu heidän toiminnastaan. Apostolien ystävät, vaikka eivät kuuluneetkaan uskoviin, varoittivat sananpalvelijoita juutalaisten katalista aikeista. He vaativat, etteivät apostolit tarpeettomasti asettuisi alttiiksi roskajoukon raivolle vaan pakenisivat henkensä edestä. Niinpä Paavali ja Barnabas lähtivät salaa Ikonionista ja jättivät uskovat joksikin aikaa jatkamaan työtä omin voimin. Mutta he eivät missään nimessä lähteneet lopullisesti; he aikoivat kiihtymyksen laannuttua palata ja viedä aloittamansa työn päätökseen.” ApT. s. 137.

4. Mikä ihme tapahtui Lystrassa Jeesuksen voiman työskennellessä Paavalin ja Barnabaan kautta?

ApT. 14:7-10. Ja siellä he julistivat evankeliumia. Ja Lystrassa oli mies, joka istui siellä, hervoton jaloistaan ja rampa äitinsä kohdusta saakka, eikä ollut koskaan kävellyt. Hän kuunteli Paavalin puhetta. Ja kun Paavali loi katseensa häneen ja näki hänellä olevan uskon, että hän voi tulla terveeksi, sanoi hän suurella äänellä: "Nouse pystyyn jaloillesi". Ja hän kavahti ylös ja käveli.

”Erään kerran kertoessaan kansalle, kuinka Kristus oli parantanut sairaita ja kärsiviä, Paavali näki kuulijoihensa joukossa ramman miehen, jonka katse oli kiinnittynyt häneen ja joka vastaanotti ja uskoi hänen sanansa. Paavali tunsu sydämessään myötätuntoa tuota kärsivää miestä kohtaan. Hän havaitsi miehen omistavan uskon, »että hän voi tulla terveeksi». Epäjumalanpalvelijoista koostuvan kuulijakuntansa läsnäollessa Paavali käski ramman nousta jaloilleen. Siihen asti tuo onneton oli kyennyt olemaan vain istuma-asennossa, mutta nyt hän heti totteli Paavalin käskyä ja

ensimmäistä kertaa elämässään seisoi jaloillaan. Voima tuli tämän uskonosoituksen myötä, ja rampa mies »kavahti ylös ja käveli.» ApT. s. 139.

5. Kuinka kansa Lystrassa reagoi tähän? Miksi he kutsuivat Paavalia ja Barnabasta?

Apt. 14:11-18. Kun kansa näki, mitä Paavali oli tehnyt, korottivat he äänensä ja sanoivat lykaoniansa: "Jumalat ovat ihmishahmossa astuneet alas meidän luoksemme". Ja he sanoivat Barnabasta Zeukseksi ja Paavalia Hermeeksi, koska hän oli se, joka puhui. Ja kaupungin edustalla olevan Zeuksen temppelin pappi toi härkiä ja seppeleitä porttien eteen ja tahtoi väkijoukon kanssa uhrata. Mutta kun apostolit Barnabas ja Paavali sen kuulivat, repäisivät he vaatteensa ja juoksivat ulos kansanjoukkoon, huusivat ja sanoivat: "Miehet, miksi te näin teette? Mekin olemme ihmisiä, yhtä vajavaisia kuin te, ja julistamme teille evankeliumia, että te kääntyisitte noista turhista jumalista elävän Jumalan puoleen, joka on tehnyt taivaan ja maan ja meren ja kaikki, mitä niissä on. Menneitten sukupolvien aikoina hän on sallinut kaikkien pakanain vaeltaa omia teitensä; ja kuitenkin hän ei ole ollut antamatta todistusta itsestään, sillä hän on tehnyt teille hyvää, antaen teille taivaasta sateita ja hedelmällisiä aikoja ja raviten teidän sydämenne ruualla ja ilolla." Näin puhuen he vaivoivat kansan hillityksi uhraamasta heille.

”Lystran asukkaat ajattelivat vain sitä, kuinka he olivat omin silmin nähneet apostolien ihmeellisen voimansoitoksen. He olivat nähneet, kuinka raajarikko, joka ei ollut koskaan aikaisemmin kyennyt kävelemään, oli päässyt osalliseksi täydellisestä terveydestä ja voimasta. Vasta kun Paavali oli pitkään suostutellut lystralaisia ja selvittänyt heille huolellisesti sitä, miten hänen ja Barnabaan oli määrä toimia taivaan Jumalan ja hänen Poikansa edustajina, he suostuivat luopumaan aikeestaan.” ApT. s. 140.

6. Ketkä kiihottivat kansaa kivittämään Paavalin? Kun he olivat jättäneet hänet luullen häntä kuolleeksi, mitä tapahtui?

Apt. 14:19,20. Mutta sinne tuli Antiokiasta ja Ikonionista juutalaisia, ja he suostuttivat kansan puolelensa ja kivittivät Paavalia ja raastoivat hänet kaupungin ulkopuolelle, luullen hänet kuolleeksi. Mutta kun opetuslapset olivat kokoontuneet hänen ympärilleen, nousi hän ja meni kaupunkiin. Ja seuraavana päivänä hän lähti Barnabaan kanssa Derbeen.

”Pettymys, jonka Lystran asukkaat olivat kokeneet, kun eivät olleet saaneet uhrata apostoleille, teki heidät valmiiksi kääntymään Paavalia ja Barnabasta vastaan miltei samalla innolla, jolla he olivat tervehtineet heitä jumalina. Juutalaisten kiihottamina he päättivät käydä apostolien kimppuun väkivalloin. Juutalaiset varoittivat, ettei heidän pitänyt suoda Paavalille tilaisuutta puhua. He väittivät, että jos he antaisivat hänelle tämän mahdollisuuden, hän lumoa isi kansan. Pian evankeliumin vihollisten murhanhimoisia suunnitelmia ryhdyttiinkin toteuttamaan. Kuunnelleksaan pahan

houkutusia Lystran asukkaat joutuivat saatanallisen raivon valtaan. He kävivät Paavaliin käsiksi ja sääliä tuntematta alkoivat kivittää häntä. Apostoli arveli loppunsa tulleen. Stefanuksen marttyyrikuolema ja se julmuus, jota hän itse oli tuolloin harjoittanut, tuli elävänä hänen mieleensä. Kauttaaltaan ruhjelmilla ja tuskasta huumaantuneena hän kaatui maahan, ja hurjistuneet tappajat »raastoivat hänet kaupungin ulkopuolelle, luullen häntä kuolleeksi»....

Kuinka yllättyneitä he olivatkaan, kun apostoli kesken heidän valituksiaan äkkiä kohotti päänsä ja nousi jaloilleen ylistäen Jumalaa. Uskoville tämä Jumalan palvelijan odottamaton tointuminen oli jumalallista voimaa kuvastava ihme ja tuntui painavan taivaallisen sinetin heidän uskonvaihdokseensa. He tunsivat sanoinkuvaamatonta riemua ja ylistivät Jumalaa uudistuneella uskolla.” ApT. s. 140,141.

7. Kuinka Paavali ja Barnabas näkivät Lystrassa kokemansa kärsimykset? Mihin muihin kaupunkeihin he veivät evankeliumia, ja mitä kaupunkeja he vahvistivat?

ApT. 14:21-28. Ja julistettuaan evankeliumia siinä kaupungissa ja tehtyään monta opetuslapsiksi he palasivat Lystraan ja Ikonioniin ja Antiokiaan ja vahvistivat opetuslasten sieluja ja kehoittivat heitä pysymään uskossa ja sanoivat: "Monen ahdistuksen kautta meidän pitää menemän sisälle Jumalan valtakuntaan". Ja kun he olivat valinneet heille vanhimmat jokaisessa seurakunnassa, niin he rukoillen ja paastoten jättivät heidät Herran haltuun, johon he nyt uskoivat. Ja he kulkivat läpi Pisidian ja tulivat Pamfyliaan; ja julistettuaan sanaa Pergessä he menivät Attaliaan. Ja sieltä he purjehtivat Antiokiaan, josta he olivat lähteneet, annettuina Jumalan armon haltuun sitä työtä varten, jonka he nyt olivat suorittaneet. Ja sinne saavuttuaan he kutsuivat seurakunnan koolle ja kertoivat, kuinka Jumala oli ollut heidän kanssansa ja tehnyt suuria ja kuinka hän oli avannut pakanoille uskon oven. Ja he viipyivät pitkän aikaa opetuslasten tykönä.

Jes. 54:2. Tee avaraksi telttasi sija, levennettäköön sinun majojesi seinien kangas. Älä säästele! Pidennä telttaköytesi ja vahvista vaarnasi.

”Niinpä he vaaraa pelkäämättä »palasivat Lystraan ja Ikonioniin ja Antiokiaan ja vahvistivat opetuslasten sieluja ja kehottivat heitä pysymään uskossa». Monet olivat vastaanottaneet evankeliumin ilosanoman ja siten joutuneet panettelun ja vastustuksen kohteiksi. Näitä apostolit pyrkivät vahvistamaan uskossa, jotta tehty työ jäisi pysyväiseksi.” ApT. s. 142.

Mietiskeltäväksi

”Kun evankeliumi sai lupaavia ja kyvykkäitä käännyttäviä, kuten Timoteuksenkin tapauksessa, Paavali ja Barnabas pyrkivät innokkaasti osoittamaan heille, miten välttämätöntä oli työ Herran viinitarhassa. Ja kun apostolit lähtivät toiselle paikkakunnalle, näiden käännyttäneiden usko ei pettänyt vaan ennemminkin lisääntyi.

Heidät oli uskollisesti totutettu Herran tiehen, ja heitä oli opetettu työskentelemään epäitsekkäästi, innokkaasti, uutterasti lähimmäistensä pelastukseksi. Tämä uusien käännynnäisten huolellinen koulutus vaikutti merkittävällä tavalla siihen menestykseen, joka seurasi Paavalia ja Barnabasta heidän saarnatessaan evankeliumia pakanamaissa.” ApT. s. 143.

15. läksy

Sapattina 13. huhtikuuta 2024

Ensimmäiset edustajainkokoukset

”Ja Juudeasta tuli sinne muutamia, jotka opettivat veljiä: ”Ellette ympärileikkauta itseänne, niinkuin Mooses on säätänyt, ette voi pelastua.” ApT. 15:1.

”Jerusalemossa Antiokian seurakunnan edustajat tapasivat eri seurakunnista saapuneita veljiä, jotka olivat kokoontuneet yhteiseen kokoukseen. He kertoivat heille menestyksestä, jota heidän palvelustoimintansa pakanain keskuudessa oli kohdannut. Sitten he esittivät tarkan selvityksen siitä hämmingistä, joka oli syntynyt, kun eräät kristinuskoon kääntyneet fariseukset olivat saapuneet Antiokiaan ja julistaneet, että pelastuakseen oli pakanakäännynnäisten tultava ympärileikatuiksi ja noudatettava Mooseksen lakia.” ApT. s. 146.

Juutalaistamista puoltavat kylvivät hämmennystä

1. Mitä jotkut juutalaiset olivat kertoneet kääntyneille pakanoille?

ApT. 15:1. Ja Juudeasta tuli sinne muutamia, jotka opettivat veljiä: ”Ellette ympärileikkauta itseänne, niinkuin Mooses on säätänyt, ette voi pelastua”.

”Sangen vakuuttavasti nämä juutalaistamista puoltavat opettajat julistivat, että pelastuakseen henkilön oli tultava ympärileikatuksi ja pidettävä koko seremonialaki. Paavali ja Barnabas kävivät ripeästi käsiksi tähän harhaoppiin ja vastustivat sen soveltamista pakanoihin. Toisaalta monet Antiokian uskoviasta juutalaisista puolsivat niitä veljiä, jotka olivat vastikään tulleet Juudeasta.... Juutalaiset pelkäsivät, että jollei heidän lakinsa määräyksiä ja seremonioita säädettäisi pakanoille välttämättömäksi ehdoksi seurakunnan jäsenyyteen pääsyyllä, niin juutalaisten kansalliset erikoispiirteet, jotka olivat tähän asti erottaneet heidät kaikista muista ihmisistä, katoaisivat lopulta evankeliumin sanoman vastaanottaneiden keskuudesta.” ApT. s. 144,145.

2. Minkä veljet huomasivat olevan välttämätöntä tämän ongelman ratkaisemiseksi? Minne heidät lähetettiin tapaamaan apostoleita ja vanhimpia tämän asian tiimoilta?

ApT. 15:2-6. Kun siitä syntyi riita ja kun Paavali ja Barnabas kiivaasti väittelivät heitä vastaan, niin päätettiin, että Paavalin ja Barnabaan ja muutamien muiden heistä tuli mennä tämän riitakysymyksen tähden apostolien ja vanhinten tykö Jerusalemiin. Niin seurakunta varusti heidät matkalle, ja he kulkivat Foinikian ja

Samarian kautta ja kertoivat pakanain kääntymyksestä ja ilahuttivat sillä suuresti kaikkia veljiä. Ja kun he saapuivat Jerusalemiin, niin seurakunta ja apostolit ja vanhimmat ottivat heidät vastaan; ja he kertoivat, kuinka Jumala oli ollut heidän kanssansa ja tehnyt suuria. Mutta fariseusten lahkosta nousivat muutamat, jotka olivat tulleet uskoon, ja sanoivat: "Heidät on ympärileikkava ja heitä on käskettävä noudattamaan Mooseksen lakia". Niin apostolit ja vanhimmat kokoontuivat tutkimaan tätä asiaa.

”Tästä kysymyksestä keskusteltiin kokouksessa kiivaasti. Ympärileikkausta koskevaan kysymykseen liittyi monia muita kysymyksiä, jotka vaativat huolellista tarkastelua. Yhtenä näistä oli kysymys siitä, miten olisi suhtauduttava epäjumalille uhrattujen ruokien käyttöön. Monet pakanakäännynnäisistä elivät tietämättömien ja taikauskoisten ihmisten keskuudessa, jotka useasti uhrasivat epäjumalille. Näitä pakanallisia jumalanpalvelusmenoja suorittavat papit harjoittivat laajaa kauppaa heille tuoduilla uhreilla. Juutalaiskristityt pelkäsivät, että pakanakäännynnäiset saattaisivat kristinuskon huonoon maineeseen ostamalla sellaista, mikä oli uhrattu epäjumalille, ja antamalla täten eräänlaisen hyväksymyksensä epäjumalanpalvontaan liittyville tavoille.” ApT. s. 146.

Pietari kertoi, mitä Korneliuksen kanssa oli tapahtunut

3. Minkä tapauksen Pietari kertoi auttaakseen tarjoamaan perustan keskustelulle?

ApT. 15:7-11. Ja kun oli paljon väitelty, nousi Pietari ja sanoi heille: "Miehet, veljet, te tiedätte, että Jumala jo kauan aikaa sitten teki teidän keskuudessanne sen valinnan, että pakanat minun suustani saisivat kuulla evankeliumin sanan ja tulisivat uskoon. Ja Jumala, sydänten tuntija, todisti heidän puolestansa, antaen heille Pyhän Hengen samoin kuin meillekin. eikä tehnyt mitään erotusta meidän ja heidän kesken, sillä hän puhdisti heidän sydämensä uskolla. Miksi te siis nyt kiusaatte Jumalaa ja tahdotte panna opetuslasten niskaan ikeen, jota eivät meidän isämme emmekä mekään ole jaksaneet kantaa? Mutta me uskomme Herran Jeesuksen armon kautta pelastuvamme, samalla tapaa kuin hekin."

”Kerran aikaisemminkin Pietari oli joutunut selvittämään veljilleen Korneliuksen ja hänen ystäviensä kääntymystä ja omaa suhdettaan heihin. Kun hän tuolloin kertoi, kuinka Pyhä Henki oli laskeutunut pakanoihin, hän julisti: »Koska siis Jumala antoi yhtäläisen lahjan heille kuin meillekin, kun olimme uskoneet Herraan Jeesukseen Kristukseen, niin mikä olin minä voidakseni estää Jumalaa?» (Ap.t. 11: 17). Yhtä palavasti ja voimakkaasti hän nyt sanoi: »Jumala, sydänten tuntija, todisti heidän puolestansa, antaen heille Pyhän Hengen samoin kuin meillekin, eikä tehnyt mitään erotusta meidän ja heidän kesken, sillä hän puhdisti heidän sydämensä uskolla. Miksi te siis nyt kiusaatte Jumalaa ja tahdotte panna opetuslasten niskaan ikeen, jota eivät meidän isämme emmekä mekään ole jaksaneet kantaa?» Tämä ies ei ollut kymmenen käskyn laki, kuten jotkut lain sitovia määräyksiä vastustavat väittävät; Pietari viittasi

tässä seremonialakiin, jonka Kristuksen ristiinnaulitseminen kumosi.” ApT. s. 148.

4. Mitä Pietari ja Barnabas kertoivat kokoukselle saarnaamisestaan pakanoilta?

Apt. 15:12. Niin koko joukko vaikeni, ja he kuuntelivat Barnabasta ja Paavalia, jotka kertoivat, kuinka suuria tunnustekoja ja ihmeitä Jumala oli tehnyt pakanain keskuudessa heidän kauttansa.

”Pietari sai puheellaan läsnäolijat kärsivällisesti kuuntelemaan Paavalia ja Barnabasta, jotka kuvailivat, mitä olivat kokeneet työskennellessään pakanoiden parissa. »Koko joukko vaikeni, ja he kuuntelivat Barnabasta ja Paavalia, jotka kertoivat, kuinka suuria tunnustekoja ja ihmeitä Jumala oli tehnyt pakanain keskuudessa heidän kauttansa.»” ApT. s. 148.

Sopimus

5. Mihin sopimukseen kokoontuneet pääsivät kuunneltuaan Jaakobia?

Apt. 15:13-21. Kun he olivat lakanneet puhumasta, lausui Jaakob: "Miehet, veljet, kuulkaa minua! Simeon on kertonut, kuinka Jumala ensi kerran katsoi pakanain puoleen ottaakseen heistä kansan omalle nimellensä. Ja tämän kanssa pitävät yhtä profeettain sanat, sillä näin on kirjoitettu: 'Sen jälkeen minä palajan ja pystytän jälleen Daavidin sortuneen majan; minä korjaan sen repeämät ja nostan sen jälleen pystyyn, että jäljelle jääneet ihmiset etsisivät Herraa, ynnä kaikki pakanat, jotka ovat minun nimiini otetut, sanoo Herra, joka tämän tekee, mikä on ollut tunnettua hamasta ikiajoista'. Sentähden minä olen sitä mieltä, ettei tule rasittaa niitä, jotka pakanuudesta kääntyvät Jumalan puoleen, vaan heille kirjoitettakoon, että heidän pitää karttaman epäjumalien saastuttamaa ja haureutta ja lihaa, josta ei veri ole laskettu, sekä verta. Sillä Mooseksella on ammoisista ajoista asti joka kaupungissa julistajansa; luetaanhan häntä synagoogissa jokaisena sapattina."

”Pyhä Henki näki hyväksi olla määräämättä seremonialakia pakanakäännynnäisille, ja apostolien mieli mukautui tässä asiassa Jumalan Henkeen. Jaakob johti neuvottelukokousta, ja hänen lopullinen päätöksensä kuului: »Sentähden minä olen sitä mieltä, ettei tule rasittaa niitä, jotka pakanuudesta kääntyvät Jumalan puoleen.»” ApT. s. 149.

6. Millainen oli lopullinen päätös, joka välitettiin seurakunnille ja ryhmille?

Apt. 15:22-31. Silloin apostolit ja vanhimmat ja koko seurakunta näkivät hyväksi valita keskuudestaan muutamia miehiä ja lähettää heidät Antiokiaan Paavalin ja Barnabaan mukana, nimittäin Juudaan, jota kutsuttiin Barsabbaaksi, ja Silaan, jotka olivat johtavia miehiä veljien joukossa; ja kirjoittivat heidän mukaansa näin kuuluvan kirjeen: "Me apostolit ja vanhimmat, teidän veljenne, lähetämme teille, pakanuudesta kääntyneille veljille Antiokiassa ja Syyriassa ja Kilikiassa, tervehdyksen. Koska olemme kuulleet, että muutamit meistä lähteneet, joille emme ole mitään käskyä antaneet, ovat puheillaan tehneet teidät levottomiksi ja saattaneet

teidän sielunne hämmennyksiin, niin me olemme yksimielisesti nähneet hyväksi valita miehiä ja lähettää heidät teidän tykönnne rakkaiden veljiemme Barnabaan ja Paavalin kanssa, jotka ovat panneet henkensä alttiiksi meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimen tähden. Me lähetämme siis Juudaan ja Silaan, jotka myös suusanalla ilmoittavat teille saman. Sillä Pyhä Henki ja me olemme nähneet hyväksi, ettei teidän päällenne ole pantava enempää kuormaa kuin nämä välttämättömät: että kartatte epäjumalille uhrattua ja verta ja lihaa, josta ei veri ole laskettu, ja haureutta. Jos te näitä vältätte, niin teidän käy hyvin. Jääkää hyvästi!" Niin heidät lähetettiin matkalle, ja he tulivat Antiokiaan; siellä he kutsuivat koolle seurakunnan ja antoivat heille kirjeen. Ja kun he olivat sen lukeneet, iloitsivat he tästä lohdutuksesta.

”Paavalia ja Barnabasta suositeltiin heille miehinä, jotka olivat vaarantaneet henkensä Herran tähden. Juudas ja Silas lähetettiin näiden apostolien mukaan ilmoittamaan pakanoille suullisesti neuvoston päätöksestä: »Pyhä Henki ja me olemme nähneet hyväksi, ettei teidän päällenne ole pantava enempää kuormaa kuin nämä välttämättömät: että kartatte epäjumalille uhrattua ja verta ja lihaa, josta ei veri ole laskettu, ja haureutta. Jos te näitä vältätte, niin teidän käy hyvin.» Mainitut neljä Jumalan palvelijaa lähetettiin Antiokiaan mukanaan kirje ja viesti, jonka oli määrä tehdä lopun kaikesta kiistelystä; sillä julistuksen oli antanut korkein auktoriteetti maan päällä.” ApT. s. 150.

7. Palattuaan Antiokiaan Paavali pyysi Barnabasta mukaansa matkalle vahvistamaan uusia käännynnäisiä. Mikä riita syntyi, ja minkä päätöksen he tekivät?

Apt. 15:37,41. Niin Barnabas tahtoi ottaa mukaan Johanneksenkin, jota kutsuttiin Markukseksi. Mutta Paavali katsoi oikeaksi olla ottamatta häntä mukaan, koska hän oli luopunut heistä Pamfyliassa eikä ollut heidän kanssaan lähtenyt työhön. Ja he kiivastuivat niin, että erkanivat toisistaan, ja Barnabas otti mukaansa Markuksen ja purjehti Kyproon. Mutta Paavali valitsi Silaan, ja veljet jättivät hänet Herran armon haltuun, ja hän lähti matkalle. Ja hän vaelsi läpi Syyrian ja Kilikian vahvistaen seurakuntia.

”Barnabas oli valmis lähtemään Paavalin mukaan, mutta hän halusi, että he ottaisivat mukaansa myös Markuksen, joka oli jälleen päättänyt omistautua palvelustyölle. Paavali vastusti tätä. Hän »katsoi oikeaksi olla ottamatta mukaan» miestä, joka heidän ensimmäisellä lähetysmatkallaan oli jättänyt heidät hädän hetkellä. Hän ei ollut halukas antamaan anteeksi heikkoutta, jota Markus oli osoittanut hylkäämällä työn ja palaamalla turvalliseen ja mukavaan kotiinsa. Hän tähdensi, ettei niin heikkotahtoinen henkilö ollut sovelias työhön, joka vaati kärsivällisyyttä, itsensä kieltämistä, rohkeutta, alttiutta, uskoa ja halua uhrata tarpeen tullen vieläpä henkensä. Niin sovittamaton oli kiista, että Paavalin ja Barnabaan tiet erosivat. »Ja Barnabas otti

mukaansa Markuksen ja purjehti Kyproon. Mutta Paavali valitsi Silaan, ja veljet jättivät hänet Herran armon haltuun, ja hän lähti matkalle.» ApT. s. 154.

Mietiskeltäväksi

”Vaikka Paavali oli saanut henkilökohtaista opetusta Jumalalta, hänellä ei ollut liioiteltuja käsityksiä yksilön vastuusta. Samalla kun hän anoi Jumalalta suoraa johdatusta, hän oli aina valmis tunnustamaan sen valtuuden, joka kuului seurakunnaksi järjestäytyneiden uskovien yhteisölle. Hän tunsu tarvitsevansa neuvoja, ja kun ilmeni tärkeitä kysymyksiä, hän mielellään esitti ne seurakunnalle. Yhdessä veljiensä kanssa hän anoi Jumalalta viisautta tehdä oikeita ratkaisuja. Vieläpä »profeettain henget», hän selitti, »ovat profeetoille alamaiset; sillä ei Jumala ole epäjärjestyksen, vaan rauhan Jumala» (1 Kor. 14: 32). Pietarin tavoin hän opetti, että kaikkien seurakuntaan liittyneiden tuli pukeutua »keskinäiseen nöyryyteen» (1 Piet. 5: 5).” ApT. s. 153.

16. läksy

Sapattina 20. huhtikuuta 2024

Nuori Timoteus

”Kenenkään ei pidä väheksyä sinua nuoruutesi vuoksi. Näytä sinä uskoille hyvää esimerkkiä puheissasi ja elämäntavoissasi, rakkaudessa, uskossa ja puhtaudessa.” 1. Tim. 4:12.

”Timoteuksessa Paavali näki miehen, joka tajusi sananpalvelijan työn pyhyden, miehen, jota ei mahdollinen kärsimys ja vaino kauhistuttanut ja joka oli aulis vastaanottamaan opetusta.” ApT. s. 155.

1. Ketä Paavali pyysi lähtemään mukaansa seuraavalle matkalleen? Mitä hän teki ennenkuin eteni tässä asiassa?

Apt. 16:1-5. Niin hän saapui myös Derbeen ja Lystraan. Ja katso, siellä oli eräs opetuslapsi, nimeltä Timoteus, joka oli uskovaisen juutalaisvaimon poika, mutta isä oli kreikkalainen. Hänestä veljet, jotka olivat Lystrassa ja Ikonionissa, todistivat hyvää. Paavali tahtoi häntä mukaansa matkalle ja otti hänet ja ympärileikkasi hänet juutalaisten tähden, joita oli niillä paikkakunnilla; sillä kaikki tiesivät, että hänen isänsä oli kreikkalainen. Ja sitä mukaa kuin he vaelsivat kaupungista kaupunkiin, antoivat he heille noudatettaviksi ne säädökset, jotka apostolit ja Jerusalemin vanhimmat olivat hyväksyneet. Niin seurakunnat vahvistuivat uskossa ja saivat päivä päivältä yhä enemmän jäseniä.

”Paavali näki, että Timoteus oli uskollinen, vakaa ja vilpitön, ja hän valitsi hänet työ- ja matkatoverikseen. Ne, jotka olivat opettaneet Timoteusta hänen lapsuudessaan, saivat nyt ilokseen nähdä, kuinka tuosta heidän hoivaamastaan pojasta tuli suuren apostolin läheinen ystävä. Timoteus oli vielä nuorukainen, kun Jumala valitsi hänet

opettajaksi, mutta hänen saamansa kasvatusta oli vakaannuttanut hänen periaatteensa siinä määrin, että hän oli sovelias Paavalin apulaiseksi. Ja vaikka hän oli nuori, hän huolehti velvollisuuksistaan kristillisellä nöyryydellä.

Varotoimenä Paavali antoi viisaan neuvon, että Timoteus antaisi ympärileikata itsensä — ei siksi, että Jumala olisi sitä vaatinut, vaan siksi, ettei juutalaisilla olisi syytä mitenkään paheksua Timoteuksen toimintaa. Paavalin oli työssään määrää matkata kaupungista kaupunkiin monissa maissa, ja hänellä tuli usein olemaan mahdollisuus saarnata Kristusta juutalaisten synagoogissa sekä muissa kokouspaikoissa. Jos tulisi tietoon, että joku hänen työtovereistaan oli ympärileikkaamaton, juutalaisten ennakkoluuloisuus ja kiihkomielisyys saattaisi suuresti haitata hänen työtään. Kaikkialla apostoli sai osakseen päättäväistä vastustusta ja ankaraa vainoa. Hän halusi tuoda juutalaisille veljilleen, samoin kuin pakanoillekin, tiedon evankeliumista. Sen vuoksi hän pyrki, sikäli kuin oli uskon mukaista, poistamaan kaikki vastustuksen aiheet. Mutta vaikka hän tekikin tämänsuuruisen myönnytyksen juutalaisten ennakkoluuloisuuden vuoksi, hän uskoi ja opetti, ettei ympärileikkaus tai ympärileikkaamattomuus merkinnyt mitään ja että Kristuksen evankeliumi merkitsi kaikkea.” ApT. s. 156.

2. Mihin paikkoihin Pyhä Henki kielsi Paavaliala työtovereineen menemästä? Miksi?

Apt. 16:6-8. Ja he kulkivat Frygian ja Galatian maan kautta, sillä Pyhä Henki esti heitä julistamasta sanaa Aasiassa. Ja tultuaan Mysian kohdalle he yrittivät lähteä Bityniaan, mutta Jeesuksen Henki ei sallinut heidän sitä tehdä. Niin he vaelsivat ohi Mysian ja menivät Trooaaseen.

”Oli koittanut aika julistaa evankeliumia Vähän-Aasian ulkopuolellakin. Paavalille ja hänen työtovereilleen oli ilmaantumassa mahdollisuus siirtyä Euroopan puolelle.” ApT. s. 162.

Makedonia

3. Minkä näyn apostoli Paavali sai? Miten hän vastasi siihen?

Apt. 16:9,10. Ja Paavali näki yöllä näyn: makedonialainen mies seisoi ja pyysi häntä sanoen: "Tule yli Makedoniaan ja auta meitä". Ja kun hän oli nähnyt sen näyn, niin me kohta tahdoimme päästä lähtemään Makedoniaan, sillä me käsitimme, että Jumala oli kutsunut meitä julistamaan heille evankeliumia.

”Trooaassa, Välimeren äärellä, »Paavali näki yöllä näyn: makedonialainen mies seisoi ja pyysi häntä sanoen: 'Tule yli Makedoniaan ja auta meitä.'» Kutsu oli vaativa eikä sallinut vitkastelua. »Kun hän oli nähnyt sen näyn», toteaa Luukas, joka oli Paavalin, Silaan ja Timoteuksen seurassa heidän mennessään Euroopan puolelle, »niin me kohta tahdoimme päästä lähtemään Makedoniaan, sillä me käsitimme, että Jumala oli kutsunut meitä julistamaan heille evankeliumia. Kun nyt olimme purjehtineet Trooaasta, kuljimme suoraan Samotrakeen, ja seuraavana päivänä

Neapoliin, ja sieltä Filippiin, joka on ensimmäinen kaupunki siinä osassa Makedoniaa, siirtokunta.»” ApT. s. 162.

Filippi

4. Mitä Paavali ja hänen työtoverinsa kokivat Filippissä?

Apt. 16:14-18. Ja eräs Lyydia niminen purppuranmyyjä Tyatiran kaupungista, jumalaapelkääväinen nainen, oli kuulemassa; ja Herra avasi hänen sydämensä ottamaan vaarin siitä, mitä Paavali puhui. Ja kun hänet ja hänen perhekuntansa oli kastettu, pyysi hän meitä sanoen: "Jos te pidätte minua Herraan uskovaisena, niin tulkaa minun kotiini ja majailkaa siellä". Ja hän vaati meitä. Ja tapahtui meidän mennessämme rukouspaikkaan, että meitä vastaan tuli eräs palvelijatar, jossa oli tietäjähengi ja joka tuotti paljon tuloja isännilleen ennustamisellaan. Hän seurasi Paavalia ja meitä ja huusi sanoen: "Nämä miehet ovat korkeimman Jumalan palvelijoita, jotka julistavat teille pelastuksen tien". Ja tätä hän teki monta päivää. Mutta se vaivasi Paavalia, ja hän kääntyi ja sanoi hengelle: "Jeesuksen Kristuksen nimessä minä käsken sinun lähteä hänestä". Ja se lähti sillä hetkellä.

”»Sapatinpäivänä», Luukas jatkaa, »me menimme kaupungin portin ulkopuolelle, joen rannalle, jossa arvelimme olevan rukouspaikan, ja istuimme sinne ja puhuimme kokoontuneille naisille. Ja eräs Lyydia niminen purppuranmyyjä Tyatiran kaupungista, jumalaapelkääväinen nainen, oli kuulemassa; ja Herra avasi hänen sydämensä.» Lyydia vastaanotti totuuden ilomielin. Hän ja hänen perhekuntansa kääntyivät ja ottivat kasteen, ja hän pyysi apostoleja majoittumaan hänen taloonsa. Kun ristin sanansaattajat ryhtyivät opetustyöhönsä, muuan nainen, jossa oli tietäjähengi, seurasi heitä huutaen: »Nämä miehet ovat korkeimman Jumalan palvelijoita, jotka julistavat teille pelastuksen tien.» »Ja tätä hän teki monta päivää.» Tämä nainen oli saatanan erityinen välikappale ja hän oli tuottanut isännilleen paljon tuloja ennustamisellaan. Hänen myötävaikutuksellaan epäjumalanpalvelus oli lisääntynyt. Saatana tiesi, että hänen valtakuntansa oli nyt hyökkäyksen kohteena, ja hän turvautui tähän keinoon vastustaakseen Jumalan työtä toivoen saavansa sekoitetuksi omia viisauksiaan niihin totuuksiin, joita evankeliumin sanoman julistajat opettivat. Tämän naisen lausumat hyväksyvät sanat olivat haitaksi totuuden asialle, sillä ne suuntasivat ihmisten huomion pois apostolien opetuksista ja saattoivat evankeliumin huonoon huutoon. Näiden sanojen johdosta monet uskoivat, että Jumalan Hengessä ja voimassa puhuvia miehiä ohjasi sama henki kuin tätä saatanan lähettilästä.” ApT. s. 162.

5. Keihin pahalaisen vallasta vapautetun tytön isännillä oli vaikutusvaltaa?

Apt. 16:19-22. Mutta kun hänen isäntänsä näkivät, että tulojen toivo oli heiltä kadonnut, ottivat he Paavalin ja Silaan kiinni ja vetivät heidät torille hallitusmiesten eteen. Ja vietyänsä heidät päällikköjen eteen he sanoivat: "Nämä miehet häiritsevät meidän kaupunkimme rauhaa; he ovat juutalaisia ja opettavat tapoja, joita meidän ei

ole lupa omaksua eikä noudattaa, koska me olemme roomalaisia". Ja kansakin nousi heitä vastaan, ja päälliköt revittivät heiltä vaatteet ja käskivät lyödä heitä raipoilla.

”Monet muutkin tuossa kaupungissa ansaitsivat rahaa saatanallisilla petoksilla. Peläten sen voiman vaikutuksia, joka saattoi näin tehokkaasti pysäyttää heidän toimintansa, nämä kohottivat paheksunnan vyöryn Jumalan palvelijoita vastaan. He toimittivat apostolit hallitusmiesten eteen esittäen syytöksen: »Nämä miehet häiritsevät meidän kaupunkimme rauhaa; he ovat juutalaisia ja opettavat tapoja, joita meidän ei ole lupa omaksua eikä noudattaa, koska me olemme roomalaisia.» Hurjistuneena kansanjoukko nousi opetuslapsia vastaan. Hillittömyyden henki pääsi vallalle ja sai viranomaistenkin hyväksymyksen. Nämä revittivät apostolien yltä vaatteet ja määräsivät heidät ruoskittaviksi. »Ja kun he olivat heitä paljon pieksättäneet, heittivät he heidät vankeuteen ja käskivät vanginvartijan tarkasti vartioida heitä. Sellaisen käskyn saatuaan tämä heitti heidät sisimpään vankihuoneeseen ja pani heidät jalkapuuhun.»” ApT. s. 163.

Voittoja vankilassa

6. Millaisen kokemuksen Paavali ja Siilas saivat vankilassa, kun he ylistivät ja lauloivat? Mitä ihmeellisiä asioita tapahtui?

Apt. 16:23-26,30,31. Ja kun olivat heitä paljon pieksättäneet, heittivät he heidät vankeuteen ja käskivät vanginvartijan tarkasti vartioida heitä. Sellaisen käskyn saatuaan tämä heitti heidät sisimpään vankihuoneeseen ja pani heidät jalkapuuhun. Mutta keskiyön aikaan Paavali ja Silas olivat rukouksissa ja veisasivat ylistystä Jumalalle; ja vangit kuuntelivat heitä. Silloin tapahtui yhtäkkiä suuri maanjäristys, niin että vankilan perustukset järkkäyivät, ja samassa kaikki ovet aukenivat, ja kaikkien kahleet irtautuivat... Ja hän vei heidät ulos ja sanoi: "Herrat, mitä minun pitää tekemän, että minä pelastuisin?" Niin he sanoivat: "Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut, niin myös sinun perhekuntasi".

”Hämmästyneinä muut vangit kuuluivat rukouksen ja veisuun äänen kantautuvan sisimmästä vankihuoneesta. He olivat tottuneet kuulemaan yön hiljaisuudessa huutoja ja valituksia, kirouksia ja herjauksia, mutta milloinkaan aikaisemmin he eivät olleet kuulleet rukouksen ja kiitoksen kohoavan tuosta synkästä vankihuoneesta. Vartijat ja vangit kummastelivat ja kyselivät toisiltaan, keitä saattoivat olla nämä miehet, jotka kylmästä, nälästä ja kidutuksesta huolimatta iloitsivat... Koko taivas halusi niiden parasta, jotka kärsivät Kristuksen tähden, ja vankilaan lähetettiin avuksi enkeleitä. Heidän askeltensa alla maa vavahteli. Raskailla teljillä suljetut vankilan ovet lennähtivät auki, kahleet kirposivat vankien käsistä ja jaloista ja kirkas valo täytti vankilan... Syvän nöyryyden vallassa hän pyysi, että apostolit julistaisivat nyt hänelle pelastuksen tien. »Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut, niin myös sinun perhekuntasi», he vastasivat; ja »he puhuivat Jumalan sanaa hänelle ynnä kaikille, jotka hänen kodissansa olivat». Sitten vanginvartija pesi apostolien haavat ja palveli heitä, minkä jälkeen he kastoivat hänet sekä koko hänen perhekuntansa.

Pyhittävä voima levittäytyi vankilan asukkien keskuuteen, ja kaikkien mieli avautui kuuntelemaan apostolien julistamia totuuksia. He olivat vakuuttuneita siitä, että Jumala, jota nämä miehet palvelivat, oli ihmeellisellä tavalla vapauttanut heidät kahleista.” ApT. s. 164,165.

7. Minkä määräyksen vankilan johtaja antoi? Oliko Paavali halukas lähtemään Filippiästä huomaamatta?

ApT. 16:35-39. Päivän tultua päälliköt lähettivät oikeudenpalvelijat sanomaan: "Päästä irti ne miehet". Niin vanginvartija ilmoitti tämän Paavalille sanoen: "Päälliköt ovat lähettäneet sanan, että teidät on päästettävä irti; lähtekää siis nyt ulos ja menkää rauhassa". Mutta Paavali sanoi heille: "He ovat julkisesti, vieläpä ilman tuomiota, ruoskineet meitä, jotka olemme Rooman kansalaisia, ja ovat heittäneet meidät vankeuteen; ja nytkö he salaa ajaisivat meidät tiehemme! Ei niin, vaan tulkoot itse ja viekööt meidät ulos." Ja oikeudenpalvelijat kertoivat ne sanat päälliköille; niin nämä peljästyivät kuullessaan heidän olevan roomalaisia, ja he tulivat ja suostuttelivat heitä ja veivät heidät ulos ja pyysivät heitä lähtemään pois kaupungista.

”Filippin asukkaat olivat suuresti pelästyneet maanjäristyksestä. Kun vankilan virkailijat ilmoittivat aamulla kaupungin viranomaisille, mitä yöllä oli tapahtunut, nämä säikähtivät ja lähettivät oikeudenpalvelijat vapauttamaan apostolit. Mutta Paavali julisti: »He ovat julkisesti, vieläpä ilman tuomiota, ruoskineet meitä, jotka olemme Rooman kansalaisia, ja ovat heittäneet meidät vankeuteen; ja nytkö he salaa ajaisivat meidät tiehemme! Ei niin, vaan tulkoot itse ja viekööt meidät ulos.» Apostolit olivat Rooman kansalaisia, ja oli laitonta ruoskia roomalaista, paitsi erittäin törkeästä rikoksesta, tai riistää häneltä vapautta ilman tasapuolista oikeudenkäyntiä. Paavali ja Silas oli vangittu julkisesti, ja nyt he kieltäytyivät poistumasta vankilasta salaa saamatta hallitusmiehiltä asiaankuuluvaa selitystä. Kun tämä tieto toimitettiin viranomaisille, heidät valtasi pelko, että apostolit valittaisivat keisarille. Niinpä he lähtivät heti vankilaan, pyysivät Paavalilta ja Silaalta anteeksi heihin kohdistettua epäoikeudenmukaisuutta ja julmuutta, saattoivat heidät henkilökohtaisesti ulos vankilasta ja pyysivät heitä poistumaan kaupungista. Hallitusmiehet pelkäsivät sitä vaikutusvaltaa, joka apostoleilla oli kansaan. He pelkäsivät myös sitä Voimaa, joka oli tullut näiden viattomien miesten avuksi.” ApT. s. 166,167.

Mietiskeltäväksi

”Varhaiskristityt joutuivat useasti kasvatusten pimeyden voimien kanssa. Viekkailta väitteillään ja vainoilla sielunvihollinen pyrki kääntämään heidät pois oikeasta uskosta. Nykyisenä aikana, jolloin kaiken maisen loppu on nopeasti lähestymässä, saatana pyrkii kiihkeästi kietomaan maailman pauloihinsa. Hän laatii monenlaisia suunnitelmia vangitakseen ihmisten ajatukset ja suunnatakseen heidän huomionsa pois pelastukselle välttämättömistä totuuksista. Jokaisessa kaupungissa hänen

kätyrinsä muodostavat tarmokkaasti ryhmiksi niitä, jotka vastustavat Jumalan lakia. Pääpelturi itse pyrkii synnyttämään sekaannusta ja kapinaa, ja ihmisissä lietsotaan suuttumusta, joka ei piittaa tiedosta.” ApT. s. 168.

Tänään luetaan lähetykset uutisista Euroopan maista

17. lälksy

Sapattina 27. huhtikuuta 2024

Tessalonika, Berea ja Ateena

”Amfipoliin ja Apollonian kautta kuljettuaan he tulivat Tessalonikaan. Juutalaisilla oli siellä synagoga, ja tapansa mukaan Paavali meni sinne. Kolmena sapattina hän keskusteli heidän kanssaan pyhien kirjoitusten pohjalta.” ApT. 17:1,2.

”Lähdettyään Filippistä Paavali ja Silas suuntasivat kulkunsa Tessalonikaan. Siellä heille tarjoutui tilaisuus puhua suurille kuulijajoukoille juutalaisten synagoogassa. Heidän ulkomuotonsa todisti siitä häpeällisestä kohtelusta, jonka uhreiksi he olivat äsken joutuneet, ja teki välttämättömäksi selittää, mitä oli tapahtunut. Tämän selityksen he antoivatkin kehuskelematta itseään ja ylistäen häntä, joka oli heidät pelastanut.” ApT. s. 169.

1. Saavuttuaan Tessalonikaan apostolit menivät juutalaiseen synagoogaan, Mistä Paavali saarnasi seurakunnalle?

”Saarnatessaan tessalonikalaisille Paavali vetosi Messiasta koskeviin Vanhan testamentin profetioihin. Kristus oli oman palvelustoimintansa aikana avannut opetuslastensa mielen tajuamaan nämä profetiat: »hän alkoi Mooseksesta ja kaikista profeetoista ja selitti heille, mitä hänestä oli kaikissa kirjoituksissa sanottu» (Luuk. 24: 27). Pietari oli Kristuksesta saarnatessaan poiminut todisteensa Vanhasta testamentista. Stefanus oli menetellyt samoin. Myös Paavali oli opetustyössään vedonnut Raamatun kohtiin, joissa oli ennustettu Kristuksen syntymä, kärsimykset, kuolema, ylösnousemus ja taivaaseenastuminen. Turvautuen Mooseksen ja profeettojen innoitettuun todistukseen hän osoitti selkeästi, että Jeesus Nasaretilainen oli Messias, ja todisti, että juuri Kristuksen ääni oli Aadamin ajoista saakka puhunut patriarkkojen ja profeettojen suulla.” ApT. s. 169.

2. Miksi juutalaiset kiihkoilivat Paavalia ja hänen tovereitaan vastaan? Millaisen kapinan juutalaiset lietsoivat?

ApT. 17:4,5. Ja muutamat heistä tulivat uskoon ja liittyivät Paavaliin ja Silaaseen, niin myös suuri joukko jumalaapelkääväisiä kreikkalaisia sekä useat ylhäiset naiset. Mutta juutalaiset joutuivat kiihkoon ja ottivat avukseen muutamia pahanilkisiä miehiä joutoväestä, haalivat kansaa kokoon ja nostivat kaupungissa metelin. He asettuivat Jaasonin talon edustalle ja hakivat Paavalia ja Silasta viedäkseen heidät kansan eteen.

”Kuten aikaisemmissakin pysähdyspaikoissa apostolit kohtasivat täälläkin päättäväistä vastustusta. Ne juutalaiset, jotka eivät uskoneet, »joutuivat kiihkoon». Nämä juutalaiset eivät olleet tuolloin Rooman vallan suosiossa, sillä he olivat vain jonkin verran aikaisemmin aikaansaaneet kansannousun Roomassa. Heihin suhtauduttiin epäluuloisesti, ja heidän vapauttaan oli jossain määrin rajoitettu. Nyt he huomasivat saaneensa mahdollisuuden päästä takaisin suosioon ja vierittää samalla moitteet apostolien ja kristinuskoon kääntyneiden päälle.” ApT. s. 175.

3. Kun he eivät löytäneet Paavalia ja Siilasta Jaasonin talosta, mitä kansanjoukko teki hänelle?

ApT. 17:6-9. Mutta kun he eivät heitä löytäneet, raastoivat he Jaasonin ja muutamia veljiä kaupungin hallitusmiesten eteen ja huusivat: "Nuo koko maailman villitsijät ovat tännekin tulleet, ja heidät Jaason on ottanut vastaan; ja nämä kaikki tekevät vastoin keisarin asetuksia, sanoen erään toisen, Jeesuksen, olevan kuninkaan". Kun kansa ja hallitusmiehet tämän kuulivat, tulivat he levottomiksi. Ja nämä ottivat takauksen Jaasonilta ja muilta ja päästivät heidät.

”Niinpä he ryhtyivät toimiin ottaen »avukseen muutamia pahanilkisiä miehiä joutoväestä» ja onnistuen tällä keinoin nostattamaan »kaupungissa metelin». Toivoen löytävänsä apostolit »he asettuivat Jaasonin talon edustalle» mutta eivät löytäneet Paavalia eivätkä Silasta. Ja »kun he eivät heitä löytäneet», nuo pettymyksestään raivostuneet väkivallan lietsojat raastoivat »Jaasonin ja muutamia veljiä kaupungin hallitusmiesten eteen ja huusivat: 'Nuo koko maailman villitsijät ovat tännekin tulleet, ja heidät Jaason on ottanut vastaan; ja nämä kaikki tekevät vastoin keisarin asetuksia, sanoen erään toisen, Jeesuksen, olevan kuninkaan.'» Kun Paavalia ja Silasta ei tavoitettu mistään, hallitusmiehet vaativat syytetyiltä uskovilta takauksen, etteivät he lietsoisi levottomuutta. Peläten uusia väkivaltaisuuksia »veljet lähettivät heti yötä myöten Paavalin ja Silaan Bereaan».” ApT. s. 175.

Berea

4. Kun apostolit saapuivat Bereaan, mitä ihania ominaisuuksia he näkivät sen alueen ihmisissä?

ApT. 17:10-12. Mutta veljet lähettivät heti yötä myöten Paavalin ja Silaan Bereaan. Ja kun he olivat saapuneet sinne, menivät he juutalaisten synagoogaan. Nämä olivat jalompia kuin Tessalonikan juutalaiset; he ottivat sanan vastaan hyvin halukkaasti ja tutkivat joka päivä kirjoituksia, oliko asia niin. Ja monet heistä uskoivat, niin myös useat ylhäiset kreikkalaiset naiset ja miehet.

”Berealaisten mieltä ei rajoittanut ennakkoluuloisuus. He olivat halukkaita tutkimaan, pitivätkö apostolien saarnaamat opit paikkansa. He eivät tutkineet Raamattua uteliaisuudesta vaan saadakse selville, mitä oli kirjoitettu luvatussa Messiaasta. Joka päivä he tutkistelivat Hengen innoittamia kirjoituksia. Heidän verratessaan niiden eri kohtia toisiinsa taivaalliset enkelit olivat heidän vierellään, valistivat

heidän mieltään ja puhuttelivat heidän sydäntään.” ApT. s. 176.

Ateena

5. Kun Paavali odotti matkatovereitaan Ateenassa, mitä hän teki? Mitä hänen kokemuksestaan on kerrottu?

Apt. 17:16-18. Mutta Paavalin odottaessa heitä Ateenassa hänen henkensä hänessä kiivastui, kun hän näki, että kaupunki oli täynnä epäjumalankuvia. Niin hän keskusteli synagoogassa juutalaisten ja jumalaapelkääväisten kanssa ja torilla joka päivä niiden kanssa, joita hän siellä tapasi. Ja muutamat epikurolaiset ja stoalaiset filosofit väittelivät hänen kanssansa; ja toiset sanoivat: "Mitähän tuo lavertelija oikein tahtoo sanoa?" Toiset taas sanoivat: "Näkyy olevan vieraiden jumalien julistaja", koska hän julisti heille evankeliumia Jeesuskesta ja ylösnousemuksesta.

”Silasta ja Timoteusta odottaessaan Paavali ei ollut jouten. Hän »keskusteli synagoogassa juutalaisten ja jumalaapelkääväisten kanssa ja torilla joka päivä niiden kanssa, joita hän siellä tapasi». Mutta hänen pääasiallisena tehtävänään Ateenassa oli julistaa pelastuksen sanomaa niille, joilla ei ollut järkevää käsitystä Jumalasta ja hänen suunnitelmistaan langenneen ihmissuvun hyväksi. Apostoli oli pian kohtaava pakanuuden kavalimmassa, vekiottelevimmassa muodossaan. Ei mennyt aikaakaan ennen kuin Ateenan suurmiehet saivat tietää, että heidän kaupungissaan oleili erikoislaatuinen opettaja, joka esitti kansalle uusia ja outoja oppeja. Muutamat heistä etsivät Paavalin käsiinsä ja ryhtyivät keskustelemaan hänen kanssaan. Pian heidän ympärilleen kerääntyi kuulijajoukko. Jotkut olivat valmiita pilkkaamaan apostolia henkilönä, joka oli muka kaukana heidän alapuolellaan sekä yhteiskunnallisesti että älyllisesti, ja nämä sanoivat ivallisesti toisilleen: »Mitähän tuo lavertelija oikein tahtoo sanoa?» Toiset taas, »koska hän julisti heille evankeliumia Jeesuskesta ja ylösnousemuksesta», sanoivat: »Näkyy olevan vieraiden jumalien julistaja.»” ApT. s. 178,179.

6. Minkä muistomerkin Paavali näki keskellä Areiopagia? Mitä hän sanoi siinä olevasta kirjoituksesta?

Apt. 17:22-31. Niin Paavali astui keskelle Areiopagia ja sanoi: "Ateenan miehet, minä näen kaikesta, että te suuresti kunnioitatte jumalia. Sillä kävellessäni ympäri ja katsellessani teidän pyhiä paikkojanne minä löysin myös alttarin, johon oli kirjoitettu: 'Tuntemattomalle jumalalle'. Mitä te siis tuntemattanne palvelette, sen minä teille ilmoitan. Jumala, joka on tehnyt maailman ja kaikki, mitä siinä on, hän, joka on taivaan ja maan Herra, ei asu käsillä tehdyissä temppeleissä, eikä häntä voida ihmisten käsillä palvella, ikäänkuin hän jotakin tarvitsisi, hän, joka itse antaa kaikille elämän ja hengen ja kaiken. Ja hän on tehnyt koko ihmissuvun yhdestä ainoasta asumaan kaikkea maanpiiriä ja on säätänyt heille määrätyt ajat ja heidän asumisensa rajat, että he etsisivät Jumalaa, jos ehkä voisivat hapuilemalla hänet löytää - hänet, joka kuitenkin ei ole kaukana yhdestäkään meistä; sillä hänessä me

elämme ja liikumme ja olemme, niinkuin myös muutamat teidän runoilijoistanne ovat sanoneet: 'Sillä me olemme myös hänen sukuansa'. Koska me siis olemme Jumalan sukua, emme saa luulla, että jumaluus on samankaltainen kuin kulta tai hopea tai kivi, sellainen kuin inhimillisen taiteen ja ajatuksen kuvailema. Noita tietämättömyyden aikoja Jumala on kärsinyt, mutta nyt hän tekee tiettäväksi, että kaikkien ihmisten kaikkialla on tehtävä parannus. Sillä hän on säätänyt päivän, jona hän on tuomitseva maanpiirin vanhurskaudessa sen miehen kautta, jonka hän siihen on määrännyt; ja hän on antanut kaikille siitä vakuuden, herättämällä hänet kuolleista."

”Paavali suuntasi pakanallisten kuulijoittensa mielen heidän väärän uskontonsa rajojen yli siihen oikeaan Jumalaan, jota he olivat nimittäneet »tuntemattomaksi jumalaksi». Tämä Olento, jota hän nyt heille julisti, oli ihmisestä riippumaton eikä tarvinnut voimansa ja kunniansa tueksi ihmiseltä mitään. Ihmiset olivat ihastuksissaan siitä hartaasta ja johdonmukaisesta tavasta, jolla Paavali kuvasi oikean Jumalan ominaisuuksia — hänen luomisvoimaansa, hänen hallitsevaa kaitselmustaan. Hartaasti ja palavasti apostoli julisti: »Jumala, joka on tehnyt maailman ja kaikki, mitä siinä on, hän, joka on taivaan ja maan Herra, ei asu käsillä tehdyissä temppeleissä, eikä häntä voida ihmisten käsillä palvella, ikäänkuin hän jotakin tarvitsisi, hän, joka itse antaa kaikille elämän ja hengen ja kaiken.» Taivaatkaan eivät olleet kyllin suuret mahdolltaakseen sisäänsä Jumalaa, saati sitten ihmiskätten pystyttämät tempelit.” ApT. s. 180,181.

7. Mikä oli tuloksena apostolin saarnasta?

Apt. 17:32,34. Kuullessaan kuolleitten ylösnousemuksesta toiset ivasivat, toiset taas sanoivat: "Me tahdomme kuulla sinulta tästä vielä toistekin"... Mutta muutamat liittyivät häneen ja uskoivat; niiden joukossa oli Dionysius, Areiopagin jäsen, ja eräs nainen, nimeltä Damaris, sekä muita heidän kanssansa.

”Esitettyt totuudet vaikuttivat muutamiin, mutta he eivät nöyryyneet tunnustamaan Jumalaa ja vastaanottamaan pelastussuunnitelmaa. Syntistä eivät kykene kääntämään kaunopuheiset sanat eivätkä voimalliset todisteet. Ainoastaan Jumalan voima kykenee havahduttamaan sydämen totuudelle. Sellaista, joka itsepntaisesti kääntää selkensä tälle voimalle, ei mikään tavoita. Kreikkalaiset etsivät viisautta, mutta sanoma rististä oli heille hullutusta, koska he arvostivat omaa viisauttaan enemmän kuin sitä viisautta, joka tulee ylhäältä.” ApT. s. 182.

Mietiskeltäväksi

”Niiden, jotka nykyään opettavat ihmisten vieroksumia totuuksia, ei tarvitse masentua, jos he toisinaan eivät saa edes kristityiksi tunnustautuvilta suopeampaa vastaanottoa, kuin Paavali ja hänen työtoverinsa saivat ihmisiltä, joiden keskuudessa he työskentelivät. Ristin lähettiläiden tulee varustautua valppaudella ja rukouksella ja kulkea eteenpäin uskossa ja pelkäämättä, aina toimien Jeesuksen nimessä. Heidän on

ylistettävä Kristusta taivaallisessa pyhäkössä palvelevana ihmisen välimiehenä, olentona, johon kaikki vanhatestamentillisen jumalanpalvelusjärjestyksen mukaiset uhritoimitukset keskittyivät ja jonka sovitusuhrin kautta Jumalan lain rikkojat voivat saada rauhan ja armon.” ApT. s. 175.

Lähetyskertomus uusista Euroopan maista

Luettavaksi sapattina 27. huhtikuuta 2024

Erikoissapattikolehti tarkoitusta varten kerätään sapattina 4. toukokuuta 2024

Rakkaat veljet, sisaret ja totuuden ystävät,

”Yöllä Paavali näki näyn. Makedonialainen mies seisoi hänen edessään ja pyysi: ”Tule meren yli tänne Makedoniaan ja auta meitä.”” Apt. 16:9.

Euroopalla on rikas historia. Maanosana se on ollut aktiivinen kristinuskon alusta saakka levittämään evankeliumia, kulkien läpi seitsemän seurakunnan aikakauden. Jokaisella aikakaudella uskollinen jäännös jatkoi Jumalan kansan alkuperäisellä tiellä. Vuosisata toisensa jälkeen uskopuhdistajat antoivat henkensä taistelussa seurakunnan puhtauden säilyttämiseksi, pysyen uskollisina pyhälle sanalle. Jokainen pisara marttyyrien verta oli siemen, joka nosti esiin uusia uskovia, jotka nousivat kulkemaan Jeesuksen Kristuksen apostolisen seurakunnan kunniakasta tietä.

Samoin syntyi uskonpuhdistus adventtikirkon keskuudessa ja kehittyi ensimmäisen ja toisen maailmansodan vaikeina aikoina Euroopassa, ja on sitten levinnyt kaikkialle maailmaan aina meidän päiviimme saakka. Me ylistämme Jumalaa monien uskollisten uranuurtajien ja marttyyrien esimerkistä Euroopan eri maissa.

Kuitenkin varallisuuden kasvun ja teknologian edistymisen myötä viime vuosisadalla kristinuskko on menettänyt voimaansa Euroopassa. Humanismi, filosofia ja tieteellinen edistys ovat vallanneet ihmisten sydämet ja mielet, ja kaikki uskonnolliset liikkeet ja uskontokunnat ovat kokeneet jäsenmäärän ja kiinnostuksen pienenemistä. Jumalan seurakunta ei ole poikkeus. Vaikka lähetystyöntekijät tekevät ylitöitä etsiäkseen sieluja ja saarnatakseen aktiivisesti evankeliumia, Euroopassa on vielä maita, joita uskonpuhdistusliikkeen sanoma ei ole saavuttanut, ja joissa ei ole järjestäytyntä seurakuntaa. Keski- ja itä-Euroopassa niihin kuuluu muuten muassa Tsekin tasavalta, Slovakia, Slovenia, Makedonia ja Serbia, joita ei vielä ole evankelisoitu. Näissä maissa oli ennen uskovia ja seurakuntia, mutta enää ei ole. Euroopan maanosaa tarjoaa myös ainutlaatuisen haasteen, sillä joka maalla on eri kieli. Ihmisten lähestyminen sanoman kanssa ja kirjojen ja muun materiaalin hankkiminen vaatii paljon ponnisteluja ja varoja kielimuurin vuoksi.

Tarvitaan voimakkaita ponnisteluja työn elvyttämiseksi näissä maissa kirjallisuuden kääntämiseksi, verkko-ohjelmien suunnittelemiseksi ja työntekijöiden lähettämiseksi kentille. Kaikki tämä vaatii taloudellisia resursseja. Monia vuosia Euroopan veljet ja

sisaret ovat lahjoittaneet varoja, aikaa ja lähetystyöntekijöitä toisiin maihin ja maanosiin; he ovat olleet mukana levittämässä evankeliumia kaukaisiin kolkkiin Afrikassa, Aasiassa ja muissa maanosissa. Mutta nyt Eurooppa tarvitsee apua. Haluamme vastavuoroisesti tarjota tukea ja antaa sysäyksen työlle Euroopan maissa uusien lähetyskenttien avaamiseksi.

Teidän runsaat lahjoituksenne eivät mene hukkaan; ne talletetaan taivaan aarrekkammioon. Rukoilkaamme, että voimme menestyksekkäästi evankelisoida useampia Euroopan maita, niin että Herran Jeesuksen Kristuksen nimi tulee kirkastetuksi ja kolmen enkelin sanoma voi saavuttaa monia koteja.

Pääkonferenssin johtokunnan puolesta
pastori Tzvetan Petkov - pääkonferenssin presidentti

**Tänään kerätään erikoissapattikolehti uusien Euroopan maiden hyväksi
Jumala siunatkoon ja moninkertaistakoon teidän anteliaat lahjoituksenne!**

18. läksy

Sapattina 4. huhtikuuta 2024

Korintti

”Paavali lähti sitten Ateenasta ja meni Korinttiin.” Apt. 18:1.

”Kristillisen ajanlaskumme ensimmäisellä vuosisadalla Korintto kuului johtaviin kaupunkeihin ei ainoastaan Kreikassa vaan koko maailmassa. Kreikkalaisia, juutalaisia ja roomalaisia sekä matkailijoita kaikista maista tungeskeli sen kaduilla arkisille toimilleen tai huvituksille innokkaasti omistautuneina. Suurena kauppakeskuksena, jonne oli helppo pääsy Rooman valtakunnan kaikista osista, se oli tärkeä paikka Jumalan ja hänen totuutensa muistomerkkien pystyttämistä ajatellen.” ApT. s. 185.

Kristus ristiinnaulittuna

1. Mikä tapahtuma toi Paavalin kosketuksiin Priscillan ja Aquilan kanssa? Mitä yhteistä näillä kolmella kristityllä oli?

Apt. 18:1-3. Sen jälkeen Paavali lähti Ateenasta ja meni Korinttoon. Siellä hän tapasi erään Akylas nimisen juutalaisen, joka oli Pontosta syntyisin ja äsken tullut Italiasta, ja hänen vaimonsa Priskillan. Klaudius oli näet käskenyt kaikkien juutalaisten poistua Roomasta. Ja Paavali meni heidän luoksensa. Ja kun hänellä oli sama ammatti kuin heillä, jäi hän heidän luoksensa, ja he tekivät työtä yhdessä; sillä he olivat ammatiltaan teltantekijöitä.

”Korinttoon asettuneiden juutalaisten joukossa oli Akylas ja Priskilla, jotka myöhemmin tulivat tunnetuiksi innokkaina Kristuksen työntekijöinä. Pehdyttyään

näiden henkilöiden luonteeseen Paavali »meni heidän luoksensa.» ApT. s. 185.

2. Miksi Paavali muutti lähestymistapaansa saarnatessaan Korintossa?

Apt. 18:4,5. Ja hän keskusteli synagoogassa jokaisena sapattina ja sai sekä juutalaisia että kreikkalaisia uskomaan. Ja kun Silas ja Timoteus tulivat Makedoniasta, oli Paavali kokonaan antautunut sanan julistamiseen ja todisti juutalaisille, että Jeesus on Kristus.

1. Kor. 2:2 Sillä minä olin päättänyt olla teidän tykönänne tuntematta mitään muuta paitsi Jeesuksen Kristuksen, ja hänet ristiinnaulittuna.

”Lukemattomien nykyajan ihmisten mielessä Golgatan ristiä ympäröivät pyhät muistot. Ristiinnaulitsemiseen liittyneet tapahtumat herättävät hartaita mielikuvia. Mutta Paavalin aikaan risti synnytti inhon ja kauhun tunteita. Julistus, että ihmiskunnan Vapahtaja oli henkilö, joka oli kohdannut kuolemansa ristillä, saisi luonnollisesti osakseen pilkkaa ja vastustusta.... Saarnatessaan evankeliumia Korintossa apostoli noudatti toista menettelytapaa kuin työskennellessään Ateenassa. Viimemainitussa paikassa hän oli pyrkinyt mukauttamaan esitystapansa kuulijakuntansa luonteeseen; hän oli vastannut logiikkaan logiikalla, tieteeseen tieteellä, filosofiaan filosofialla. Kun hän ajatteli näin käyttämänsä aikaa, hän tajusi, että hänen opetustoimintansa Ateenassa oli tuottanut hedelmää varsin vähän. Niinpä hän päätti noudattaa toisenlaista työsuunnitelmaa Korintossa pyrkiessään havahduttamaan hereille huolettomat ja välinpitämättömät. Hän päätti välttää taidokkaita todisteluja ja keskusteluja ja olla tuntematta korintolaisten keskuudessa »mitään muuta paitsi Jeesuksen Kristuksen ja hänet ristiinnaulittuna». Hän ei halunnut, että hänen saarnansa heille olisi »kiehtovia viisauden sanoja, vaan Hengen ja voiman osoittamista» (1 Kor. 2: 2, 4).” ApT. s. 185,186.

3. Kuka oli yksi ensimmäisistä, jotka ottivat vastaan apostolin sanoman? Mitä juutalaiset tekivät pyrkiessään tuhoamaan niiden ihmeiden vaikutuksen, joita Kristuksen sanansaattajat tekivät Jeesuksen nimessä?

Apt. 18:8. Mutta synagoogan esimies Krispus ja koko hänen perhekuntansa uskoivat Herraan; ja myöskin monet korinttolaiset, jotka olivat kuulemassa, uskoivat, ja heidät kastettiin.

”Viha, jota juutalaiset olivat aina tunteneet apostoleja kohtaan, kävi nyt entistä voimakkaammaksi. Krispuksen kääntymys ja kasteellemeno vaikutti näihin itsepintaisiin vastustajiin suututtavasti eikä suinkaan käännytävästi. He eivät kyenneet esittämään todisteita, joilla olisivat kumonnet Paavalin sanat, ja tällaisten todisteiden puuttuessa he turvautuivat petokseen ja kavalaan hyökkäykseen. He herjasivat evankeliumia ja Jeesuksen nimeä. Heidän sokeassa suuttumuksessaan mitkään sanat eivät olleet liian purevia eivätkä mitkään keinot liian alhaisia heidän käytettäväkseen. He eivät voineet kieltää sitä, että Kristus oli tehnyt tunnustekoja, mutta he julistivat, että hän oli tehnyt ne saatanan voimalla. He väittivät julkeasti, että

Paavalilinkin suorittamat ihmeelliset teot tapahtuivat samalla voimalla.” ApT. s. 189.

4. Vaikka Paavalilla oli menestystäkin, hän lannistui siitä pahuudesta, jota hän näki ja kuuli Korintossa. Mutta minkä vakuutuksen hän sai ennen suunnittelemaansa lähtöä lupaavampaan paikkaan? Kuinka Gallio vastasi juutalaisten Paavalia vastaan esittämiin syytöksiin?

Apt. 18:9-16. Ja Herra sanoi yöllä näyssä Paavalille: "Älä pelkää, vaan puhu, äläkä vaikene, sillä minä olen sinun kanssasi, eikä kukaan ole ryhtyvä sinuun tehdäkseen sinulle pahaa, sillä minulla on paljon kansaa tässä kaupungissa". Niin hän viipyi siellä vuoden ja kuusi kuukautta opettaen heidän keskuudessaan Jumalan sanaa. Mutta Gallionin ollessa Akaian käskynhaltijana juutalaiset yksimielisesti nousivat Paavalia vastaan ja veivät hänet tuomioistuimen eteen ja sanoivat: "Tämä viettelee ihmisiä palvelemaan Jumalaa lainvastaisella tavalla". Ja kun Paavali aikoi avata suunsa, sanoi Gallion juutalaisille: "Jos olisi tehty rikos tai häijy ilkeytyö, olisi kohtuullista, että minä kärsivällisesti kuuntelisin teitä, juutalaiset. Mutta jos teillä on riitakysymyksiä opista ja nimistä ja teidän laistanne, olkoot ne teidän huolenanne; niiden tuomari minä en tahdo olla." Ja hän ajoi heidät pois tuomioistuimen edestä.

”Kun hän suunnitteli lähtöä kaupungista jollekin lupaavammalle kentälle ja punnitsi hartaasti, mitä hänen tuli tehdä, Herra ilmestyi hänelle näyssä ja sanoi: »Älä pelkää, vaan puhu, äläkä vaikene, sillä minä olen sinun kanssasi, eikä kukaan ole ryhtyvä sinuun tehdäkseen sinulle pahaa, sillä minulla on paljon kansaa tässä kaupungissa.» Paavali ymmärsi tämän käskyksi jäädä Korinttoon ja takuuksi siitä, että Herra antaisi kasvun kylvetylle siemenelle. Voimistuneena ja rohkaistuneena hän jatkoi siellä työtään innolla ja uutteruudella.... He odottivat, että viranomaiset olisivat heidän puolellaan, kuten oli käynyt aikaisemminkin kerroilla. Kuuluvalla, vihasella äänellä he esittivät valituksensa apostolia vastaan sanoen: »Tämä viettelee ihmisiä palvelemaan Jumalaa lainvastaisella tavalla.»

Juutalaisten uskonto oli Rooman vallan suojeluksessa. Tämän vuoksi Paavalin syyttäjät ajattelivat, että jos he saisivat hänet edesvastuuseen heidän uskontonsa lakien rikkomisesta, hänet todennäköisesti luovutettaisiin heidän tutkittavakseen ja tuomittavakseen. He toivoivat saavansa hänet näin hengiltä. Mutta Gallion oli rehellinen mies, ja hän kieltäytyi ryhtymästä kateellisten, juonittelevien juutalaisten narriksi. Inhoten heidän kiihkomielisyyttään ja omahyväisyyttään hän ei ottanut heidän syytöstään kuuleviin korviinsa. Kun Paavali valmistautui puolustuspuheeseen, Gallion sanoi hänelle, ettei sellainen ollut tarpeen.” ApT. s. 190,192.

5. Mitä ihania tuloksia apostoli sai kokea?

Apt. 18:8. Mutta synagoogan esimies Krispus ja koko hänen perhekuntansa uskoivat Herraan; ja myöskin monet korinttolaiset, jotka olivat kuulemassa, uskoivat, ja heidät kastettiin.

”Paavalin toimet Korintossa eivät jääneet hedelmättömiksi. Monet kääntyivät pois

epäjumalanpalveluksesta ja ryhtyivät palvelemaan elävää Jumalaa, ja suuri seurakunta kokoontui Kristuksen lipun alle. Muutamat turmeltuneimmista pakanoista pelastuivat ja tulivat todistukseksi Jumalan armosta ja Kristuksen veren kyvystä puhdistaa synneistä.” ApT. s. 192.

Efesos

6. Kun Priscilla ja Aquila olivat Efesoksessa, missä paikoissa Paavali vieraili, ja mikä tarkoitus hänellä oli?

Apt. 18:19.23. Ja he saapuivat Efesoon; sinne hän jätti heidät. Ja hän meni synagoogaan ja keskusteli juutalaisten kanssa... Kun hän oli viettänyt siellä jonkun aikaa, lähti hän matkalle ja kulki järjestään kautta Galatian maakunnan ja Frygian, vahvistaen kaikkia opetuslapsia.

”Akylas ja Priskilla olivat tulleet hänen kanssaan Efesoon, ja hän jätti heidät sinne jatkamaan työtä, jonka hän oli aloittanut.” ApT. s. 205.

7. Mitä Raamatussa kerrotaan Apolloksesta? Mitä Priscilla ja Aquila tekivät kuultuaan hänen puhuvan?

Apt. 18:24-28. Kun hän oli viettänyt siellä jonkun aikaa, lähti hän matkalle ja kulki järjestään kautta Galatian maakunnan ja Frygian, vahvistaen kaikkia opetuslapsia. Ja Efesoon saapui eräs juutalainen, nimeltä Apollos, syntyisin Aleksandriasta, puhetaitoinen mies ja väkevä raamatuissa. Tälle oli opetettu Herran tie, ja hän puhui palavana hengessä ja opetti tarkoin Jeesuksesta, mutta tunsikin ainoastaan Johanneksen kasteen. Hän rupesi rohkeasti puhumaan synagoogassa. Mutta kun Priskilla ja Akylas olivat häntä kuunnelleet, ottivat he hänet luokseen ja selvittivät hänelle tarkemmin Jumalan tien. Ja kun hän tahtoi mennä Akaiiaan, niin veljet kehoittivat häntä siihen ja kirjoittivat opetuslapsille, että nämä ottaisivat hänet vastaan. Ja sinne saavuttuaan hän armon kautta oli suureksi hyödyksi uskoon tulleille. Sillä hän kumosi suurella voimalla julkisesti juutalaisten väitteet ja näytti kirjoituksista toteen, että Jeesus on Kristus.

”Efesossa Apollos »rupesi rohkeasti puhumaan synagoogassa». Hänen kuulijoittensa joukossa olivat Akylas ja Priskilla, jotka huomattuaan, ettei hän ollut vielä saanut evankeliumin täyttä valoa, ottivat »hänet luokseen ja selvittivät hänelle tarkemmin Jumalan tien». Heidän ohjauksellaan hän sai selkeämmän käsityksen pyhistä kirjoituksista ja tuli yhdeksi kristillisen uskon pätevimmistä puolustajista.” ApT. s. 205.

Mietiskeltäväksi

”Filosofi kääntää selkensä pelastuksen valolle, koska se saattaa häpeään hänen ylpeät olettamuksensa. Maailmaan mieltynyt kieltäytyy ottamasta sitä vastaan, koska se erottaisi hänet hänen maallisista epäjumalistaan. Paavali tajusi, että ihmisten oli ymmärrettävä Kristuksen luonne ennen kuin he voisivat rakastaa häntä ja katsoa ristiä uskon silmin. Tämä on sitä oppia, joka on oleva lunastettujen tutkistelun ja ylistyksen

kohteena läpi koko iankaikkisuuden. Ainoastaan ristin valossa voidaan oivaltaa ihmissielun todellinen arvo.” ApT. s. 208.

19. läksy

Sapattina 11. toukokuuta 2024

Efesos

”Apolloksen ollessa Korintissa Paavali vaelsi ylänköseutujen halki ja tuli Efesokseen. Hän tapasi siellä muutamia opetuslapsia ” Apt. 19:1.

”Sen pääkaupunki Efeso oli suuri kauppakeskus. Sen satama oli täynnä laivoja ja sen kadut olivat kirjavanaan ihmisistä, jotka olivat tulleet kaikista tunnetuista maista. Korinton tavoin se oli lupaavaa seutua lähetystyölle.” ApT. s. 214.

1. Minkä kysymyksen Paavali esitti miehille, jotka hän tapasi palattuaan Efesokseen? Mitä he vastasivat, ja minkä syvän kokemuksen he saivat?

Apt. 19:1-7. Kun Apollos oli Korintossa, tuli Paavali, kuljettuaan läpi ylämaakuntien, Efesoon ja tapasi siellä muutamia opetuslapsia. Ja hän sanoi heille: "Saitteko Pyhän Hengen silloin, kun te tulitte uskoon?" Niin he sanoivat hänelle: "Emme ole edes kuulleet, että Pyhää Henkeä on olemassakaan". Ja hän sanoi: "Millä kasteella te sitten olette kastetut?" He vastasivat: "Johanneksen kasteella". Niin Paavali sanoi: "Johannes kastoi parannuksen kasteella, kehoittaen kansaa uskomaan häneen, joka oli tuleva hänen jälkeensä, se on, Jeesukseen". Sen kuultuaan he ottivat kasteen Herran Jeesuksen nimeen. Ja kun Paavali pani kätensä heidän päälleen, tuli heidän päällensä Pyhä Henki, ja he puhuivat kielillä ja ennustivat. Heidä oli kaikkiaan noin kaksitoista miestä.

”Silloin apostoli selvitti heille ne suuret totuudet, jotka ovat kristillisen toivon perusta. Hän kertoi heille Kristuksen elämästä täällä maan päällä ja hänen julmasta ja häpeällisesti kuolemastaan. Hän kertoi heille, kuinka elämän Herra oli murtautunut haudan kahleet ja noussut ylös kuoleman voittajana. Hän toisti käskyn, jonka Vapahtaja oli antanut opetuslapsilleen: »Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen» (Matt. 28: 18,19). Hän kertoi heille niin ikään, kuinka Kristus oli luvannut lähettää Puolustajan, jonka voimasta ilmenisi vaikuttavia merkkejä ja ihmeitä, ja hän kuvasi, kuinka ihanalla tavalla tämä lupaus oli täyttynyt helluntaipäivänä.... Vaalimalla nöyryä, oppivaista mieltä nämä miehet saivat kokemuksen, jonka nojalla he saattoivat lähteä työhön elovainiolle. Heidän esimerkkinsä antaa kristityille suuriarvoisen opetuksen. On monia, jotka edistyvät jumalisuudessa perin vähän, koska he ovat liian omahyväisiä asettuakseen oppilaan paikalle. He tyytyvät Jumalan sanan ylimalkaiseen tuntemukseen. He eivät halua muuttaa uskoaan tai tapojaan eivätkä sen vuoksi pyri hankkimaan suurempaa valoa.”

Epäjumalanpalvelusta

2. Millainen vaikutin juutalaisen ylipappi Skeuaksen pojilla oli heidän yrittäessään aja ulos riivaajia niiden vaivaamasta miehestä? Entä Simon? Mitä hän halusi ostaa rahalla niinkuin papin pojatkin?

Apt. 19:14-16; Ja niiden joukossa, jotka näin tekivät, oli myös erään juutalaisen ylipapin, Skeuaan, seitsemän poikaa; mutta paha henki vastasi heille sanoen: "Jeesuksen minä tunnen, ja Paavalin minä tiedän, mutta keitä te olette?" Ja se mies, jossa paha henki oli, karkasi heidän kimppuunsa, voitti heidät toisen toisensa perästä ja runteli heitä, niin että he alastomina ja haavoitettuina pakenivat siitä huoneesta.

Apt. 8:9-11,18,19. Mutta ennestään oli kaupungissa muuan mies, nimeltä Simon, joka harjoitti noituutta ja hämmästytti Samarian kansaa sanoen olevansa jokin suuri; ja häntä kuuntelivat kaikki, pienet ja suuret, ja sanoivat: "Tämä mies on se Jumalan voima, jota kutsutaan 'suureksi'". Ja he kuuntelivat häntä sentähden, että hän kauan aikaa oli noituuksillaan heitä hämmästyttänyt.... Mutta kun Simon näki, että Henki annettiin sille, jonka päälle apostolit panivat kätensä, toi hän heille rahaa ja sanoi: "Antakaa minullekin se valta, että kenen päälle minä käteni panen, se saa Pyhän Hengen".

”Mutta hän, jota kaikkien pahojenkin henkien on toteltava ja joka oli antanut palvelijoilleen vallan niiden ylitse, oli tuottava vieläkin suuremman häpeän ja tappion niille, jotka halveksivat ja häpäisivät hänen pyhää nimeään. Mooseksen laki oli kieltänyt noituuden kuolemanrangaistuksen uhalla, mutta luopiojuutalaiset olivat silti aika ajoin harjoittaneet sitä salaa. Paavalin oleskellessa Efesossa paikalla oli joitakin kuljeksivia juutalaisia loitsijoita, jotka nähdessään hänen tekemiään ihmeitä »rupesivat lausumaan Herran Jeesuksen nimeä niiden ylitse, joissa oli pahoja henkiä». Tähän yritykseen ryhtyneiden joukossa oli »erään juutalaisen ylipapin, Skeuaan, seitsemän poikaa». Löydettyään miehen, joka oli pahan hengen vallassa, he puhuttelivat häntä: »Me vannotamme sinua sen Jeesuksen kautta, jota Paavali julistaa.» Mutta »paha henki vastasi heille sanoen: 'Jeesuksen minä tunnen, ja Paavalin minä tiedän, mutta keitä te olette?' Ja se mies, jossa paha henki oli, karkasi heidän kimppuunsa, voitti heidät toisen toisensa perästä ja runteli heitä, niin että he alastomina ja haavoitettuina pakenivat siitä huoneesta.»

Näin saatiin vääjäämätön todistus Kristuksen nimen pyhydestä ja siitä vaarasta, johon joutuivat ne, jotka vetosivat siihen uskomatta Vapahtajan tehtävien jumalallisuuteen. »Heidät kaikki valtasi pelko, ja Herran Jeesuksen nimeä ylistettiin suuresti.» ApT. s. 218,219.

3. Mitä toiset uskovat tekivät, kun he näkivät, mitä Skeuaksen pojille tapahtui?

Apt. 19:17,18. Silloin he panivat kätensä heidän päällensä, ja he saivat Pyhän Hengen. Mutta kun Simon näki, että Henki annettiin sille, jonka päälle apostolit

panivat kätensä, toi hän heille rahaa

”Aikaisemmin salassa olleet tosiasiat tulivat nyt päivänvaloon. Vastaanottaessaan kristinuskon muutamit uskovista eivät olleet täydellisesti luopuneet taikauskaisista käsityksistään. Jossain määrin he yhä harjoittivat noituutta. Havahduttuaan nyt näkemään erehdyksensä »monet niistä, jotka olivat tulleet uskoon, menivät ja tunnustivat ja ilmoittivat tekonsa.» ApT. s. 219.

4. Minkä päätöksen jotkut ihmiset tekivät? Miksi he tekivät niin?

Apt. 19:19,20. ja sanoi: "Antakaa minullekin se valta, että kenen päälle minä käteni panen, se saa Pyhän Hengen". Mutta Pietari sanoi hänelle: "Menköt rahasi sinun kanssasi kadotukseen, koska luulet Jumalan lahjan olevan rahalla saatavissa.

”Vieläpä muutama niitiinkin parannus ulotti vaikutuksensa. »Useat niistä, jotka olivat taikuutta harjoittaneet, kantoivat kirjansa kokoon ja polttivat ne kaikkien nähden; ja kun niiden arvo laskettiin yhteen, huomattiin sen olevan viisikymmentä tuhatta hopearahaa. Näin Herran sana voimallisesti kasvoi ja vahvistui.»

Polttamalla noituutta koskettelevat kirjansa efesolaiset käännyttäen osoittivat, että sellainen, mikä oli heitä ennen suuresti miellyttänyt, oli heille nyt kauhistus. Juuri noituudella he olivat erityisesti närkästyttäneet Jumalaa ja vaarantaneet sielunsa, ja juuri noituudelle he nyt osoittivat tällaista paheksuntaa. Näin he todistivat tullessaan todelliseen kääntymykseen... Pitämällä nämä kirjat edelleen hallussaan opetuslapset olisivat saattaneet itsensä alttiiksi kiusaukselle; myymällä ne he olisivat johdattaneet kiusaukseen muut. He olivat hylänneet pimeyden valtakunnan, ja kukistaakseen sen vallan he menivät empimättä millaisiin uhrauksiin tahansa. Näin totuus saavutti voiton ihmisten ennakkoluuloista ja heidän rahanhimostaan.” ApT. s. 219

Sekasorto Artemis-jumalattaren tähden

5. Mitä Artemiksen, ”Efesolaisten jumalattaren”, tukijat esittivät?

Apt. 19:23-27. Sillä minä näen sinun olevan täynnä katkeruuden sappea ja kiinni vääryyden siteissä." Niin Simon vastasi ja sanoi: "Rukoilkaa te minun edestäni Herraa, ettei minulle tapahtuisi mitään siitä, mitä te olette sanoneet". Ja kun he olivat todistaneet ja Herran sanaa puhuneet, palasivat he Jerusalemiin ja julistivat evankeliumia monessa Samarian kylässä. Mutta Filippukselle puhui Herran enkeli sanoen: "Nouse ja mene puolipäivään päin sille tielle, joka vie Jerusalemissa alas Gassaan ja on autio". Ja hän nousi ja lähti. Ja katso, siellä kulki etiopialainen mies, Etiopian kuningattaren Kandaken hoviherra, mahtava mies ja koko hänen aarteistonsa hoitaja; hän oli tullut Jerusalemiin rukoilemaan

”Demetrius, muuan hopeisten temppelien valmistaja, kutsui koolle ammattiveljensä ja sanoi: »Miehet, te tiedätte, että meillä on hyvä toimeentulomme tästä työstä; mutta nyt te näette ja kuulette, että tuo Paavali on, ei ainoastaan Efesossa, vaan melkein koko Aasiassa, uskotellut ja vietellyt paljon kansaa, sanoen, etteivät ne ole jumalia, jotka käsillä tehdään. Ja nyt uhkaa se vaara, että ei ainoastaan tämä meidän

elinkeinomme joudu halveksituksi, vaan myöskin, että suuren Artemis jumalattaren temppeleä ei pidetä minäkään ja että hän menettää mahtavuutensa, hän, jota koko Aasia ja koko maanpiiri palvelee.» ApT. s. 223.

6. Demetrius ja hänen seuraajansa halusivat löytää Paavalin ja hyökätä hänen kimppuunsa, mutta kun eivät häntä löytäneet, kenet he ottivat panttivangiksi?

ApT. 19:28,29. ja oli nyt paluumatkalla ja istui vaunuissaan ja luki profeetta Esaiasta. Niin Henki sanoi Filippukselle: "Käy luo ja pysyttele lähellä noita vaunuja".

”Tieto tästä puheesta levisi nopeasti. »Koko kaupunki joutui sekasortoon.» Paavalia ryhdyttiin etsimään, mutta häntä ei löytynyt mistään. Hänen veljensä olivat toimittaneet hänet kiireesti pois paikalta saatuaan vihjeen uhkaavasta vaarasta. Jumalan enkelit oli lähetetty suojelemaan apostolia; hänelle ei ollut vielä koittanut marttyyrikuoleman hetki. Kun suuttunut väkijoukko ei löytänyt vihansa kohdetta, se tempasi mukaansa »Gaiuksen ja Aristarkuksen, kaksi makedonialaista, jotka olivat Paavalin matkatovereita», ja nämä muassaan ihmiset »ryntäsivät kaikki yhdessä näytelmäpaikkaan».

Paavalin piilopaikka ei ollut kovin kaukana, ja hän sai pian tietää, missä vaarassa hänen rakkaat veljensä olivat. Omasta turvallisuudestaan piittaamatta hän halusi heti mennä teatteriin puhumaan mellakoitsijoille. Mutta »eivät opetuslapset sitä sallineet». Gaius ja Aristarkus eivät olleet se saalis, jota väki tavoitteli, joten ei ollut pelättävissä, että heille tapahtuisi mitään vakavampaa vahinkoa. Mutta jos nähtäisiin apostolin kalpeat, huolten kuluttamat kasvot, ne saisivat heti liikkeelle roskajoukon alhaisimmat tunteet, eikä jäisi vähäisintäkään inhimillistä mahdollisuutta pelastaa hänen henkeänsä.” ApT. s. 223.

7. Kuinka mellakka lopulta päättyi?

ApT. 19:33-40. Silloin vedettiin joukosta esille Aleksander, jota juutalaiset työnsivät esiin; niin Aleksander viittasi kädellään merkiksi, että hän tahtoi pitää puolustuspuheen kansan edessä. Mutta kun he huomasivat, että hän oli juutalainen, rupesivat he kaikki yhteen ääneen huutamaan ja kirkuivat noin kaksi hetkeä: "Suuri on efesolaisten Artemis!" Mutta kun kaupungin kansleri oli saanut kansan rauhoittumaan, sanoi hän: "Efeson miehet, onko ketään, joka ei tiedä, että efesolaisten kaupunki on suuren Artemiin temppelein ja hänen taivaasta pudonneen kuvansa vaalija? Koska ei kukaan voi tätä kieltää, tulee teidän siis pysyä rauhallisina eikä tehdä mitään harkitsematonta. Te olette kuitenkin tuoneet tänne nämä miehet, jotka eivät ole temppelein ryöstäjiä eivätkä ole meidän jumalatartamme pilkanneet. Jos siis Demetriuksella ja hänen ammattiveljillensä on riita-asiaa jotakuta vastaan, niin pidetäänhän oikeudenistuntoja ja onhan käskynhaltijoita; vetäkööt toisensa oikeuteen. Ja jos teillä on vielä jotakin muuta vaadittavaa, niin

ratkaistakoon asia laillisessa kansankokouksessa. Sillä tämänpäiväisen tapahtuman tähden me olemme vaarassa joutua syytteeseen jopa kapinasta, vaikkei mitään aihetta olekaan; ja silloin me emme voi vastata tästä mellakasta." Näin puhuen hän sai kokouksen hajaantumaan.

”Kanslerin ja muiden kaupungin korkea-arvoisten virkailijoiden päätös oli osoittanut kansalle, ettei Paavali ollut syyllistynyt mihinkään laittomaan tekoon. Tämä oli kristinuskolle jälleen uusi voitto erheestä ja taikaukosta. Jumala oli nostattanut korkean hallintoviranomaisen puolustamaan hänen apostoliaan ja hillitsemään mellakoivaa väkijoukkoa. Paavalin sydän oli täynnä kiitollisuutta Jumalaa kohtaan siitä, että hänen henkensä oli säästynyt ja ettei Efeson mellakka ollut saattanut kristinuskoa huonoon maineeseen.

»Kun meteli oli asettunut, kutsui Paavali opetuslapset luoksensa; ja rohkaistuaan heitä hän jätti heidät hyvästi ja lähti matkustamaan Makedoniaan.»” ApT. s. 225.

Mietiskeltäväksi

”On erheellinen otaksuma, että pakanalliset taikaukoiset käsitykset ovat väistyneet kahdennenkymmenennen vuosisadan sivistyksen tieltä. Jumalan sana ja karut tosiasiat osoittavat, että noituutta harjoitetaan nykyisenä aikana yhtä todellisesti kuin muinaisten noitien päivinä. Tuo ammainen noituus oli itse asiassa samaa, mitä tällä haavaa nimitetään nykyaikaiseksi spiritismiksi. Saatana löytää tien tuhansien ihmisten mieleen tekeytymällä milloin miksikin heidän edesmenneeksi ystäväkseen. Raamattu julistaa, että »kuolleet eivät tiedä mitään» (Saarn. 9:5). Heidän ajatuksistaan, heidän rakkaudestaan, heidän vihastaan on tullut loppu. Kuolleet eivät pidä yhteyttä eläviin. Mutta vanhan viekkautensa mukaisesti saatana käyttää tätäkin keinoa saadakseen mielet hallintaansa.” ApT. s. 220.

20. läksy

Sapattina 18. toukokuuta 2024

Jerusalem

”Ja nyt, katso, minä matkustan, sidottuna hengessä, Jerusalemiin, enkä tiedä, mikä minua siellä kohtaa.” Apt. 20:22.

”Paavali toivoi hartaasti ehtivänsä Jerusalemiin ennen pääsiäistä, koska hän saisi täten tilaisuuden tavata niitä, jotka tulisivat juhlille kaikkialta maailmasta. Hän elätti alati toivoa olla jollakin tavoin välikappaleena epäuskoisten maanmiestensä ennakkoluuloisuuden hävittämisessä, niin että he saattaisivat vastaanottaa evankeliumin kallisarvoisen valon.” ApT. s. 296.

Ennustuksia vainosta

- 1. Mitä varoituksia apostoli Paavalille annettiin niissä paikoissa, joiden läpi hän kulki? Kuinka hän vastasi?**

ApT. 21:4,10-14. Ja tavattuamme opetuslapset me viivyimme siellä seitsemän päivää. Ja Hengen vaikutuksesta he varoittivat Paavalia menemästä Jerusalemiin.... Siellä me viivyimme useita päiviä. Niin tuli sinne Juudeasta eräs profeetta, nimeltä Agabus. Ja tultuaan meidän luoksemme hän otti Paavalin vyön, sitoi sillä jalkansa ja kätensä ja lausui: "Näin sanoo Pyhä Henki: 'Sen miehen, jonka vyö tämä on, juutalaiset näin sitovat Jerusalemissa ja antavat pakanain käsiin!'" Kun sen kuulimme, pyysimme, sekä me että ne, jotka siellä asuivat, ettei hän menisi Jerusalemiin. Silloin Paavali vastasi ja sanoi: "Mitä te teette, kun itkette ja särjette minun sydäntäni. Sillä minä olen valmis, en ainoastaan käymään sidottavaksi, vaan myöskin kuolemaan Jerusalemissa Herran Jeesuksen nimen tähden." Ja kun hän ei taipunut, niin me rauhoituimme ja sanoimme: "Tapahtukoon Herran tahto".

”Mutta Paavali ei halunnut väistyä velvollisuutensa tieltä. Hän halusi seurata Kristusta vaikkapa vankeuteen ja kuolemaan. »Mitä te teette, kun itkette ja särjette minun sydäntäni», hän huudahti. »Sillä minä olen valmis, en ainoastaan käymään sidottavaksi vaan myöskin kuolemaan Jerusalemissa Herran Jeesuksen nimen tähden.» Nähdessään aiheuttavansa hänelle vain tuskaa ja olevansa kyvyttömiä muuttamaan hänen päätöstään veljet lakkasivat suostuttelemasta häntä ja tyytyivät lausumaan: »Tapahtukoon Herran tahto.»” ApT. s. 302.

2. Saavuttuaan Jerusalemiin Paavali tovereineen majoittui erään juutalaisen Mnasonin kotiin. Mitä veljet, jotka olivat Jerusalemissa, kertoivat Paavalille siitä, mitä juutalaiset sanoivat hänen opetuksistaan?

ApT. 21:20,21. Sen kuultuaan he ylistivät Jumalaa ja sanoivat Paavalille: "Sinä näet, veli, kuinka monta tuhatta juutalaista on tullut uskoon, ja he ovat kaikki lainkiivailijoita. Mutta heille on kerrottu sinusta, että sinä opetat kaikkia pakanain seassa asuvia juutalaisia luopumaan Mooseksesta ja kiellät heitä ympärileikkaamasta lapsiaan ja vaeltamasta säädettyjen tapojen mukaan.

”Kääntymättömät juutalaiset, jotka olivat liikuskelleet aivan hänen kintereillään, olivat aikailematta levitelleet Jerusalemissa sekä henkilökohtaisesti että kirjeitse mitä epäedullisimpia tietoja hänestä ja hänen työstään. Jotkut — vieläpä muutamat apostoleista ja vanhimmista — olivat pitäneet näitä tietoja tosina eivätkä olleet lainkaan pyrkineet kumoamaan niitä ja osoittamaan halua olla sovinnossa hänen kanssaan.” ApT. s. 303.

3. Minkä neuvon he antoivat Paavalille?

ApT. 21:23,24,26. Tee siis tämä, minkä me nyt sinulle sanomme. Meillä on täällä neljä miestä, joilla on lupaus täytettävänä. Ota ne luoksesi ja puhdista itsesi heidän kanssansa ja maksa kulut heidän puolestaan, että he saisivat leikkauttaa tukkansa; siitä kaikki huomaavat, ettei ole mitään perää siinä, mitä heille on kerrottu sinusta, vaan että sinäkin vaellat lain mukaan ja noudatat sitä.

”Veljet toivoivat, että Paavali noudattamalla saamaansa ehdotusta osoittaisi

kiistattomalla tavalla vääriksi hänestä levitettyt erheelliset tiedot. He vakuuttivat hänelle, että edellisen neuvottelukokouksen päätös, joka koski pakanakäännynäisiä ja seremonialakia, oli yhä voimassa. Mutta nyt annettu neuvo ei ollut tuon päätöksen mukainen. Tämä ohje ei ollut Jumalan Hengen innoittama, vaan se oli pelkuruuden hedelmää. Jerusalemin seurakunnan johtajat tiesivät, että mikäli kristityt eivät mukautuisi seremonialakiin, he langettaisivat päälleen juutalaisten vihan ja jättäytyisivät alttiiksi vainolle. Sanhedrin teki kaikkensa estääkseen evankeliumin leviämisen. Mainittu neuvosto valitsi henkilöitä seurailemaan apostoleja, varsinkin Paavalia, ja kaikin mahdollisin keinoin vastustamaan heidän työtään. Jos Kristukseen uskovat tuomittaisiin sanhedrinin edessä lain rikkojina, he saisivat pikaisen ja ankaran rangaistuksen juutalaisuuden hyljänneinä luopioina” ApT. s. 308.

Mellakka

4. Kaikesta huolimatta syntyi mellakka. Mikä sen aiheutti? Kenen roomalaiset ajattelivat Paavalin voivan olla?

Apt. 21:27-31,38. Mutta kun ne seitsemän päivää olivat päättymässä, näkivät Aasiasta tulleet juutalaiset hänet pyhäkössä, kiihoittivat kaiken kansan ja kävivät häneen käsiksi ja huusivat: "Israelin miehet, auttakaa! Tämä on se mies, joka kaikkialla opettaa kaikkia ihmisiä meidän kansaamme ja lakiamme ja tätä paikkaa vastaan, onpa vielä tuonut kreikkalaisia pyhäkköönkin ja saastuttanut tämän pyhän paikan." Sillä he olivat ennen nähneet efesolaisen Trofimuksen kaupungilla hänen kanssaan ja luulivat, että Paavali oli tuonut hänet pyhäkköön. Ja koko kaupunki tuli liikkeelle, ja väkeä juoksi kokoon; ja he ottivat Paavalin kiinni, raastoivat hänet ulos pyhäköstä, ja heti portit suljettiin. Ja kun he tahtoivat hänet tappa, sai sotaväenosaston päällikkö sanan, että koko Jerusalem oli kuohuksissa... Ja kun oltiin kuljettamassa Paavalia sisälle kasarmiin, sanoi hän päällikölle: "Onko minun lupa sanoa sinulle jotakin?" Niin tämä sanoi: "Osaatko sinä siis kreikkaa?"

”Juutalaisten lain mukaan ympärileikkaamattomalle henkilölle oli kuolemanrangaistuksen uhalla kiellettyä astua pyhäkön sisäpihoille. Paavali oli nähty kaupungissa efesolaisen Trofimuksen seurassa, ja hänen otaksuttiin tuoneen hänet temppeleihin. Tätä hän ei ollut tehnyt, ja koska hän itse oli juutalainen, hän ei ollut rikkonut lakia saapuessaan temppeleihin. Mutta vaikka syytös oli täysin valheellinen, se oli omiaan lisäämään kansan ennakkoluuloisuutta. Kun huuto yltyi ja kantautui läpi temppelein pihojen, sinne kerääntyneet ihmisjoukot joutuivat hillittömän kiillon valtaan. Uutinen levisi nopeasti kaikkialle Jerusalemiin, »ja koko kaupunki tuli liikkeelle, ja väkeä juoksi kokoon»... »Kun he tahtoivat hänet tappa, sai sotaväenosaston päällikkö sanan, että koko Jerusalem oli kuohuksissa.» Klaudius Lysias tunsu mainiosti levottomat ainekset, joiden kanssa hän oli tekemisissä, ja hän »otti heti paikalla mukaansa sotilaita ja sadanpäämiehiä ja riensi alas heidän luoksensa. Kun he näkivät päällikön ja sotilaat, lakkasivat he lyömästä Paavalia.» Tietämättä mellakan aihetta mutta todeten, että kansanjoukon raivo kohdistui

Paavaliin, tuo roomalainen sotapäällikkö arveli, että kysymyksessä oli muuan egyptiläinen kapinoitsija, josta hän oli kuullut mutta joka oli toistaiseksi välttynyt tulemasta vangituksi. Niinpä hän »otatti hänet kiinni ja käski sitoa hänet kaksilla kahleilla ja kysyi, kuka hän oli ja mitä hän oli tehnyt». Heti kajahti ilmoille monia äänekkäitä ja vihaisia syytöksiä; »kansanjoukosta huusivat toiset sitä, toiset tätä. Ja koska hän melun tähden ei voinut saada varmaa selkoa, käski hän viedä hänet kasarmiin. Ja kun Paavali tuli portaille, täytyi sotamiesten kantaa häntä kansan väkivallan tähden; sillä suuri kansanpaljous seurasi perässä ja huusi: 'Vie pois hänet!'"» ApT. s. 310,311.

5. Mitä Paavali kysyi päälliköltä? Mitä apostoli selitti juutalaisille kuulijoille, kun hän sai heidän huomionsa, ja he hiljenivät?

Apt. 21:39,40; Niin Paavali sanoi: "Minä olen juutalainen mies, Tarson, tunnetun Kilikian kaupungin, kansalainen; pyydän sinua, salli minun puhua kansalle". Ja kun hän sen salli, niin Paavali, seisoen portailla, viittasi kädellään kansalle; ja kun oli syntynyt syvä hiljaisuus, puhui hän heille hebreankielellä ja sanoi:

Apt. 22:1-20 "Miehet, veljet ja isät, kuulkaa, mitä minä nyt teille puolustuksekseni puhun". 2Kun he kuulivat hänen puhuvan heille hebreankielellä, syntyi vielä suurempi hiljaisuus. Ja hän sanoi: "Minä olen juutalainen, syntynyt Kilikian Tarsossa, mutta kasvatettu tässä kaupungissa ja Gamalielin jalkojen juuressa opetettu tarkkaan noudattamaan isien lakia; ja minä kiivailin Jumalan puolesta, niinkuin te kaikki tänä päivänä kiivailette. Ja minä vainosin tätä tietä aina kuolemaan asti, sitoen ja heittäen vankeuteen sekä miehiä että naisia, niinkuin myös ylimmäinen pappi voi minusta todistaa, ja kaikki vanhimmat. Minä sain heiltä myös kirjeitä veljille Damaskoon, ja minä matkustin sinne tuodakseni nekin, jotka siellä olivat, sidottuina Jerusalemiin rangaistaviksi. Niin tapahtui, kun minä matkalla ollessani lähestyin Damaskoa, että keskipäivän aikaan yhtäkkiä taivaasta leimahti suuri valo minun ympärilläni; ja minä kaaduin maahan ja kuulin äänen sanovan minulle: 'Saul, Saul, miksi vainoat minua?' Niin minä vastasin: 'Kuka olet, herra?' Ja hän sanoi minulle: 'Minä olen Jeesus Nasaretilainen, jota sinä vainoat'. Ja minun seuralaiseni näkivät kyllä valon, mutta eivät kuulleet sen ääntä, joka minulle puhui. 10Ja minä sanoin: 'Herra, mitä minun pitää tekemän?' Herra sanoi minulle: 'Nouse ja mene Damaskoon, niin siellä sinulle sanotaan kaikki, mikä sinulle on tehtäväksi asetettu'. Ja kun minä sen valon kirkkaudesta tulin näkemättömäksi, taluttivat seuralaiseni minua kädestä, ja niin minä tulin Damaskoon. Ja eräs mies, hurskas lain mukaan, nimeltä Ananias, josta kaikki siellä asuvat juutalaiset todistivat hyvää, tuli minun tyköni, astui eteeni ja sanoi minulle: 'Saul, veljeni, saa näkösi jälleen'. Ja sillä hetkellä minä sain näköni ja katsoin häneen. Niin hän sanoi: 'Meidän isiemme Jumala on valinnut sinut tuntemaan hänen tahtonsa ja näkemään Vanhurskaan ja kuulemaan hänen suunsa äänen; sillä sinä olet oleva hänen todistajansa kaikkien ihmisten edessä, sen todistaja, mitä olet nähnyt ja kuullut. Ja

nyt, mitä viivyttelät? Nouse, huuda avuksi hänen nimeänsä ja anna kastaa itsesi ja pestä pois syntisi.' Kun olin palannut Jerusalemiin, tapahtui minun rukoillessani pyhäkössä, että minä jouduin hurmoksiin ja näin hänet. Ja hän sanoi minulle: 'Riennä ja lähe pian pois Jerusalemistä, sillä he eivät ota vastaan sinun todistustasi minusta'. Ja minä sanoin: 'Herra, he tietävät itse, että minä panin vankeuteen ja ruoskitin jokaisessa synagoogassa niitä, jotka uskoivat sinuun. Ja kun Stefanuksen, sinun todistajasi, veri vuodatettiin, olin minäkin läsnä, hyväksyin sen ja vartioin hänen surmaajainsa vaatteita.'

6. Kansanjoukko kuunteli tarkkaan Paavalin jokaista sanaa, mutta mikä sai heidät yhtäkkiä suuttumaan?

Apt. 22:21,22. Ja hän sanoi minulle: 'Mene, sillä minä lähetän sinut kauas pakanain työkö.' Tähän sanaan asti he kuuntelivat häntä; mutta silloin he korottivat äänensä ja sanoivat: "Pois maan päältä tuommainen! Sillä ei hän saa elää."

”Tähän asti kansa oli kuunnellut hiljaa ja tarkkaavaisesti, mutta kun Paavali tuli kuvauksessaan siihen vaiheeseen, jossa hänet oli määrätty Kristuksen lähettilääksi pakanoiden keskuuteen, läsnäolijat yltyivät uudelleen raivoon. Tottuneina pitämään itseänsä ainoana kansana, jolla oli Jumalan mielisuosio, he olivat haluttomia päästämään halveksittuja pakanoita osallisiksi oikeuksista, joiden oli tähän asti katsottu kuuluvan yksinomaan heille. He kohottivat äänensä puhujan ääntä voimakkaammaksi ja huusivat: »Pois maan päältä tuommainen! Sillä ei hän saa elää.»” ApT. s. 312.

Rooman kansalaisuus

7. Mitä roomalainen komentaja määräsi tehtäväksi Paavalille, vaikka ei tiennyt, miksi kansa mellakoi häntä vastaan? Minkä kysymyksen Paavali esitti sadanpäämiehelle?

Apt. 22:23-29. Ja kun he huusivat ja heittelivät vaatteitaan ja viskoivat tomua ilmaan, käski päällikkö viedä hänet kasarmiin, ja saadakseen tietää, mistä syystä he niin hänelle huusivat, hän määräsi hänet ruoskimalla tutkittavaksi. Mutta kun he olivat oikaisseet hänet ruoskittavaksi, sanoi Paavali siinä seisovalle sadanpäämiehelle: "Onko teidän lupa ruoskia Rooman kansalaista, vieläpä ilman tuomiota?" Kun sadanpäämies sen kuuli, meni hän päällikölle ilmoittamaan ja sanoi: "Mitä aiot tehdä? Tämä mies on Rooman kansalainen." Niin päällikkö meni Paavalin luo ja sanoi hänelle: "Sano minulle: oletko sinä Rooman kansalainen?" Hän vastasi: "Olen". Niin päällikkö sanoi: "Minä olen paljolla rahalla hankkinut itselleni tämän kansalaisoikeuden". Paavali sanoi: "Mutta minulla se on syntymästäni asti". Silloin ne, joiden piti häntä tutkia, lähtivät heti hänen luotaan. Ja myös päällikkö peljästyivät saatuaan tietää, että Paavali oli Rooman kansalainen, kun oli sidottanut hänet.

Mietiskeltäväksi

”Henkilöt, jotka ollessaan vastuussa Jerusalemissa suoritetusta työstä olivat vaatineet omaksuttavaksi mielivaltaisia valvontatapoja, näkivät Paavalin palvelustyön uudessa valossa ja tulivat vakuuttuneiksi siitä, että heidän oma suuntansa oli ollut väärä. He näkivät olleensa juutalaisten tapojen ja perinteiden kahleissa. He olivat suuresti haitanneet evankeliumin työtä ollessaan kykenemättömät tajumaan, että Kristuksen kuolema oli purkanut juutalaista ja pakanaa erottavan väliseinän.” ApT. s. 307.

21. läksy

Sapattina 25. toukokuuta 2024

Juoni

”Kätke minut pahantekijöiden kiihkolta, väärintekijöiden juonilta.” Ps. 64:3.

”Sillä aikaa kun Herra rohkaisi palvelijaansa, Paavalin viholliset laativat innokkaasti juonia hänen tuhoamiseksi. »Päivän tultua juutalaiset tekivät salaliiton ja vannoiivat valan, etteivät söisi eivätkä joisi, ennenkuin olivat tappaneet Paavalin. Ja niitä oli viidettäkymmentä miestä, jotka yhtyivät tähän valaan.»” ApT. s. 314,315.

1. Mitä komentaja teki seuraavana päivänä? Keitä hän kutsui kokoukseen?

Apt. 22:30. Mutta seuraavana päivänä, koska hän tahtoi saada varman tiedon, mistä juutalaiset häntä syyttivät, päästi hän hänet siteistä ja käski ylipappien ja koko neuvoston kokoontua, vei Paavalin alas ja asetti hänet heidän eteensä.

”Apostolia oli nyt määrä tutkia samassa oikeuselimessä, jonka jäsen hän itse oli ollut ennen kääntymystään. Kun hän seiso i juutalaisten hallitusmiesten edessä, hänen olemuksensa oli tyyni ja hänen kasvoiltaan kuvastui Kristuksen rauha.” ApT. s. 312,313.

2. Miksi ylimmäinen pappi Ananias määräsi toisia lyömään Paavalia? Kuinka apostoli nuhteli häntä?

Apt. 23:1-3. Niin Paavali loi katseensa neuvostoon ja sanoi: "Miehet, veljet, minä olen kaikessa hyvällä omallatunnolla vaeltanut Jumalan edessä tähän päivään asti". Mutta ylimmäinen pappi Ananias käski lähellä seisovia lyömään häntä vasten suuta. Silloin Paavali sanoi hänelle: "Jumala on lyövä sinua, sinä valkeaksi kalkittu seinä; istutko sinä tuomitsemassa minua lain mukaan ja käsket vastoin lakia lyödä minua?"

”Hän loi »katseensa neuvostoon» ja sanoi: »Miehet, veljet, minä olen kaikessa hyvällä omallatunnolla vaeltanut Jumalan edessä tähän päivään asti.» Kuullessaan nämä sanat he vihastuivat uudelleen ja »ylimmäinen pappi Ananias käski lähellä seisovia lyömään häntä vasten suuta». Tämän epäinhimillisen käskyn johdosta Paavali huudahti: »Jumala on lyövä sinua, sinä valkeaksi kalkittu seinä; istutko sinä tuomitsemassa minua lain mukaan ja käsket vastoin lakia lyödä minua?»...

Sen sijaan, että papit ja hallitusmiehet olisivat paheksuneet tätä julmaa suunnitelmaa,

he suostuivat siihen innokkaasti. Paavali oli lausunut totuuden verratessaan Ananiasta valkeaksi kalkittuun hautaan. Mutta Jumala puuttui tapahtumiin pelastaakseen palvelijansa hengen.” ApT. s. 314,315.

3. Paavali oli tietoinen siitä, kuka Ananias oli, ja paljasti hänen tekopyhyytensä.

Mitä hän sanoi seuraavaksi, tietäen, että Sanhedrin oli jakautunut?

Apt. 23:4-7. Niin ne, jotka seisoivat lähellä, sanoivat: "Herjaatko sinä Jumalan ylimmäistä pappia?" Ja Paavali sanoi: "En tiennyt, veljet, että hän on ylimmäinen pappi; sillä kirjoitettu on: 'Kansasi ruhtinasta älä kiroa'" Mutta koska Paavali tiesi osan heistä olevan saddukeuksia ja toisen osan fariseuksia, huusi hän neuvoston edessä: "Miehet, veljet, minä olen fariseus, fariseusten jälkeläinen; toivon ja kuolleitten ylösnousemuksen tähden minä olen tuomittavana". Tuskin hän oli tämän sanonut, niin nousi riita fariseusten ja saddukeusten kesken, ja kokous jakautui.

”» Nämä kaksi osapuolta alkoivat väitellä keskenään, ja näin murtui vastarinta, jonka he olivat kohdistaneet Paavaliin. »Muutamat kirjanoppineet fariseusten puolueesta nousivat ja väittelivät kiivaasti ja sanoivat: 'Emme löydä mitään pahaa tässä miehessä; entäpä jos henki tai enkeli on hänelle puhunut?'»” ApT. s. 313.

4. Miten saddukeukset ja fariseukset erosivat toisistaan?

Apt. 23:8. Sillä saddukeukset sanovat, ettei ylösnousemusta ole, ei enkeliä eikä henkeä, mutta fariseukset tunnustavat kumpaisetkin.

”Seuranneen hämmingin aikana saddukeukset koettivat innokkaasti saada apostolin huostaansa voidakseen surmauttaa hänet, ja fariseukset pyrkivät yhtä innokkaasti suojelemaan häntä. Pääliikkö pelkäsi, »että he repisivät Paavalin kappaleiksi, ja käski sotaväen tulla alas ja temmata hänet heidän keskeltään ja viedä hänet kasarmiin.»” ApT. s. 313.

5. Mitkä rohkaisun sanat Herra antoi Paavalille?

Apt. 23:11. Mutta seuraavana yönä Herra seisoi Paavalin tykönä ja sanoi: "Ole turvallisella mielellä, sillä niinkuin sinä olet todistanut minusta Jerusalemissa, niin sinun pitää todistaman minusta myös Roomassa".

”Ja nyt hän oli vankina, ja hän tiesi, että hänen vihollisensa ryhtyisivät silmittömässä pahansuopaisuudessaan mihin tahansa keinoihin saattaaksensa hänet hengiltä. Olisiko niin, että hänen työnsä seurakuntien hyväksi oli lopussa ja että raatelevaisten susien oli määrä ilmaantua nyt? Kristuksen asia oli hyvin lähellä Paavalin sydäntä. Syvästi huolestuneena hän ajatteli niitä vaaroja, jotka uhkasivat hajallaan sijaitsevia seurakuntia, sillä nämähän olivat varsin alttiina juuri sellaisten miesten harjoittamille vainotoimille, joita hän oli kohdannut sanhedrinissa. Ahdingossaan ja masennuksessaan hän murehti ja rukoi. Tällä synkällä hetkellä Herra ei suinkaan unohtanut palvelijaansa. Hän oli suojellut häntä murhanhimoiselta väkijoukolta temppelein piholla, hän oli ollut hänen kanssaan sanhedrinin edessä, hän oli hänen kanssaan sotilaslinnakkeessa ja hän ilmoitti itsensä uskolliselle todistajalleen

apostolin rukoilua hartaasti ohjausta. »Seuraavana yönä Herra seisoi Paavalin tykönä ja sanoi: 'Ole turvallisella mielellä, sillä niinkuin sinä olet todistanut minusta Jerusalemissa, niin sinun pitää todistaman minusta myös Roomassa.'» ApT. s. 314.

6. Millaisen salajuonen yli neljäkymmentä juutalaista punoivat Paavalia vastaan? Kuka kuuli, mitä he suunnittelivat, ja mitä hän teki?

Apt. 23:12-21. Mutta päivän tultua juutalaiset tekivät salaliiton ja vannoin valan, etteivät söisi eivätkä joisi, ennenkuin olivat tappaneet Paavalin. Ja niitä oli viidettäkymmentä miestä, jotka yhtyivät tähän valaan. He menivät ylipappien ja vanhinten luo ja sanoivat: "Me olemme kirouksen uhalla vannoneet, ettemme mitään maista, ennenkuin olemme tappaneet Paavalin. Pyytäkää te siis nyt yhdessä neuvoston kanssa päälliköltä, että hän toisi hänet alas teidän luoksenne, ikäänkuin aikoisitte tarkemmin tutkia hänen asiaansa. Mutta me olemme valmiit tappamaan hänet, ennenkuin hän pääsee perille." Mutta Paavalin sisarenpoika, joka oli saanut kuulla väijytyksestä, saapui kasarmille, meni sisälle ja ilmoitti sen Paavalille. Niin Paavali kutsui luoksensa erään sadanpäämiehen ja sanoi: "Vie tämä nuorukainen päällikön luo, sillä hänellä on jotakin hänelle ilmoitettavaa". Niin hän otti hänet mukaansa, vei hänet päällikön luo ja sanoi: "Vanki Paavali kutsui minut luokseen ja pyysi tuomaan sinun luoksesi tämän nuorukaisen, jolla on jotakin puhuttavaa sinulle". Niin päällikkö tarttui hänen käteensä, vei hänet erikseen ja kysyi: "Mitä sinulla on minulle ilmoitettavaa?" Hän sanoi: "Juutalaiset ovat päättäneet anoa sinulta, että huomenna veisit Paavalin alas neuvostoon, ikäänkuin aikoisit vielä tarkemmin tutkia hänen asiaansa. Mutta älä sinä siihen suostu, sillä viidettäkymmentä miestä heidän joukostaan on häntä väijymässä, ja he ovat vannoneet valan, etteivät syö eivätkä juo, ennenkuin ovat tappaneet hänet. Ja nyt he ovat valmiina ja odottavat sinun suostumustasi."

»Saadessaan tietää salaturhaajien järjestämästä väijytyksestä Paavalin sisarenpoika saapui kasarmille, meni sisälle ja ilmoitti sen Paavalille. Niin Paavali kutsui luoksensa erään sadanpäämiehen ja sanoi: 'Vie tämä nuorukainen päällikön luo, sillä hänellä on jotakin hänelle ilmoitettavaa.' Niin hän otti hänet mukaansa, vei hänet päällikön luo ja sanoi: 'Vanki Paavali kutsui minut luokseen ja pyysi tuomaan sinun luoksesi tämän nuorukaisen, jolla on jotakin puhuttavaa sinulle.'» ApT. s. 315.

7. Mitä komentaja teki pelastaakseen apostolin hänen vannoutuneilta vihamiehiltään? Mitkä olivat juutalaisten todelliset vaikuttimet heidän halutessaan tappaa apostoli Paavalin?

Apt. 23:23-30. Sitten hän kutsui luoksensa kaksi sadanpäämiestä ja sanoi heille: "Pitäkää yön kolmannesta hetkestä lähtien kaksisataa sotamiestä valmiina lähtemään Kesareaan ja seitsemänkymmentä ratsumiestä ja kaksisataa keihäsmiestä, ja varatkaa ratsuja pannaksenne Paavalin ratsaille ja viedäksenne hänet vahingoittumatonna maaherra Feeliksin luo". Ja hän kirjoitti kirjeen, joka kuului

näin: *"Klaudius Lysias lausuu tervehdysten korkea-arvoiselle maaherralle Feeliksille. Tämän miehen ottivat juutalaiset kiinni ja olivat vähällä hänet tappa; silloin minä tulin saapuville sotaväen kanssa ja pelastin hänet, saatuani tietää, että hän on Rooman kansalainen. Ja koska tahdoin tietää, mistä asiasta he häntä syyttivät, vein hänet heidän neuvostoonsa ja havaitsin, että häntä syytettiin heidän lakiaan koskevista riitakysymyksistä, mutta ettei ollut kannetta mistään, mikä ansaitsisi kuoleman tai kahleet. Mutta kun minulle on annettu ilmi, että miestä vastaan on tekeillä salahanke, lähetän hänet nyt heti sinun luoksesi; olen myös kehoittanut hänen syyttäjiään sanomaan sanottavansa häntä vastaan sinun edessäsi."*

"Lysias päätti heti siirtää Paavalin tapauksen pois itseltään maaherra Feeliksille. Juutalaiset olivat kansana kiihtymyksen ja ärtymyksen tilassa, ja mellakoita sattui tuon tuostakin. Apostolin jääminen Jerusalemiin saattoi johtaa seurauksiin, jotka olisivat vaaraksi kaupungille ja vieläpä päällikölle itselleen. Niinpä hän »kutsui luoksensa kaksi sadanpäämiestä ja sanoi heille: 'Pitäkää yön kolmannesta hetkestä lähtien kaksisataa sotamiestä valmiina lähtemään Kesareaan ja seitsemänkymmentä ratsumiestä ja kaksisataa keihäsmiestä, ja varatkaa ratsuja pannaksenne Paavalin ratsaille ja viedäkseen hänet vahingoittumatonna maaherra Feeliksin luo.'»... Paavali ei suinkaan ollut ensimmäinen Jumalan palvelija, joka oli löytänyt pakanoiden keskuudesta turvapaikan Herralle näennäisesti omistautuneen kansan pahansuopaisuutta vastaan. Paavalia kohtaan tuntemassaan raivossa juutalaiset olivat lisänneet uuden rikoksen siihen synkkään luetteloon, joka edusti tuon kansan historiaa. He olivat entisestääänkin paaduttaneet sydämensä totuutta vastaan ja saattaneet tuomionsa entistä varmemmaksi." ApT. s. 315,316.

Mietiskeltäväksi

"Sanat, joilla Vapahtaja oli nuhdellut nasaretilaisia, soveltuivat Paavalin tapauksessa paitsi juutalaisiin myös hänen omiin uskonveljiinsä. Jos seurakunnan johtajat olisivat täydellisesti luopuneet apostolia kohtaan tuntemastaan katkeruudesta ja tunnustaneet hänet mieheksi, jonka Jumala oli erityisesti kutsunut viemään evankeliumia pakanoille, Herra olisi säästänyt hänet heille. Jumala ei ollut säästänyt, että Paavalin toiminta päättyisi näin pian, mutta hän ei tehnyt ihmettä katkaistakseen sen tapahtumaketjun, jonka Jerusalemin seurakunnan johtajat olivat menettelyllään panneet alulle." ApT. s. 317.

Oikeudenkäynti Kesaressa

”Me olemme havainneet, että tämä mies on tuhoisa kuin rutto. Hän on nasaretilaisten lahkon johtaja, ja kaikkialla, joka puolella maailmaa hän on lietsomassa levottomuutta juutalaisten keskuudessa. Hän yritti saastuttaa temppelekin, mutta siitä teosta me otimme hänet kiinni.” Apt. 24:5,6.

”Viiden päivän kuluttua siitä kun Paavali oli saapunut Kesareaan, hänen syyttäjänsä tulivat Jerusalemissa mukanaan Tertullus, kaunopuhuja, jonka olivat ottaneet asianajajakseen. Tapausta ryhdyttiin tutkimaan tuota pikaa. Paavali tuotiin kokoukseen kuultavaksi, ja häntä »rupesi Tertullus syyttämään».” ApT. s. 319.

1. Paavali vietiin Antipatrikseen. Kun maaherra luki kirjeen ja sai tietää, että syytetty oli Kilikiasta, mitä hän sanoi Paavalia koskien?

Apt. 23:31-35. Niin sotamiehet, saamansa käskyn mukaan, ottivat Paavalin ja veivät hänet yöstä myöten Antipatrikseen. Seuraavana päivänä he antoivat ratsumiesten jatkaa hänen kanssaan matkaa, mutta itse he palasivat kasarmiin. Kun ratsumiehet tulivat Kesareaan, antoivat he kirjeen maaherralle ja veivät myös Paavalin hänen eteensä. Luettuaan kirjeen hän kysyi, mistä maakunnasta Paavali oli; ja saatuaan tietää, että hän oli Kilikiasta, hän sanoi: "Minä kuulustelen sinua, kun syyttäjäsikin saapuvat". Ja hän käski vartioida häntä Herodeksen linnassa.

Tertullus

2. Kun Paavalin syyttäjät saapuivat, kenet he toivat mukanaan? Mitä asianajajan sanat paljastavat hänen luonteestaan ja vaikuttimistaan?

Apt. 24:1-6. Viiden päivän kuluttua ylimmäinen pappi Ananias meni sinne alas muutamien vanhinten ja erään asianajajan, Tertulluksen, kanssa, ja he ilmoittivat maaherralle syyttävänsä Paavalia. Ja kun Paavali oli kutsuttu esille, rupesi Tertullus syyttämään ja sanoi: "Runsasta rauhaa me olemme sinun kauttasi, korkea-arvoinen Feeliks, saaneet nauttia, ja sinun huolenpidostasi on parannuksia aikaansaatu tämän kansan hyväksi, sen me kaikin puolin ja kaikkialla ja kaikella kiittollisuudella tunnustamme. Mutta etten aivan kauan sinua viivyttäisi, pyydän sinua hetkisen meitä suosiollisesti kuulemaan. Me olemme havainneet, että tämä mies on ruttotauti ja metelinnostaja kaikkien koko maailman juutalaisten keskuudessa ja nasaretilaisten lahkon päämies, ja hän on koettanut pyhäkönkin saastuttaa. Sentähden me otimme hänet kiinni.

”Tertullus alentui tässä häpeämättömään valheeseen, sillä Feeliksin luonne oli alhainen ja halveksittava. Hänestä on sanottu, että »kaikenlaisten himojen ja julmuuksien harjoittamisessa hän käytti kuninkaan valtaa orjan luonteella»... Ne, jotka kuulivat Tertulluksen puheen, tiesivät, että hänen imartelevat sanansa olivat

valheelliset, mutta heidän halunsa saada Paavali tuomitukseksi oli voimakkaampi kuin heidän totuudenrakkautensa. Puheessaan Tertullus syytti Paavalia rikoksista, joiden johdosta — mikäli syytteet olisi toteennäytetty — hänet olisi tuomittu maanpetoksellisesta toiminnasta valtiovaltaa vastaan. »Me olemme havainneet, että tämä mies on ruttotauti», puhuja julisti, »ja metelinnostaja kaikkien koko maailman juutalaisten keskuudessa ja nasaretilaisten lahkoon päämies, ja hän on koettanut pyhäkönkin saastuttaa». Sitten Tertullus huomautti, että Lysias, Jerusalemin varuskunnan päällikkö, oli väkivalloin riistänyt Paavalin juutalaisilta, kun nämä olivat olleet tuomitsemassa häntä kirkollisen lakinsa mukaisesti, ja siten pakottanut heidät tuomaan asiansa Feeliksin tutkittavaksi. Tämän huomautuksen tarkoituksena oli houkutella maaherra luovuttamaan Paavali juutalaisten oikeusistuimelle. Kaikkia syytöksiä tukivat kiivaasti läsnäolevat juutalaiset, jotka eivät millään tavoin pyrkineet salaamaan vihaansa vankia kohtaan.” ApT. s. 319,320.

3. Kuinka erilaisia olivat ne sanat, joita Paavali käytti puolustuspuheessaan, verrattuna juutalaisen asianajajan sanoihin?

ApT. 24:10-14. Paavali vastasi, kun maaherra oli viitannut, että hän sai puhua: "Koska tiedän sinun monta vuotta olleen tämän kansan tuomarina, puhun luottamuksella asiani puolesta. Niinkuin voit saada tietää, ei ole kuin kaksitoista päivää siitä, kun menin Jerusalemiin rukoilemaan. Eivät he ole tavanneet minua kenenkään kanssa väittelemästä eikä väentungoksia aikaansaamasta, ei pyhäkössä, ei synagoogissa eikä kaupungilla, eivätkä myöskään voi näyttää sinulle toteen sitä, mistä he nyt minua syyttävät. Mutta sen minä sinulle tunnustan, että minä sitä tietä vaeltaen, jota he lahkoksi sanovat, niin palvelen isieni Jumalaa, että minä uskon kaiken, mitä on kirjoitettuna laissa ja profeetoissa,

”Feeliksillä oli riittävästi ymmärrystä tajuta Paavalin syyttäjien mielenlaatu ja luonne. Hän tiesi, mistä syystä he olivat imarrelleet häntä, ja hän käsitti senkin, etteivät he olleet esittäneet asiaankuuluvia todisteita Paavalia vastaan esittämiensä syytösten tueksi. Kääntyen syytettyyn hän viittasi tätä vastaamaan puolestaan. Paavali ei hukannut sanoja kohteliaisuuksiin. Hän totesi yksinkertaisesti, että hän saattoi sitäkin kernaammin puolustaa itseänsä Feeliksin edessä, sillä tämä oli ollut maaherrana sangen pitkään ja tunsi sen vuoksi juutalaisten lait ja tavat erinomaisesti. Viitaten häntä vastaan esitettyihin syytöksiin hän osoitti selvästi, ettei ainoakaan niistä pitänyt paikkaansa. Hän julisti, ettei hän ollut aiheuttanut häiriötä missään Jerusalemin osassa eikä hän ollut häpäissyt pyhäkköä. »Eivät he ole tavanneet minua kenenkään kanssa väittelemästä», hän sanoi, »eikä väentungoksia aikaansaamasta, ei pyhäkössä, ei synagoogissa eikä kaupungilla, eivätkä myöskään voi näyttää sinulle toteen sitä, mistä he nyt minua syyttävät.»” ApT. s. 320.

Toivo Jumalassa

4. Mikä on se siunattu toivo, josta Paavali puhui?

Apt. 24:15,16. ja pidän sen toivon Jumalaan, että on oleva ylösnousemus, jota nämä itsekin odottavat, sekä vanhurskasten että vääräin. Sentähden minä myös ahkeroitsen, että minulla aina olisi loukkaamaton omatunto Jumalan ja ihmisten edessä.

”Tunnustaessaan, että hän »sitä tietä vaeltaen, jota he lahkoksi sanovat», oli palvellut isiensä Jumalaa, hän samalla kuitenkin vakuutti, että hän oli aina uskonut »kaiken, mitä on kirjoitettu laissa ja profetoissa», ja että pyhien kirjoitusten selkeiden opetusten nojalla hän uskoi kuolleiden ylösnousemukseen. Ja hän selitti edelleen, että hänen elämänsä hallitsevana pyrkimyksenä on säilyttää aina »loukkaamaton omatunto Jumalan ja ihmisten edessä.» ApT. s. 320.

5. Miksi Felix siirsi kokousta siihen asti, kun komentaja tulisi? Mitä etuoikeuksia hän sille antoi apostolille?

Apt. 24:22,23. Mutta Felix, jolla oli hyvin tarkka tieto tästä tiestä, lykkäsi heidän asiansa toistaiseksi, sanoen: "Kun päällikkö Lysias tulee tänne, tutkin minä teidän asianne". Ja hän käski sadanpäämiehen pitää Paavalia vartioituna, mutta lievässä vankeudessa, estämättä ketään hänen omaisistaan tekemästä hänelle palvelusta.

”Apostolin puheesta kuvastui hartaus ja vilpittömyys, ja hänen sanoissaan oli vakuuttavuutta. Klaudius Lysias oli Felixille lähettämässään kirjeessä esittänyt samanlaisen todistuksen Paavalin käyttäytymisestä. Sitä paitsi Felix itse tunsu juutalaisten uskonnon paremmin kuin monet luulivatkaan. Paavalin selkeät sanat tapaukseen liittyvistä tosiasioista auttoivat Felixiä ymmärtämään vieläkin selvemmin vaikuttimet, joiden ohjaamina juutalaiset koettivat saada apostolin tuomituksi kansankiihotuksesta ja maanpetoksellisesta toiminnasta. Maaherra ei halunnut tehdä heille mieliksi tuomitsemalla epäoikeudenmukaisesti Rooman kansalaisen, mutta hän ei myöskään halunnut luovuttaa häntä heille surmattavaksi ilman tasapuolista oikeudenkäyntiä. Tosin Felixillä itselläänkään ei ollut ylevämpää vaikutinta kuin oma etu, sillä hänen toimiaan ohjasi halu saada ihmisiltä kiitosta ja edetä urallaan. Peläten loukkaavansa juutalaisia hän pidättäytyi tekemästä täyttä oikeutta miehelle, jonka hän tiesi syyttömäksi. Niinpä hän päätti lykätä oikeudenkäyntiä siksi kunnes Lysias olisi läsnä ja sanoi: »Kun päällikkö Lysias tulee tänne, tutkin minä teidän asianne.»” ApT. s. 321.

Vanhurskaus ja tuomio

6. Mitä Paavali saarnasi Felixille ja hänen vaimolleen? Mitkä pelkoa ilmaisevat sanat Felix ilmaisi, kun hän kuuli näitä syviä totuuksia?

Apt. 24:24,25. Muutamien päivien kuluttua Felix tuli vaimonsa Drusillan kanssa, joka oli juutalainen, haetti Paavalin ja kuunteli hänen puhettaan uskosta Kristukseen Jeesukseen. Mutta kun Paavali puhui vanhurskaudesta ja itsensähillitsemisestä ja tulevasta tuomiosta, peljästyivät Felix ja sanoi: "Mene tällä haavaa pois, mutta kun minulle sopii, kutsutan sinut taas".

”Hän ylisti Feeliksille ja Drusillalle Jumalan luonnetta — hänen vanhurskauttaan, oikeudenmukaisuuttaan ja tasapuolisuuttaan — ja hänen lakinsa luonnetta. Hän osoitti selvästi, että ihmisen velvollisuus on viettää raitista ja hillittyä elämää, pysyttää halut järjen hallinnassa ja Jumalan lain mukaisina sekä säilyttää ruumiilliset ja henkiset voimat terveinä. Hän julisti, että vielä koittaa varmasti tuomion päivä, jolloin kaikille maksetaan sen mukaan, mitä ovat ruumiissa ollessaan tehneet. Silloin käy selkeästi ilmi, etteivät rikkaus, yhteiskunnallinen asema tai arvonimet kykene lunastamaan ihmiselle Jumalan mielisuosiota tai pelastamaan häntä synnin seurauksilta. Hän osoitti, että tämä elämä on aikaa, jolloin ihmisen tulee valmistautua tulevaan elämään. Jos hän laiminlyö tämänhetkiset oikeutensa ja mahdollisuutensa, hän kärsii iankaikkisen menetyksen; uutta koetusaikaa ei hänelle anneta. Paavali kosketteli erityisesti Jumalan lain kauaskantoisia vaatimuksia. Hän osoitti, kuinka tuo laki ulottuu ihmisen siveellisen luonnon syviin salaisuuksiin ja tuo valoon sen, mikä on ollut ihmisten katseelta ja tiedolta salassa. Mitä kädet saattavat tehdä tai mitä kieli saattaa ilmaista — mitä ulkonainen elämä paljastaa — se kuvastaa vain osittain ihmisen siveellistä luonnetta. Laki luotaa hänen ajatuksensa, vaikuttimensa ja tarkoituseränsä. Inhottavat halut, jotka piilevät ihmiskatseelta salassa, kateus, viha, hillittömyys ja kunnianhimo, pahat teot, joita on suunniteltu sielun hämärissä sopukoissa ja joita ei kuitenkaan ole toteutettu tilaisuuden puuttumisen vuoksi — kaikki nämä Jumalan laki tuomitsee.” ApT. s. 321,322.

7. Kuka seurasi Feeliksiä Rooman maaherrana? Miksi hän piti Paavalia vankilassa?

ApT. 24:26,27. Sen ohessa hän myös toivoi saavansa Paavalilta rahaa, jonka tähden hän useita kertoja haetti hänet luokseen ja puheli hänen kanssansa. Mutta kahden vuoden kuluttua Porkius Festus tuli Feeliksin sijaan; ja kun Feeliks tavoitteli juutalaisten suosiota, jätti hän Paavalin kahleisiin.

”Kahteen vuoteen ei Paavalia vastaan ryhdytty minkäänlaisiin lisätoimiin, mutta silti hän joutui olemaan vankina. Feeliks kävi hänen luonaan useita kertoja ja kuunteli tarkkaavaisesti hänen sanojaan. Mutta todellisena syynä tähän näennäiseen ystävällisyyteen oli hyötymisen halu, ja hän antoi ymmärtää, että maksamalla suuren rahasumman Paavali pääsisi vapaaksi. Apostoli oli kuitenkin liian ylevämielinen hankkiakseen itsellensä vapauden lahjuksilla. Hän ei ollut syylistynyt mihinkään rikokseen, eikä hän halunnut alentua tekemään vääryyttä saavuttaakseen vapautensa. Hän oli sitä paitsi itse liian köyhyä maksaakseen sellaiset lunnaat, vaikka olisi halunnutkin, eikä hän tahtonut oman itsensä takia vedota käännyinäistensä myötätuntoon tai jalomielisyyteen. Hän tunsikin myös olevansa Jumalan käsissä, eikä hän halunnut sotkea itseänsä koskevia Jumalan suunnitelmia. Feeliks kutsuttiin lopulta Roomaan juutalaisille tekemiensä törkeiden vääryyksien vuoksi. Ennen kuin hän tämän kutsun saatuaan lähti Kesareasta, hän »juutalaisten suosiota» tavoitellakseen jätti Paavalin vankeuteen. Mutta Feeliksin ei onnistunut saavuttaa

uudelleen juutalaisten luottamusta. Hänet erotettiin häpeällisesti virastaan, ja hänen seuraajakseen nimitettiin Porkius Festus, jonka päämaja oli Kesareassa.” ApT. s. 325.

Mietiskeltäväksi

”Taivaallisen valon säteen oli suotu loistaa Feeliksin yllä, kun Paavali keskusteli hänen kanssaan vanhurskaudesta, itsensä hillitsemisestä ja tulevasta tuomiosta. Siinä hänellä oli taivaan suoma tilaisuus nähdä ja hylätä syntinsä. Mutta hän sanoi Jumalan sanansaattajalle: »Mene tällä haavaa pois, mutta kun minulle sopii, kutsutan sinut taas.» Hän oli torjunut viimeisen hänelle tarjotun armon. Milloinkaan hän ei enää tullut saamaan uutta kutsua Jumalalta.” ApT. s. 325.

23. läksy

Sapattina 8. kesäkuuta 2024

Paavalin vetoaminen keisariin

”Jos kuitenkin olisin syylistynyt johonkin rikokseen, josta seuraa kuolemanrangaistus, olen kyllä valmis kuolemaan. Mutta jos näiden miesten syytöksissä ei ole mitään perää, ei kukaan voi luovuttaa minua heidän käsiinsä. Minä vetoan keisariin.” Apt. 25:11.

”Festus ei tiennyt mitään juutalaisten salaisista aikomuksista murhata Paavali, ja hän oli yllätynyt siitä, että apostoli vetosi keisariin. Apostolin sanat tekivät kuitenkin lopun oikeudenkäynnistä. »Festus, neuvoteltuaan neuvoskuntansa kanssa, vastasi: 'Keisariin sinä olet vedonnut, niinpä mene keisarin eteen.'» ” ApT. s. 328.

Festus

1. Mitä Festus teki pian sen jälkeen, kun oli astunut uuteen virkaansa? Kun juutalaiset papit ja johtajat tulivat, mitä he pyysivät maaherraa tekemään?

Apt. 25:1-5. Kun nyt Festus oli astunut maaherranvirkaan, meni hän kolmen päivän kuluttua Kesareasta ylös Jerusalemiin. Niin ylipapit ja juutalaisten ensimmäiset miehet ilmoittivat hänelle syyttävänsä Paavalia ja pyysivät häneltä ja anoivat sitä suosionosoitusta itsellensä, Paavalia vastaan, että hän haettaisi hänet Jerusalemiin; sillä he valmistivat väijytystä tappaakseen hänet tiellä. Mutta Festus vastasi, että Paavalia pidettiin vartioituna Kesareassa ja että hän itse aikoi piakkoin lähteä sinne. Ja hän lisäsi: "Tulkoot siis teidän johtomiehenne minun mukanani sinne alas, ja jos siinä miehessä on jotakin väärää, syyttäkööt häntä".

”Esittäessään tämän pyynnön heillä oli aikomuksena väijyä Paavalia Jerusalemiin johtavan tien varrella ja murhata hänet. Mutta Festuksella oli ylevä käsitys virkansa vastuullisuudesta, ja niinpä hän kohteliaasti kieltäytyi haettamasta Paavalia. »Ei ole roomalaisten tapa», hän selitti, »antaa ketään alttiiksi, ennenkuin syytetty on asetettu vastakkain syyttäjänsä kanssa ja on saanut puolustautua syytöstä vastaan» (Ap.t. 25:

26). Hän ilmoitti, että »hän itse aikoi piakkoin lähteä» Kesareaan. »Tulkoot siis teidän johtomiehenne minun mukanani sinne alas, ja jos siinä miehessä on jotakin väärää, syyttäkööt häntä.» ApT. s. 326.

2. Muutamaa päivää myöhemmin Kesareassa Paavali oli Festuksen kuulusteltavana syyttäjiensä ympäröimänä. Mitä Festus teki, vaikka hän tiesi, että apostoli oli syytön?

Apt. 25:4-9. Mutta Festus vastasi, että Paavalia pidettiin vartioituna Kesareassa ja että hän itse aikoi piakkoin lähteä sinne. Ja hän lisäsi: "Tulkoot siis teidän johtomiehenne minun mukanani sinne alas, ja jos siinä miehessä on jotakin väärää, syyttäkööt häntä". Ja viivyyttyään heidän luonansa ainoastaan kahdeksan tai kymmenen päivää hän meni alas Kesareaan. Seuraavana päivänä hän istui tuomarinistuimelle ja käski tuoda Paavalin eteensä. Ja kun hän oli saapunut, asettuivat ne juutalaiset, jotka olivat tulleet Jerusalemissa, hänen ympärilleen ja tekivät useita ja raskaita syytöksiä, joita he eivät kuitenkaan kyenneet näyttämään toteen; sillä Paavali torjui syytökset ja sanoi: "Minä en ole mitään rikkonut juutalaisten lakia enkä pyhäkköä enkä keisaria vastaan". Niin Festus, joka tavoitteli juutalaisten suosiota, vastasi Paavalille ja sanoi: "Tahdotko lähteä Jerusalemiin ja siellä vastata näihin syytöksiin minun edessäni?"

”Festus havaitsi, että riitakysymys koski yksinomaan juutalaisten oppeja ja että Paavalia vastaan esitetyt syytökset eivät sisältäneet oikein ymmärrettyinä mitään, minkä johdosta hänet olisi voitu tuomita kuolemaan tai edes vankeuteen siinäkin tapauksessa että syytökset olisi saatu näytetyksi toteen. Hän tajusi kuitenkin selvästi, millainen suuttumuksen myrsky nousisi, jos Paavalia ei tuomittaisi tai luovutettaisi heidän huostaansa. Niinpä Festus, »joka tavoitteli juutalaisten suosiota», kääntyi Paavalin puoleen ja kysyi, halusiko tämä lähteä Jerusalemiin hänen suojeleuksensa sanhedrinin tutkittavaksi.” ApT. s. 327.

3. Miksi Paavali vetosi keisariin? Mitä Festus teki, ennenkuin antoi Paavalille luvan ilmestyä keisarin eteen?

Apt. 25:10-12. Mutta Paavali sanoi: "Minä seison keisarin tuomioistuimen edessä, ja sen edessä minut tuomittakoon. Juutalaisia vastaan en ole mitään rikkonut, niinkuin sinäkin aivan hyvin tiedät. Vaan jos muuten olen rikkonut ja tehnyt jotakin, mikä ansaitsee kuoleman, en pyri pääsemään kuolemasta; mutta jos se, mistä nämä minua syyttävät, on perätöntä, niin ei kukaan voi luovuttaa minua heille. Minä vetoan keisariin." Silloin Festus, neuvoteltuaan neuvoskuntansa kanssa, vastasi: "Keisariin sinä olet vedonnut, niinpä mene keisarin eteen".

”Apostoli tiesi, ettei hän voinut odottaa oikeudenmukaisuutta kansalta, joka oli rikoksillaan saattamassa päälleen Jumalan vihan. Hän tiesi, että hän olisi profeetta Elian tavoin paremmassa turvassa pakanoiden keskuudessa kuin niiden parissa, jotka olivat hylänneet taivaallisen valon ja paaduttaneet sydämensä evankeliumia vastaan.

Kiistoihin kyllästyneenä hänen toimelias henkensä kesti huonosti hänen tutkimiseensa ja vankeuteensa liittyneet monet lykkäykset ja uuvuttavan epävarmuuden. Tämän vuoksi hän päätti käyttää Rooman kansalaisena oikeuttaan vedota keisariin.” ApT. s. 327.

Agrippa ja Berenike

4. Keitä huomattavia henkilöitä tuli tervehtimään Festusta? Kenestä hän kertoi heille?

Apt.25:13-18. Muutamien päivien kuluttua kuningas Agrippa ja Bernike saapuivat Kesareaan tervehtimään Festusta. Ja kun he viipyivät siellä useampia päiviä, kertoi Festus Paavalin asian kuninkaalle ja sanoi: "Täällä on eräs mies, jonka Feeliks on jättänyt vankeuteen; käydessäni Jerusalemissa juutalaisten ylipapit ja vanhimmat ilmoittivat syyttävänsä häntä ja pyysivät, että hänet tuomittaisiin. Mutta minä vastasin heille: 'Ei ole roomalaisten tapa antaa ketään alttiiksi, ennenkuin syytetty on asetettu vastakkain syyttäjänsä kanssa ja on saanut puolustautua syytöstä vastaan'. Kun he olivat kokoontuneet tänne, niin minä viivytelemättä seuraavana päivänä istuin tuomarinistuimelle ja käskin tuoda miehen eteeni. Mutta kun hänen syyttäjänsä seisoivat hänen ympärillään, eivät he syyttäneet häntä mistään sellaisesta rikoksesta, kuin minä olin odottanut,

”Hän selosti asianhaarat, jotka olivat johtaneet siihen että vanki oli vedonnut keisariin. Samalla hän kertoi, kuinka Paavaliala oli äskettäin tutkittu hänen edessään ja sanoi, etteivät juutalaiset olleet esittäneet Paavaliala vastaan mitään sellaista syytöstä kuin hän oli olettanut heidän esittävän, vaan riitakysymyksiä »joistakin heidän uskonasioistaan ja jostakin Jeesuksesta, joka oli kuollut, mutta jonka Paavali väitti elävän».” ApT. s. 330.

5. Kiinnostuneena kuulemastaan, mitä kuningas Agrippa toivoi?

Apt. 25:22. Niin Agrippa sanoi Festukselle: "Minäkin tahtoisin kuulla sitä miestä". Tämä sanoi: "Huomenna saat kuulla häntä"

”Festuksen kertoessa tapauksesta Agrippa kiinnostui siitä ja sanoi: »Minäkin tahtoisin kuulla sitä miestä.» Hänen toivomuksensa mukaisesti tapaaminen järjestettiin seuraavaksi päiväksi. »Seuraavana päivänä Agrippa ja Bernike tulivat suurella komeudella ja menivät oikeussaliin päällikköjen ja kaupungin ylhäisten miesten kanssa; ja Paavali tuotiin Festuksen käskystä sinne.»” ApT. s. 330,331.

6. Kuka oli seuraavana päivänä kuulijoiden joukossa?

Apt. 25:23,24. Seuraavana päivänä Agrippa ja Bernike tulivat suurella komeudella ja menivät oikeussaliin päällikköjen ja kaupungin ylhäisten miesten kanssa; ja Paavali tuotiin Festuksen käskystä sinne. Ja Festus sanoi: "Kuningas Agrippa ja kaikki muut, jotka meidän kanssamme olette läsnä, tässä näette sen miehen, jonka tähden koko juutalaisten joukko sekä Jerusalemissa että täällä on ahdistanut minua huutaen, ettei hänen pidä enää saaman elää.

”Vieraittensa kunniaksi Festus oli pyrkinyt tekemään tästä vaikuttavan ja komean tilaisuuden. Maaherran ja hänen vieraittensa ylelliset vaatteet, sotilaiden miekat ja heidän päälliköittensä välkkyvät sotavarusteet lisäsivät näkymän loistoa. Ja nyt Paavali, joka oli yhä kahleissa, seisoi kokoontuneen joukon edessä. Millainen vastakohta-asetelma! Agrippalla ja Bernikellä oli valtaa ja asemaa, ja tämän vuoksi maailma suhtautui heihin suopeasti. Mutta heiltä puuttuivat ne luonteenpiirteet, joita Jumala arvostaa. He olivat hänen lakinsa rikkoojia, turmeltuneita sydämeltään ja vaellukseltaan. Heidän elämäntapansa kauhistutti taivasta.” ApT. s. 331.

7. Minkä Festus sanoi syyksi, miksi hän halusi kuningas Agrippan kuulustelevan Paavalia?

Apt. 25:25-27. Minä kuitenkin huomasin, ettei hän ole tehnyt mitään, mikä ansaitsisi kuoleman; mutta kun hän itse vetosi majesteettiin, niin minä päätin lähettää hänet sinne. Mitään varmaa minulla ei kuitenkaan ole, mitä hänestä herralleni kirjoittaisin. Sen vuoksi tuotin hänet teidän eteenne ja varsinkin sinun eteesi, kuningas Agrippa, että minulla tutkinnon tapahduttua olisi, mitä kirjoittaa. Sillä mielettömältä näyttää minusta lähettää vanki, antamatta samalla tietää häntä vastaan tehtyjä syytöksiä.”

”Festus itse esitteli Paavalin läsnäolijoille seuraavin sanoin: »Kuningas Agrippa ja kaikki muut, jotka meidän kanssamme olette läsnä, tässä näette sen miehen, jonka tähden koko juutalaisten joukko sekä Jerusalemissa että täällä on ahdistanut minua huutaen, ettei hänen pidä enää saaman elää. Minä kuitenkin huomasin, ettei hän ole tehnyt mitään, mikä ansaitsisi kuoleman; mutta kun hän itse vetosi majesteettiin, niin minä päätin lähettää hänet sinne. Mitään varmaa minulla ei kuitenkaan ole, mitä hänestä herralleni kirjoittaisin. Sen vuoksi tuotin hänet teidän eteenne ja varsinkin sinun eteesi, kuningas Agrippa, että minulla tutkinnon tapahduttua olisi, mitä kirjoittaa. Sillä mielettömältä näyttää minusta lähettää vanki, antamatta samalla tietää häntä vastaan tehtyjä syytöksiä.»” ApT. s. 331.

Mietiskeltäväksi

”Kuningas Agrippa antoi nyt Paavalille luvan puhua puolestaan. Apostolia eivät hämmäntäneet loistokas komeus eivätkä korkea-arvoiset kuulijat, sillä hän tiesi, miten vähäarvoisia ovat maallinen vauraus ja yhteiskunnallinen asema. Maailmallinen komeus ja valta ei kyennyt hetkeksikään horjuttamaan hänen rohkeuttaan tai riistämään häneltä hänen tyyneyttään.” ApT. s. 331,332.

24. läksy

Sapattina 15. kesäkuuta 2024

”Minä tiedän, että uskot”

”Uskotko profeettoja, kuningas Agrippa? Tiedän, että uskot.” Apt. 26:27

”Syvästi liikuttuneena Agrippa unohti hetkeksi ympäristönsä ja arvoasemansa.

Tietoisena vain niistä totuuksista, jotka oli kuullut, nähden vain tuon vaatimattoman vangin seisomassa edessään Jumalan lähettiläänä hän vastasi tahdottomasti: »Sinä miltei taivutat minut kristityksi» (engl, raamatunkäännös — suom. huom.)” ApT. s. 333.

Ei maallista puolustusasianajajaa

1. Kuka oli apostoli Paavalin puolustaja?

Valit. 3:58. Sinä, Herra, ajoit minun riita-asiani, lunastit minun henkeni.

Apt. 26:1. Niin Agrippa sanoi Paavalille: "Sinun on lupa puhua puolestasi". Silloin Paavali ojensi kätensä ja lausui puolustukseksen:

”Kuningas Agrippa antoi nyt Paavalille luvan puhua puolestaan. Apostolia eivät hämmäntäneet loistokas komeus eivätkä korkea-arvoiset kuulijat, sillä hän tiesi, miten vähäarvoisia ovat maallinen vauraus ja yhteiskunnallinen asema. Maailmallinen komeus ja valta ei kyennyt hetkeksikään horjuttamaan hänen rohkeuttaan tai riistämään häneltä hänen tyyneyttään.” ApT. s. 331,332.

2. Mitä Paavali tarkoitti kertoessaan kuningas Agrippalle tietävänsä, että tämä tunsi hyvin juutalaisten tavat ja ongelmat?

Apt. 26:2,3,26. "Pidän itseäni onnellisena, kuningas Agrippa, kun sinun edessäsi tänä päivänä saan puolustautua kaikesta siitä, mistä juutalaiset minua syyttävät, olletikin, koska sinä tarkkaan tunnet kaikki juutalaisten tavat ja riitakysymykset. Sentähden pyydän sinua kärsivällisesti minua kuulemaan.... Kuningas kyllä nämä tietää, jonka tähden minä puhunkin hänelle rohkeasti. Sillä minä en usko minkään näistä asioista olevan häneltä salassa; eiväthän nämä ole missään syrjäosessa tapahtuneet.

”Vaikka Agrippa oli juutalainen, hänessä ei ollut samaa yltiöpäistä kiivautta ja sokeaa ennakkoluuloisuutta kuin fariseuksissa.” ApT. s. 334.

Paavali todisti kääntymyksestään

3. Millaisella selityksellä taustastaan Paavali aloitti puheensa?

Apt. 26:4,5. Kaikki juutalaiset tuntevat minun elämäni nuoruudestani asti, koska alusta alkaen olen elänyt kansani keskuudessa ja Jerusalemissa. He tuntevat minut jo entuudestaan, jos tahtovat sen todistaa, että minä meidän uskontomme ankarimman lahkoon mukaan olen elänyt fariseuksena.

”Paavali kertoi, kuinka oli kääntynyt pois uppiniskaisesta epäuskostaan ja uskonut Jeesus Nasaretilaisen maailman Lunastajaksi. Hän kuvasi taivaallista näkyä, joka ensin oli täyttänyt hänet sanoinkuvaamattomalla pelolla mutta joka oli myöhemmin osoittautunut mitä suurimman lohdun lähteeksi — jumalallisen kirkkauden ilmestystä, jonka keskellä istui valtaistuimellaan hän, jota hän oli halveksinut ja vihannut ja jonka seuraajia hän tuollakin hetkellä aikoi tuhota. Tuosta hetkestä lähtien Paavali oli ollut uusi ihminen, jolla oli vilpitön ja palava usko Jeesukseen. Tällaiseksi hänet oli tehnyt kaiken muuttava armo.” ApT. s. 332.

4. Mistä toivosta hän puhui? Miksi juutalaiset eivät voineet uskoa, että Jeesus olisi voinut nousta kuolleista?

Apt. 26:6-8. Ja nyt minä seison oikeuden edessä sentähden, että panen toivoni siihen lupaukseen, jonka Jumala on meidän isillemme antanut ja jonka meidän kaksitoista sukukuntaamme, yötä ja päivää herkeämättä palvelen Jumalaa, toivovat heille toteutuvan; tämän toivon tähden, kuningas, juutalaiset minua syyttävät. Miksi on teistä uskomatonta, että Jumala herättää kuolleet?

”Miksi, Paavali kysyi, vaikutti muka uskomattomalta, että Kristus nousisi kuolleista? Kerran oli hänestäkin sellaiselta vaikuttanut, mutta kuinka hän saattoi nyt olla uskomatta, mitä hän itse oli nähnyt ja kuullut? Damaskon portilla hän oli totisesti katsellut ristiinnaulittua ja ylösnoussutta Kristusta, samaa, joka oli kulkenut Jerusalemin katuja, kuollut Golgatalla, murtautunut kuoleman kahleet ja astunut ylös taivaisiin. Yhtä todellisesti kuin Keefas, Jaakob, Johannes tai kuka muu opetuslapsi hyvänsä oli hänkin nähnyt hänet ja puhunut hänen kanssaan. Ääni oli käskenyt häntä julistamaan evankeliumia ylösnouksesta Vapahtajasta, ja kuinka hän saattoi olla tottelematta? Damaskossa, Jerusalemissa, kaikkialla Juudeassa ja kaukaisissa maissa hän oli todistanut ristiinnaulitusta Jeesuksesta ja saarnannut kaikille ihmisryhmille »parannusta ja kääntymystä Jumalan puoleen, ja että he tekisivät parannuksen soveliaita tekoja». ApT. s. 332,333.

5. Mistä omista julmista teoistaan Paavali kertoi kuulijoilleen? Kuinka hän kuvaili kohtaamistaan Jeesuksen kanssa Damaskoksen tiellä?

Apt. 26:9-18. Luulin minäkin, että minun tuli paljon taistella Jeesuksen, Nasaretilaisen, nimeä vastaan, ja niin minä teinkin Jerusalemissa. Paljon pyhiä minä suljin vankiloihin, saatuani ylipapeilta siihen valtuuden, ja kun heitä tapettiin, annoin minä ääneni sen puolesta. Ja kaikkialla synagoogissa minä usein koetin rankaisemalla pakottaa heitä herjaamaan Jeesusta, ja menin niin pitkälle vimmassani heitä vastaan, että vainosin heitä aina ulkomaan kaupunkiin saakka. Kun näissä asioissa matkustin Damaskoon ylipappien valtuudella ja suostumuksella, näin minä, oi kuningas, tiellä keskellä päivää taivaasta valon, auringon paistetta kirkkaamman, leimahtavan minun ja matkatoverieni ympärillä, ja me kaaduumme kaikki maahan, ja minä kuulin äänen sanovan minulle hebreankielellä: 'Saul, Saul, miksi vainoat minua? Työläs on sinun potkia tutkainta vastaan.' Niin minä sanoin: 'Kuka olet, herra?' Ja Herra sanoi: 'Minä olen Jeesus, jota sinä vainoat. Mutta nouse ja seiso jaloillasi; sillä sitä varten minä olen sinulle ilmestynyt, että asettaisin sinut palvelijakseni ja sen todistajaksi, mitä varten sinä olet minut nähnyt, niin myös sen, mitä varten minä sinulle vastedes ilmestyn. Ja minä pelastan sinut sekä oman kansasi että pakanain käsistä, joitten tykö minä sinut lähetän avaamaan heidän silmänsä, että he kääntyisivät pimeydestä valkeuteen ja saatanan vallasta Jumalan tykö ja saisivat uskomalla minuun synnit anteeksi ja perintöosan pyhitettyjen joukossa.'

”Sinä olet hullu”

6. Kuinka Festus reagoi siihen, mitä Paavali hänelle kertoi? Minkä kysymyksen apostoli esitti kuningas Agrippalle?

Apt. 26:24-29. Mutta kun hän näin puolustautui, sanoi Festus suurella äänellä: "Sinä olet hullu, Paavali, suuri oppi hulluttaa sinut". Mutta Paavali sanoi: "En ole hullu, korkea-arvoinen Festus, vaan puhun totuuden ja toimen sanoja. Kuningas kyllä nämä tietää, jonka tähden minä puhunkin hänelle rohkeasti. Sillä minä en usko minkään näistä asioista olevan häneltä salassa; eiväthän nämä ole missään syrjäosassa tapahtuneet. Uskotko, kuningas Agrippa, profettoja? Minä tiedän, että uskot." Niin Agrippa sanoi Paavalille: "Vähälläpä luulet taivuttavasi minut kristityksi". Mutta Paavali sanoi: "Toivoisin Jumalalta, että, olipa vähällä tai paljolla, et ainoastaan sinä, vaan myös kaikki te, jotka minua tänään kuulette, tulisitte semmoisiksi, kuin minä olen, näitä kahleita lukuunottamatta".

”Koko seurue oli kuunnellut lumoutuneena Paavalin selostusta ihmeellisistä kokemuksistaan. Apostoli oli päässyt koskettelemaan mieliaihettaan. Kukaan, joka häntä kuuli, ei voinut epäillä hänen vilpittömyyttään. Mutta hänen vakuuttavien ja puhuttelevien sanojensa tulvan keskeytti äkkiä Festus, joka huudahti: »Sinä olet hullu, Paavali, suuri oppi hulluttaa sinut.»” ApT. s. 333.

7. Millaiseen loppupäätelmään Paavalin kuulijat tulivat kuultuaan hänen todistuksensa? Miksi he eivät vapauttaneet häntä?

Apt. 26:31,32. Ja mennessään he puhuivat keskenänsä sanoen: "Tämä mies ei ole tehnyt mitään, mikä ansaitsisi kuoleman tai kahleet". Ja Agrippa sanoi Festukselle: "Tämän miehen olisi voinut päästää irti, jos hän ei olisi vedonnut keisariin".

Mietiskeltäväksi

”Festus, Agrippa ja Bernike olisivat syystä saattaneet kantaa kahleita, joita apostoli kantoi. He kaikki olivat syyllistyneet suuriin rikoksiin. Nämä rikkojat olivat tuona päivänä kuulleet, että heille oli tarjolla pelastus Kristuksen nimessä. Ainakin yksi oli miltei taipunut vastaanottamaan tarjotun armon ja anteeksiannon. Mutta Agrippa sysäsi tarjotun armon syrjään ja kieltäytyi vastaanottamasta ristiinnaulitun Lunastajan ristiä.” ApT. s. 334.

25. läksy

Sapattina 22. kesäkuuta 2024

Haaksirikko

”Ja heidän perässään toisten, joko lankkujen varassa tai muilla laivan kappaleilla. Näin kaikki pääsivät onnellisesti maihin. .” Apt. 27:44.

”Jokaisella olisi riittävästi siinäkin, että saisi oman henkensä pelastetuksi. Kuitenkin jos joku vangeista puuttuisi, menettäisivät ne, joiden vastuulla he olivat, rangaistukseksi henkensä. Tämän vuoksi sotamiehet halusivat surmata kaikki vangit.

Rooman laki salli tämän julman menettelyn, ja aikomus olisi toteutettu heti, ellei joukossa olisi ollut miestä, jolle kaikki tyynni olivat suuressa kiitollisuudenvelassa. Julius, sadanpäämies, tiesi Paavalin olleen välikappaleena kaikkien laivassa olijoiden pelastumisessa. Koska hän sitä paitsi oli vakuuttunut siitä, että Herra oli Paavalin kanssa, hän pelkäsi tehdä hänelle pahaa. Niinpä hän »käski uimataitoisten ensiksi heittäytyä veteen ja lähteä maihin ja sitten muiden, minkä laudoilla, minkä laivankappaleilla. Ja näin kaikki pelastuivat maalle.» Kun pidettiin nimenhuuto, kukaan ei ollut kateissa.” ApT. s. 339.

Luukas ja Aristarkos

1. Kuka seurasi Paavalia hänen matkallaan Italiaan? Kuka oli Julius, ja miten hän kohteli apostolia?

Apt. 27:1-3 Kun oli päätetty, että meidän oli purjehtiminen Italiaan, annettiin Paavali ja muutamat muut vangit erään Julius nimisen, keisarilliseen sotaväenosastoon kuuluvan sadanpäämiehen haltuun. Ja me astuimme adramyttiläiseen laivaan, jonka oli määrä purjehtia Aasian rannikkopaikkoihin, ja lähdimme merelle, ja seurassamme oli Aristarkus, makedonialainen Tessalonikasta. Seuraavana päivänä laskimme Siidoniin. Ja Julius kohteli Paavalia ystävällisesti ja salli hänen mennä ystäviensä luo hoitoa saamaan.

”Apostoli Paavali joutuisi nyt kestäväseen ne vaikeat koettelemukset, jotka lankeaisivat hänen osalleen kahlevankina pitkällä ja uuvuttavalla merimatalla Italiaan. Muuan seikka lievensi suuresti hänen kohtalonsa kovuutta: hän sai matkatovereikseen Luukkaan ja Aristarkuksen. Kolossalaisille kirjoittamassaan kirjeessä hän myöhemmin sanoi jälkimmäistä vankitoverikseen (Koi. 4:10), mutta Aristarkus jättäytyi vankeuteen Paavalin rinnalle omasta vapaasta tahdostaan voidaksensa auttaa häntä hänen koettelemuksissaan. Matka alkoi suotuisasti. Seuraavana päivänä ankkuroitiin Siidonin satamaan. Siellä Julius, sadanpäämies, »kohteli Paavalia ystävällisesti» ja kuultuaan, että paikkakunnalla oli kristittyjä, »salli hänen mennä ystäviensä luo hoitoa saamaan». Tästä luvasta oli apostoli, joka terveydeltään oli heikossa kunnossa, suuresti kiitollinen.” ApT.s. 335,336.

Kauniit Satamat

2. Aluksi miehistö ja matkustajat lähtivät adramyttionilaisella laivalla, ja myöhemmin he vaihtoivat Aleksandrialaiseen laivaan. Miksi? Mikä teki merenkulusta erittäin vaarallisen?

Apt. 27:4-10. Ja sieltä laskettuamme merelle purjehdimme Kypron suojaan, koska tuulet olivat vastaiset. Ja kun olimme merta purjehtien sivuuttaneet Kilikian ja Pamfylian, tulimme Myrraan, joka on Lykiassa. Siellä sadanpäämies tapasi aleksandrialaisen laivan, jonka oli määrä purjehtia Italiaan, ja siirsi meidät siihen. Ja monta päivää me purjehdimme hitaasti ja pääsimme vaivoin Knidon kohdalle. Ja kun tuulelta emme päässeet sinne, purjehdimme Salmonen nenitse Kreetan suojaan.

Ja vaivoin kuljettuamme liki sen rantaa saavuimme erääseen paikkaan, jonka nimi oli Kauniit Satamat ja jonka lähellä Lasaian kaupunki oli. Mutta kun paljon aikaa oli kulunut ja purjehtiminen jo oli vaarallista, sillä paastonaikakin oli jo ohi, varoitti Paavali heitä ja sanoi: "Miehet, minä näen, että purjehtiminen käy vaivalloiseksi ja vaaralliseksi, ei ainoastaan lastille ja laivalle, vaan myös meidän hengellemme".

”Lähdettyään Siidonista laiva joutui vastatuuleen, ja koska se joutui poikkeamaan suorasta kurssistaan, matkanteko oli hidasta. Myrassa, Lykian maakunnassa, sadanpäämies löysi suuren aleksandrialaisen laivan, jonka oli määrä purjehtia Italian rannikolle, ja tähän alukseen hän välittömästi siirsi vankinsa. Mutta tuulet olivat yhä vastaiset, ja laivan kulku oli vaikeata. Luukas kirjoittaa: »Monta päivää me purjehdimme hitaasti ja pääsimme vaivoin Knidon kohdalle. Ja kun tuulelta emme päässeet sinne, purjehdimme Salmonen nenitse Kreetan suojaan. Ja vaivoin kuljettuamme liki sen rantaa saavuimme erääseen paikkaan, jonka nimi oli Kauniit Satamat.» Kauniissa Satamissa heidän oli viivytävä jonkin aikaa odottamassa suotuisia tuulia. Talvi lähestyi nopeasti — »purjehtiminen jo oli vaarallista» — ja niiden, joiden vastuulla alus oli, oli luovuttava toivosta, että he ehtisivät määräsatamaan ennen kuin merenkulkukausi siltä vuodelta päättyisi. Nyt oli päätettävä ainoastaan siitä, tulisiko jäädä Kauniisiin Satamiin vai olisiko pyrittävä johonkin suotuisampaan talvehtimispaikkaan. Tästä kysymyksestä keskusteltiin innokkaasti, ja lopulta sadanpäämies kääntyi asiassa Paavalin puoleen, joka oli saavuttanut sekä merimiesten että sotilaiden kunnioituksen. Apostoli neuvoi empimättä nykyiseen paikkaan jäämistä. »Minä näen», hän sanoi, »että purjehtiminen käy vaivalloiseksi ja vaaralliseksi, ei ainoastaan lastille ja laivalle, vaan myös meidän hengellemme.»” ApT. s. 336.

3. Miksi laivan omistaja ei halunnut viettää talvea siellä? Mikä muutos säätilassa osoitti heidän tehneen väärän päätöksen?

ApT. 27:11-13. Mutta sadanpäämies uskoi enemmän perämiestä ja laivanisäntää kuin Paavalin sanoja. Ja koska satama oli sopimaton talvehtimiseen, olivat useimmat sitä mieltä, että heidän oli sieltä lähdettävä, voidakseen ehkä päästä talvehtimaan Foiniksiin, erääseen Kreetan satamaan, joka antaa lounaaseen ja luoteeseen päin. Ja kun etelätuuli alkoi puhaltaa, luulivat he pääsevänsä tarkoituksensa perille, nostivat ankkurin ja kulkivat aivan likitse Kreetaa.

”Mutta perämies ja laivanisäntä samoin kuin useimmat matkustajista ja miehistöstä olivat haluttomia hyväksymään tätä neuvoa. Koska satama, johon he olivat ankkuroineet, »oli sopimaton talvehtimiseen, olivat useimmat sitä mieltä, että heidän oli sieltä lähdettävä, voidakseen ehkä päästä talvehtimaan Foiniksiin, erääseen Kreetan satamaan, joka antaa lounaaseen ja luoteeseen päin.»” ApT. s. 336.

Koillismyrsky

4. Millaisia vaikeuksia ilmeni pian heidän lähtönsä jälkeen? Mitä miehistö

joutui tekemään?

Apt. 27:14-19. Mutta ennen pitkää syöksyi saaren päällitse rajuu tuuli, niin sanottu koillismyrsky. Kun laiva ryöstäytyi sen mukaan eikä voinut nousta tuuleen, jätimme sen valtoihinsa ja jouduimme tuuliajolle. Ja päästyämme erään pienen, Klauda nimisen saaren suojaan me töintuskin saimme venheen korjuuseen. Vedettyään sen ylös he ryhtyivät varokeinoihin ja sitoivat laivan ympäri köysiä, ja kun pelkäsivät ajautuvansa Syrteihin, laskivat he purjeet alas, ja niin he ajelehtivat. Mutta kun rajuilma ankarasti ahdisti meitä, heittivät he seuraavana päivänä lastia mereen, ja kolmantena päivänä he omin käsin viskasivat mereen laivan kaluston.

”Tuulispään kourissa alus lähestyi pientä Klaudan saarta, ja sen suojassa oltaessa merimiehet valmistautuivat pahimpaan. Pelastusvene, heidän ainoa turvansa mikäli laiva uppoaisi, oli hinauksessa ja vaarassa hajota kappaleiksi minä hetkenä hyvänsä. Heidän ensimmäisenä tehtävänä oli nostaa vene alukseen. Tämän jälkeen ryhdyttiin kaikkiin mahdollisiin varotoimiin laivan vahvistamiseksi ja varustamiseksi myrskyä vastaan. Pienen saaren tarjoamaa vähäistä suojaa ei riittänyt pitkäksi aikaa, ja pian myrsky pääsi puhaltamaan jälleen täydellä raivollaan. Rajuilma pauhasi koko yön, ja huolimatta varotoimista alus vuoti. Seuraavana päivänä heitettiin lastia mereen. Tuli jälleen yö, mutta tuuli ei laantunut. Myrskyn runtelema laiva pirstoutuneine mastoineen ja repeytyneine purjeineen heittelehti sinne tänne raivokkaan myrskyn kourissa. Joka hetki vaikutti siltä kuin natisevat puuosat pettäisivät aluksen kieppuessa ja vavistessa myrskyn iskuista. Vuoto lisääntyi nopeasti, ja matkustajat ja miehistö uurastivat pumppujen kimpussa jatkuvasti. Kenelläkään laivassa olevalla ei ollut mahdollisuutta hetkenkään lepoon.” ApT. s. 337.

5. Kun kuolettavaa myrskyä oli kestänyt kaksi viikkoa, mitä Paavali kehotti uupuneita matkustajia tekemään?

Apt. 27:22-25,33,34. Mutta nyt minä kehoitan teitä olemaan rohkealla mielellä, sillä ei yksikään teistä huku, ainoastaan laiva hukkuu. Sillä tänä yönä seiso minun tykönäni sen Jumalan enkeli, jonka oma minä olen ja jota minä myös palvelen, ja sanoi: 'Älä pelkää, Paavali, keisarin eteen sinun pitää menemän; ja katso, Jumala on lahjoittanut sinulle kaikki, jotka sinun kanssasi purjehtivat'. Olkaa sentähden rohkealla mielellä, miehet; sillä minulla on se usko Jumalaan, että niin käy, kuin minulle on puhuttu... Vähää ennen päivän tuloa Paavali kehoitti kaikkia nauttimaan ruokaa, sanoen: "Tänään olette jo neljäntoista päivää odottaneet ja olleet syömättä ettekä ole mitään ravintoa ottaneet. Sentähden minä kehoitan teitä nauttimaan ruokaa, sillä se on tarpeen meidän pelastukseemme; sillä ei yhdeltäkään teistä ole hiuskarvaakaan päästä katoava."

”Mustilla, vyöryvillä aalloilla oli ajelehdittu jo neljäntoista yötä, kun merimiehet »keskiyön aikaan» päättelivät tyrskyjen äänestä, »että lähestyttiin jotakin maata. Ja luodattuaan he huomasivat syvyyden olevan kaksikymmentä syltä, ja vähän matkaa

kuljettuaan he taas luotasivat ja huomasivat syvyyden viideksitoista syleksi. Ja kun he pelkäsivät», Luukas kirjoittaa, »meidän viskautuvan karille, laskivat he laivan perästä neljä ankkuria ja odottivat ikävöiden päivän tuloa.»” ApT. s. 338.

Petosyritys

6. Mitä jotkut merimiehet yrittivät tehdä? Mistä Paavali varoitti sadanpäämiestä?

Apt. 27:30-32. Mutta merimiehet yrittivät paeta laivasta ja laskivat venheen mereen sillä tekosyillä, että muka aikoivat keulapuolesta viedä ulos ankkureita. Silloin Paavali sanoi sadanpäämiehelle ja sotilaille: "Jos nuo eivät pysy laivassa, niin te ette voi pelastua". Silloin sotamiehet hakkasivat poikki venheen köydet ja päästivät sen menemään.

”Päivän koittaessa erottuivat myrskyisän rannikon ääriiviivat hämärästi, mutta mitään tuttuja maamerkkejä ei näkynyt. Tilanne oli niin synkkä, että merimiehet menettivät kaiken rohkeutensa ja »yrittivät paeta laivasta». Aikoen muka »keulapuolesta viedä ulos ankkureita» he olivat jo laskeneet alas pelastusveneen, kun Paavali oivalsi heidän alhaisen suunnitelmansa ja sanoi sadanpäämiehelle ja sotilaille: »Jos nuo eivät pysy laivassa, niin te ette voi pelastua.» Sotilaat heti »hakkasivat poikki venheen köydet ja päästivät sen» mereen.” ApT. s. 338.

7. Lopulta laiva rantautui ”päin särkkää”. Kuinka Paavali rohkaisi matkustajia ja miehistön jäseniä?

Apt. 27:41. Mutta he joutuivat riutalle ja antoivat laivan törmätä siihen; keulapuoli tarttui kiinni ja jäi liikkumattomaksi, mutta peräpuoli hajosi aaltojen voimasta.

”Kun myrsky hetkeksi taukosi, Paavali nousi kannelle ja lausui korottaen ääntään: »Miehet, teidän olisi pitänyt noudattaa minun neuvoani eikä lähteä Kreetasta; siten olisitte säästyneet tästä vaivasta ja vahingosta. Mutta nyt minä kehoitan teitä olemaan rohkealla mielellä, sillä ei yksikään teistä huku, ainoastaan laiva hukkuu. Sillä tänä yönä seiso minun tykönäni sen Jumalan enkeli, jonka oma minä olen ja jota minä myös palvelen, ja sanoi: 'Älä pelkää, Paavali, keisarin eteen sinun pitää menemän; ja katso, Jumala on lahjoittanut sinulle kaikki, jotka sinun kanssasi purjehtivat.' Olkaa sentähden rohkealla mielellä, miehet; sillä minulla on se usko Jumalaan, että niin käy, kuin minulle on puhuttu. Mutta jollekin saarelle meidän täytyy viskautua.»

Nämä sanat virittivät uudelleen toivon. Matkustajat ja miehistö havahtuivat turtumuksestaan. Vielä oli paljon tehtävissä, ja heidän oli ryhdyttävä kaikkiin vallassaan oleviin toimiin tuhon torjumiseksi.” ApT. s. 338.

Mietiskeltäväksi

”Paavalia ja muita vankeja uhkasi nyt kohtalo, joka oli haaksirikkoa kauheampi. Sotilaat huomasivat, että pyrkiessään maihin heidän olisi mahdotonta pitää vankejaan hallinnassaan. Jokaisella olisi riittävästi siinäkin, että saisi oman henkensä pelastetuksi.” ApT. s. 339.

”Sotamiehet aikoivat silloin tappaa vangit, ettei kukaan pääsisi uimalla pakoon .”
Apt. 27:42.

Tänään luetaan lähetyksertomus Virtuaalisesta lähetyksoulusta

26. läksy

Sapattina 29. kesäkuuta 2024

Rooma

”Kun sitten olimme perillä Roomassa, Paavalille annettiin lupa asua omassa asunnossa yhdessä häntä vartioivan sotilaan kanssa.” Apt. 28:16.

”Roomassa sadanpäämies Julius luovutti vankinsa keisarillisen vartioston päällikölle. Se myönteinen lausunto, jonka hän antoi Paavalista, samoin kuin Festuksen lähettämä kirje, aikaansai sen, että päällikkö suhtautui apostoliin suopeasti. Sen sijaan että Paavali olisi heitetty vankilaan, hänen sallittiin asua omassa vuokra-asunnossa. Vaikka hän oli yhä jatkuvasti kahlehdittuna vartiosotilaaseen, hänellä oli mahdollisuus vastaanottaa ystäviään ja työskennellä Kristuksen asian edistämiseksi.”
ApT. s. 343.

Maltalla

1. Mitä tapahtui saarella, kun apostoli oli laittamassa risuja nuotioon? Mitä tilaisuutta hän käytti hyväkseen ollakseen siunaukseksi siellä asuville ihmisille?

Apt. 28:1-9. Kun olimme pelastuneet, niin me sitten saimme tietää, että saaren nimi oli Melite. Ja sen asukkaat osoittivat meille suurta ystävällisyyttä: he sytyttivät nuotion ja ottivat meidät kaikki sen ääreen, kun oli ruvennut satamaan ja oli kylmä. Mutta Paavali kokosi kasan risuja, ja kun hän pani ne nuotioon, tuli kyykäärme kuumuuden tähden esiin ja kävi kiinni hänen käteensä. Kun asukkaat näkivät tuon elukan riippuvan kiinni hänen kädessään, sanoivat he toisilleen: "Varmaan tuo mies on murhaaja, koska kostotar ei sallinut hänen elää, vaikka hän pelastuikin merestä". Mutta hän pudisti elukan tuleen, eikä hänelle tullut mitään vahinkoa. Ja he odottivat hänen ajettuvan tai äkisti kaatuvan kuolleena maahan. Mutta kun he olivat kauan odottaneet ja näkivät, ettei hänelle mitään pahaa tapahtunut, muuttivat he mielensä ja sanoivat hänen olevan jumalan. Lähellä sitä paikkaa oli saaren ensimmäisellä miehellä, jonka nimi oli Publius, maatiloja. Hän otti meidät vastaan ja piti meitä ystävällisesti kolme päivää vierainansa. Ja Publiuksen isä makasi sairaana kuumuudessa ja punataudissa; ja Paavali meni hänen luoksensa, rukoili ja pani kätensä hänen päälleen ja paransi hänet. Kun tämä oli tapahtunut, tulivat muutkin sairaat, mitä saarella oli, ja heidät parannettiin.

”Haaksirikkoutunut miehistö sai ystävällisen vastaanoton Meliten sivistymättömiltä asukkailta. »He sytyttivät nuotion», Luukas kirjoittaa, »ja ottivat meidät kaikki sen ääreen, kun oli ruvennut satamaan ja oli kylmä.» Paavali oli niiden joukossa, jotka

aktiivisesti huolehtivat toisten mukavuudesta. Koottuaan »kasan risuja» hän »pani ne nuotioon», mutta silloin »tuli kyykäärme kuumuuden tähden esiin ja kävi kiinni hänen käteensä». Silminnäkiäjät olivat kauhuissaan, ja huomattessaan Paavalin vangiksi, koska hän oli kahleessa, he sanoivat toisilleen: »Varmaan tuo mies on murhaaja, koska kostotar ei sallinut hänen elää, vaikka hän pelastuikin merestä.» Mutta Paavali pudisti elukan tuleen eikä saanut minkäänlaista vammaa. Tuntien käärmeen myrkyllisyyden asukkaat odottivat hänen kaatuvan maahan minä hetkenä hyvänsä hirvittävien tuskien vallassa.... Niinä kolmena kuukautena, jotka laivan väki vietti Melitellä, Paavali ja hänen työtoverinsa käyttivät hyväkseen lukuisia mahdollisuuksia saarnata evankeliumia. Merkittävällä tavalla Herra vaikutti heidän välityksellään. Paavalin vuoksi koko haaksirikkoutunut joukko kohdeltiin sangen ystävällisesti; kaikista heidän tarpeistaan huolehdittiin, ja kun he lähtivät Meliteltä, heille toimitettiin runsaskätisesti kaikkea, mitä he tarvitsivat merimatkaltaan.” ApT. s. 339,340.

2. Mikä etuoikeus Paavalille annettiin, kun matkalaiset pysähtyivät Forum Appiin?

ApT. 28:14,15. Siellä tapasimme veljiä, jotka pyysivät meitä viipymään heidän tykönänsä seitsemän päivää. Ja sitten me lähdimme Roomaan. Ja kun veljet siellä saivat kuulla meistä, tulivat he meitä vastaan Appii Forumiin ja Tres Tabernaen kohdalle saakka; ja heidät nähdessään Paavali kiitti Jumalaa ja sai rohkeutta.

”Tällä paikkakunnalla oli joitakin kristittyjä, ja he pyysivät apostolia jäämään luokseen seitsemäksi päiväksi, mihin sadanpäämies antoi ystävällisesti luvan. Siitä saakka kun Paavalin kirje roomalaisille oli vastaanotettu, Italian kristityt olivat innokkasti odottaneet apostolin vierailua. Heille ei ollut tullut mieleen, että he joutuisivat näkemään hänen tulevan vankina, mutta hänen kärsimyksensä tekivät hänet heille entistäkin rakkaammaksi. Koska Puteolista oli Roomaan vain runsaat kaksikymmentä peninkulmaa ja merisatama oli jatkuvasti yhteydessä pääkaupunkiin, Rooman kristityt saivat tietää Paavalin olevan tulossa, ja muutamat heistä lähtivät häntä vastaan toivottaakseen hänet tervetulleeksi.... Vihdoin matkalaiset saapuvat Appii Forumiin, kuuden peninkulman päähän Roomasta. Heidän raivatessaan tietään läpi väkijoukkojen, jotka tungeksivat suurella kulkuväylällä, harmaatukkainen vanhus, joka on kahlein kytketty paatuneen näköisten rikollisten joukkoon, saa osakseen monta ivallista katsetta ja joutuu monen raa'an, pilkallisen huomautuksen kohteeksi.... Vain harvat tajuavat, mitä Luukas todella tarkoitti sanoessaan, että kun Paavali näki veljensä, hän »kiitti Jumalaa ja sai rohkeutta». Keskellä itkevien, myötätuntoisten uskovien joukkoa, joka ei hävennyt hänen kahleitaan, apostoli ylisti Jumalaa ääneen. Murheen pilvi, joka oli varjostanut hänen henkeään, oli pois pyyhkäisty. Hänen kristillinen elämänsä oli ollut yhtämittaista koettelemusta, kärsimystä ja pettymystä, mutta tuolla hetkellä hän tunsu saaneensa kaikesta ylenpalttisen hyvityksen. Varmemmin askelin ja iloitsevin sydämin hän jatkoi

matkaansa. Hän ei valittanut menneitä eikä pelännyt tulevia. Kahleet ja koettelemukset odottivat häntä, sen hän tiesi. Mutta hän tiesi myös, että hänen kutsumuksensa oli ollut vapauttaa sieluja äärettömän paljon hirvittävämmistä kahleista, ja hän iloitsi saadessaan kärsiä Kristuksen tähden.” ApT. s. 341-343.

3. Kun vangit ja vartijat saapuivat Roomaan, missä apostolin sallittiin asua? Millaista oli olla koko ajan sotilaan valvomana?

Apt. 28:16. Ja kun tulimme Roomaan, sallittiin Paavalin asua erikseen häntä vartioivan sotamiehen kanssa.

”Roomassa sadanpäämies Julius luovutti vankinsa keisarillisen vartioston päällikölle. Se myönteinen lausunto, jonka hän antoi Paavalista, samoin kuin Festuksen lähettämä kirje, aikaansai sen, että päällikkö suhtautui apostoliin suopeasti. Sen sijaan että Paavali olisi heitetty vankilaan, hänen sallittiin asua omassa vuokra-asunnossa. Vaikka hän oli yhä jatkuvasti kahlehittuna vartiosotilaaseen, hänellä oli mahdollisuus vastaanottaa ystäviään ja työskennellä Kristuksen asian edistämiseksi.” ApT. s. 343.

Saarnaamista Roomassa

4. Milloin monet kokoontuivat Paavalin asunnolle? Millaiset seuraukset hänen saarnallaan oli?

Apt. 28:23-29. Ja he määräsivät hänelle päivän, ja silloin tuli heitä vielä useampia hänen luoksensa majapaikkaan. Ja näille hän aamuvarhaisesta iltaan saakka selitti ja todisti Jumalan valtakunnasta, lähtien Mooseksen laista ja profeetoista, saadakseen heidät vakuutetuiksi Jeesuksesta. Niin se, mitä sanottiin, sai toiset vakuutetuiksi, mutta toiset eivät uskoneet. Ja kun he olivat keskenään erimielisiä, erosivat he toisistaan, Paavalin sanoessa ainoastaan nämä sanat: "Oikein on Pyhä Henki puhunut profeetta Esaiaan kautta teidän isillenne, sanoen: 'Mene tämän kansan luo ja sano: Kuulemalla kuulkaa älkääkä ymmärtäkö, näkemällä nähkää älkääkä käsittäkö. Sillä paatunut on tämän kansan sydän, ja korvillaan he työläästi kuulevat, ja silmänsä he ovat ummistaneet, että he eivät näkisi silmillään, eivät kuulisi korvillaan, eivät ymmärtäisi sydämellään eivätkä kääntyisi ja etten minä heitä parantaisi.' Olkoon siis teille tietävä, että tämä Jumalan pelastussanoma on lähetetty pakanoille; ja he kuulevat sen."

”Paavali selitti, että hän ei kääntymättömänä ollut tuntenut Kristusta henkilökohtaisesti vaan sen käsityksen perusteella, joka hänellä muiden tapaan oli tulevan Messiaan luonteesta ja tehtävästä. Hän oli hylännyt Jeesus Nasaretilaisen petkuttajana, koska tämä ei vastannut hänen käsitystään Messiaasta. Mutta nyt Paavalin näkemykset Kristuksesta ja hänen tehtävästään olivat paljon hengellisempiä ja ylevämpiä, sillä hän oli kokenut kääntymyksen. Apostoli vakuutti, ettei hän julistanut heille Kristusta lihan mukaan. Herodes oli nähnyt Kristuksen, kun tämä oli ihmisenä ihmisten keskuudessa; Hannas oli nähnyt hänet; Pilatus ja papit ja

hallitusmiehet olivat nähneet hänet; roomalaiset sotilaat olivat nähneet hänet. Mutta he eivät olleet nähneet häntä uskon silmin; he eivät olleet nähneet häntä kirkastettuna Lunastajana. Kristuksen tunteminen uskon kautta, hengellisen tiedon saaminen hänestä oli tärkeämpää kuin se, että oli tuntenut hänet henkilökohtaisesti hänen ollessaan maan päällä. Se yhteys, joka Paavalilla nyt oli Kristukseen, oli läheisempi ja kestävämpi kuin pelkkä maallinen ja inhimillinen tuttavuus. Paavalin puhuessa siitä mitä tiesi ja todistaessa siitä mitä oli nähnyt Jeesus Nasaretilaisesta Israelin toivona, rehelliset totuuden etsijät tulivat hänen sanoistaan vakuuttuneiksi. Ainakin joidenkin mieleen hänen sanansa jättivät suorastaan lähtemättömän vaikutuksen. Mutta toiset kieltäytyivät uppiniskaisesti vastaanottamasta selkeätä todistusta pyhistä kirjoituksista, vaikka sen esitti heille mies, joka oli saanut Pyhän Hengen erityistä valistusta. He eivät kyenneet kumoamaan hänen perustelujaan, mutta he kieltäytyivät hyväksymästä hänen johtopäätöksiään.” ApT. s. 344,345.

5. Kuinka Paavali hyödynsi vankeusaikansa? Kuinka hyvin hän käytti hyväkseen ne yhteydenpitomahdollisuudet, joita silloin oli olemassa?

ApT. 28:30,31. Ja Paavali asui omissa vuokra-asunnossaan kaksi täyttä vuotta ja otti vastaan kaikki, jotka hänen tykönsä tulivat; ja hän julisti Jumalan valtakuntaa tuntemista kaikella rohkeudella kenenkään estämättä

”Jumalan sallimuksesta tämä viivytys koitui evankeliumin eduksi. Ne, joiden valvonnassa Paavali oli, osoittivat suopeuttaan sallimalla hänen asua tilavassa asunnossa, missä hän saattoi vapaasti tavata ystäviään sekä julistaa päivittäin totuutta niille, jotka tulivat häntä kuulemaan. Näin hän jatkoi kaksi vuotta toimintaansa ja »julisti Jumalan valtakuntaa ja opetti Herran Jeesuksen Kristuksen tuntemista kaikella rohkeudella, kenenkään estämättä». Tänä aikana seurakunnat, joita hän oli perustanut moniin maihin, eivät jääneet unohduksiin. Apostoli tajusi vaarat, jotka uhkasivat uuteen uskoon kääntyneitä. Siksi hän pyrki mahdollisuuksiensa mukaan huolehtimaan heidän tarpeistaan kirjeillä, jotka sisälsivät varoituksen sanoja ja käytännön neuvoja. Roomasta hän lähetti pyhittäytyneitä työntekijöitä työskentelemään sekä näiden seurakuntien hyväksi että myös sellaisilla kentillä, missä hän itse ei ollut käynyt. Viisaiden paimenten tavoin nämä työntekijät lujittivat työtä, jonka Paavali oli pannut niin erinomaiselle alulle. Tietoisena seurakuntien tilasta ja niitä uhkaavista vaaroista, koska oli niihin jatkuvasti yhteydessä, apostoli pystyi viisaasti valvomaan kaikkea.” ApT. s. 346.

6. Mitä on kerrottu hänen erottamattomista matkatovereistaan, jotka vapaaehtoisesti huolehtivat hänestä vankilassa ja pystyivät kirjoittamaan hänen kokemuksistaan?

Kol. 4:12-14. Tervehdyksen lähettää teille teikäläinen Epafras, Kristuksen Jeesuksen palvelija, joka rukouksissaan aina taistelee teidän puolestanne, että te pysyisitte täydellisinä ja täysin vahvoina kaikessa, mikä on Jumalan tahto. Sillä minä annan

häneistä sen todistuksen, että hän näkee paljon vaivaa teidän hyväksenne ja niiden hyväksi, jotka ovat Laodikeassa, sekä niiden, jotka ovat Hierapolissa. Luukas, rakas lääkäri, lähettää teille tervehdysten, niin myös Deemas.

”Paavalin apulaisiin Roomassa kuului monia hänen aikaisemmista matkakumppaneistaan ja työtovereistaan. Luukas, »rakas lääkäri», joka oli ollut hänen mukanaan Jerusalemin-matkalla, kaksivuotisessa vankeudessa Kesareassa ja hänen vaarallisella merimatallaan Roomaan, oli yhä hänen seurassaan. Timoteus hoivasi häntä niin ikään. Tykikus, »rakas veli ja uskollinen palvelija, minun kanssapalvelijani Herrassa», seisoj uljaasti apostolin rinnalla. Deemas ja Markus olivat hekin hänen seurassaan. Aristarkus ja Epafras olivat hänen vankitovereitaan (ks. Kol. 4: 7—14).” ApT. s. 347.

Kuollen Kristuksessa on iankaikkinen voitto

7. Kun Paavali otettiin pois veljiltään, mitä uskovat käsittivät? Mitkä olivat hänen loppusansaansa?

2. Tim. 4:6,7. Sillä minut jo uhrataan, ja minun lähtöni aika on jo tullut. Minä olen hyvän kilvoituksen kilvoitellut, juoksun päättänyt, uskon säilyttänyt.

”Näin Paavalilla, vaikka hän oli näennäisesti estynyt aktiivisesta työstä, oli laajempi ja pysyväisempi vaikutus kuin jos hän olisi ollut vapaa matkustelemaan seurakuntien keskuudessa kuten aikaisempina vuosina. Vankina Herran vuoksi hän sai veljiltänsä osakseen entistä lujempaa kiintymystä. Ja hänen sanansa Kristuksen tähden kahleisiin joutuneen miehen kirjoittamina saavuttivat pakostakin suurempaa huomiota ja arvontoa kuin hänen sanansa olivat saavuttaneet hänen ollessaan henkilökohtaisesti kuulijoittensa parissa. Vasta menetettyään Paavalin keskuudestaan uskovaiset tajusivat, kuinka raskaita olivat ne kuormat, joita hän oli kantanut heidän puolestaan. Tähän asti he olivat paljolti väistäneet vastuuta ja kuormien kantamista, koska heiltä puuttui hänen viisautensa, arvostelukykynsä ja lannistumaton tarmonsä. Mutta nyt, jäätyään kokemattomina opettelemaan karttamiansa läksyjä, he antoivat hänen varoituksilleen, neuvoilleen ja ohjeilleen arvoa tavalla, jolla eivät olleet antaneet arvoa hänen henkilökohtaiselle työlleen. Saatuaan tietää, millaista rohkeutta ja uskoa hän osoitti pitkän vankeutensa aikana, he saivat entistä suurempaa intoa ja uskollisuutta Kristuksen asiaa kohtaan.... Paavali toimitettiin sivullisilta salaa mestauspaikalle. Vain muutamien katselijoiden sallittiin olla läsnä, sillä huolestuneina hänen vaikutuksensa laajuudesta hänen vainoojansa pelkäsivät, että kristinusko saisi itselleen käännyttäjiä hänen kuolintapansa johdosta. Mutta jopa kovaluontoiset sotilaatkin, jotka häntä saattoivat, kuuntelivat hänen sanojaan ja panivat hämmästyneinä merkille hänen pelottomuutensa ja suoranaisten riemunsa uhkaavan kuoleman edessä. Muutamille niistä, jotka olivat hänen marttyyrikuolemansa todistajina, hänen anteeksiantava suhtautumisensa murhaajiinsa ja hänen horjumaton luottamuksensa Kristukseen aina loppuun asti oli elämän tuoksu elämäksi. Useat heistä vastaanottivat Vapahtajan, jota Paavali saarnasi, ja saivat

ennen pitkää pelottomasti sinetöidä uskonsa verellään.” ApT. s. 346,347,390.

Mietiskeltäväksi

”Lähes kaksikymmentä vuosisataa on kulunut siitä, kun iäkäs Paavali vuodatti verensä todistaessaan Jumalan sanan ja Jeesuksen Kristuksen todistuksen puolesta. Ainutkaan uskollinen käsi ei tallettanut tuleville sukupolville tuon hurskaan miehen elinpäivien viimeisiä tapahtumia, mutta Hengen innoitus on välittänyt meille hänen jäähyväistodistuksensa. Kuin pasuunan soitto on hänen äänensä kaikunut läpi kaikkien myöhempien aikojen, terästänyt hänen omalla rohkeudellaan tuhansia Kristuksen todistajia ja herättänyt tuhansissa murheen murtamisissa sydämissä hänen oman voitonriemunsa kaiun: »Minut jo uhrataan, ja minun lähtöni aika on jo tullut. Minä olen hyvän kilvoituksen kilvoitellut, juoksun päättänyt, uskon säilyttänyt. Tästedes on minulle talletettuna vanhurskauden sepele, jonka Herra, vanhurskas tuomari, on antava minulle sinä päivänä, eikä ainoastaan minulle, vaan myös kaikille, jotka hänen ilmestymistään rakastavat» (2 Tim. 4: 6—8).” ApT. s. 393.

Lähetyskertomus virtuaalisesta lähetyskoulusta

Luettavaksi sapattina 29. kesäkuuta 2024

Erikoissapattikolehti kohteen hyväksi kerätään sapattina 6. heinäkuuta 2024

Rakkaat maailmanlaajuisen seurakunnan jäsenet ja vierailijat,

”Oikea kasvatusta on koulutusta lähetystyöhön. Jokainen Jumalan poika ja tytär on kutsuttu lähetysaarnajaksi; meidät on kutsuttu palvelemaan Jumalaa ja lähimmäisiämme. Kasvatuksen tavoitteena tulisi olla meidän valmistamisemme tähän tehtävään.” - Suuren Lääkärin seuraajana, s. 319.

Me esitämme sydämellisen tervehdyksemme kaikille, jotka ovat olleet osa Jumalan seurakuntaa, jakaen ilon levittää Herran opetuksia maailman joka kolkkaan. Nyt tulemme luoksenne pyytäen nöyrästi anteliaita lahjoituksianne tukemaan tärkeää aloitetta, jolla on valtavia mahdollisuuksia Jumalan työn tulevaisuudelle.

Tässä nopeasti muuttuvassa maailmassa virtuaaliset ja verkko-opiskelumenetelmät ovat kehittyneet, ja ne ovat erittäin hyödyllisiä. Tunnistaen digitaaliseen koulutukseen siirtymisen merkityksen, olemme kiitollisia voidessamme esitellä virtuaalisen lähetyskoulun opetussuunnitelman englanniksi, joka on suunniteltu vastaamaan kansainvälisiä opetusstandardeja. Se tarjoaa kattavan opetussuunnitelman, joka on vertailukelpoinen Yhdysvaltojen opintokokonaisuuksien kanssa. Olemme innostuneita voidessamme ilmoittaa, että ohjelman menestyksekkäästi suorittaneet saavat todistuksen, jonka myöntää arvostettu Berean akatemia Yhdysvalloissa. Varmistaaksemme helpon sisäänkäynnin, tämä aloite toteutetaan Kibahan Berean adventti-instituutin kautta Tansaniassa, mikä

mahdollistaa tuleville lähetystyöntekijöille maailmanlaajuisesti korkealaatuisen koulutuksen ja valmistautumisen tärkeään palvelutyöhön. Lisätietoja on saatavilla laitoksen verkkosivuilla osoitteessa <https://www.kibaha-sda1844.org/>.

Opetussuunnitelma kattaa laajan valikoiman aiheita, mukaan lukien bibliologia [oppi Raamatusta], profetiat, seurakunnan hallinto, henkilöresurssien kehittäminen, hermeneutiikka [menetelmä, joka tähtää tekstin ymmärtämiseen ja tulkintaan], homiletiikka [saarnaoppi], julkinen puhuminen, kolportööri työ, lähetystyö ja evankelinen toiminta sekä muita hengellisiä ja käytännöllisiä tieteenalvoja. Nämä aiheet ovat tärkeitä henkilöille, jotka haluavat syventää ymmärrystään uskosta ja parantaa kykyään välittää evankeliumin sanomaa tehokkaasti toisille. Toisena alueena, jossa monet opiskelijat tarvitsevat koulutusta, on englannin kielen taito, ja laitos aikoo aloittaa hyvin pian englanninkielisen ohjelman täydentämään opetussuunnitelmaa.

Hyödyntäen teknologian voimaa, tämä ohjelma on saatavilla yksilöille yli rajojen, poistaen siten maantieteelliset esteet ja luoden globaalin alustan hengelliselle koulutukselle. Tässä verkottuneessa ajassa uskomme, että tämä lähetyskoulun virtuaalimuoto tekee mahdolliseksi tavoittaa ja innostaa yksilöitä monista erilaisista taustoista, kulttuureista ja maista. Se vaalii yhdistynyttä yhteisöä, joka on omistautunut palvelemaan Herraa levittämällä Hänen rakkauden ja pelastuksen sanomaansa, tehden mahdolliseksi yksilöille toimia lähetystyöntekijöinä, raamattutyöntekijöinä, saarnaajina ja vanhimpina omilla alueillaan.

Tarve päteville työntekijöille on entistä isompi. Monissa Afrikan maissa hallitukset vaativat kaikkia, jotka toimivat saarnaajina ja vanhimpina, omaamaan tiettyjä pätevyyskriteerejä uskonnollisissa ammateissa varmistaakseen paikallisten seurakuntien hengellisen kasvun ja kehityksen. Tämä on tarpeellista myös muualla maailmassa. Toinen suuri etu on, että virtuaalisen lähetyskoulun opintoihin tarvittaviin maksuihin voidaan antaa tukea, joten näin tarjotaan mahdollisuus niille, jotka ovat saaneet kutsun palvelemaan, mutta joilla on vähän resursseja hankkia tarvittavaa koulutusta ja harjoitusta.

Kuitenkin tämän aloitteen toteuttamiseksi tarvitaan taloudellista tukea. Anteliaat lahjoitukset tekevät mahdolliseksi ohjelman tarjoamisen niille, jotka ovat innokkaita omistamaan elämänsä Herran opetusten levittämiseksi, mutta jotka tarvitsevat taloudellista tukea hankkiakseen akateemisen koulutuksen. Sijoittamalla tähän pyrkimykseen autat vaalimaan uutta sitoutuneiden opetuslasten sukupolvea, jolla on tietoa ja taitoa aikaansaada kestävä vaikutus toisten elämässä.

Pyydämme teitä avaamaan sydämenne ja osallistumaan tähän arvokkaaseen asiaan. Tukenne ei ainoastaan kohota niitä, jotka sitä tarvitsevat, vaan vahvistaa myös Jumalan seurakunnan perustaa, täyttäen näin pyhän vastuun levittää Kristuksen

rakkautta ja sanomaa maan kaukaisimpiin kolkkiin. Yhdessä voimme luoda maailmanlaajuisen verkoston innokkaista yksilöistä, jotka ovat yhtyneet tehtävässään palvella Herraa. Muistakaa Vapahtajan antama lähetyskäsky: ”Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni: kastakaa heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettakaa heitä noudattamaan kaikkea, mitä minä olen käskenyt teidän noudattaa...” Matt. 28:19,20.

Käyttäkäämme nyt hyödyllisesti tilaisuus muuttaa toisten elämää, antaa voimaa niille, jotka on kutsuttu palvelemaan ja tuomaan toivoa ja pelastusta lukemattomille sieluille. Riippumatta lahjan suuruudesta, se vaikuttaa merkittävästi tämän ohjelman onnistumiseen.

”Kristittyjen vanhempien ja opettajien on aina pidettävä tämä tavoite silmiensä edessä. Me emme tiedä, millä alalla lapsemme tulevat palvelemaan. He voivat viettää koko ikänsä kodin piirissä, toimia tavallisissa ammateissa tai lähteä evankeliumin opettajina pakanamaihin. Kaikki he kuitenkin ovat saaneet kutsun Jumalan tyhöntekijöiksi, armon palvelijoiksi maailmaan.” - Suuren Lääkäriin seuraajana, s. 319.

Herra siunatkoon teitä runsaasti, kun harkitsette liittymistä tähän tärkeään pyrkimykseen jakaen siunauksia lahjoittamalla ensi viikon erikoissapattikolehtiin virtuaalisen lähetyskoulu -projektin hyväksi. Kylväkäämme jokainen tiedon, myötätunnon ja uskon simeniä tukeaksemme Jumalan seurakuntaa maailmassa

Kristuksen palveluksessa pastori Douglas Francis - pääkonferenssin johtokunnan jäsen

Julkaisija: Seitsemännen Päivän Adventistien Kansainvälisen lähetykseseurakunnan
Uskonpuhdistusliikkeen Pääkonferenssi www.sda1844.org Toimituspaikka
Suomessa: Mastotie 10, 37800 Akaa www.spaup.org info@spaup.org
